ROMÂNIA SE AFLĂ ÎN CONTINUARE ÎN MÂINILE STRUCTURILOR COMUNISTE

Dan BITU

Din ce în ce mai multe date care ne sunt aduse la cunoştinţă ne demonstrează că la peste un an şi jumătate dela alegerile din Noembrie 1996, câştigate de forţele democratice, Puterea a rămas tot în mâinile structurilor comuniste perpetuate după Decembrie 1989 de regimul Iliescu. Acest lucru l-a recunoscut franc şi liderul ţărănist Ion Diaconescu, care a declarat că 99 la sută din structurile statului aparţin fostelor structuri comuniste. Întrebat de ce nu sunt distruse aceste structuri comunuiste, Diaconescu a dat din umeri, iar apoi a spus că este greu şi că numai uşor-uşor, în timp, pot fi schimbate. Diaconescu nu a putut da însă nici un termen precis pentru acest fapt lăsând să se înţeleagă că de fapt lucrurile sunt mult mai complicate. Aceste declaraţii, ale liderului celui mai important partid de guvernământ, vin la o lună după mărturisirea şocantă făcută de Preşedintele Constantinescu, Părintelui Gheorghe Calciu, cum că deţine *"însemnele Puterii"* dar nu poate să exercite Puterea, căci nu deţine toate pârghiile.

De fapt, întreaga afacere *"Ţigareta II"*, detonată la Bucureşti, nu este decât un complot la adresa şefului statului. Întreaga afacere pusă la cale într'un birou, probabil asemănător până la nuanţe cu unul foarte important dela Moscova, putea să reprezinte un caz mai grav decât Watergate. Informaţii făcute publice de principalul consilier prezidenţial, Zoe Petre, arată că s'a încearcat prin această afacere compromiterea gravă a imaginii Preşedintelui Constantinescu. Zoe Petre a mărturisit că *"celebrul"* colonel SPP Truţulescu a încercat să transporte ţigările în incinta reşedinţei prezidenţiale dela Scroviştea, de lângă Bucureşti. Dezvăluirea unei asemenea implicări a şefului statului - chiar dacă nu era reală - putea să ducă la demisia urgentă a lui Constantinescu şi la compromiterea imaginii României în străinătate.

De fapt, toate datele pe care le avem atestă că afacerea *"Ţigareta II"* a fost numai un episod dintr'un lanţ mai lung de atacuri împotriva statului de drept şi a firavei democraţii instaurate după Noembrie 1996.

După criza guvernamentală care a paralizat democraţia, iată aşadar acum, că avem o criză prezidenţială, care deocamdată nu s'a terminat deoarece - trebue să recunoaştem acest lucru - oamenii Preşedintelui nu sunt tocmai curaţi. Ne referim aici la oameni din anturajul Preşedintelui, dintre care să nu îl uităm pe demisionatul şef al SPP, Nicu Anghel.

Adevărul trist este că actuala Putere este foarte slabă şi că nu deţine pârghiile Puterii. Toate acestea pot face ca, în timp foar-

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Dan BITU	pagina 1
Roland C. PENA	pagina 2
Bogdan COSTEA	pagina 2
Roxana IORDACHE	pagina 3
Andrei BĂDIN	pagina 4
Dan Emilian ROŞCA	pagina 4
Prof. Banu SERDARU	pagina 6
Prof. Denami HAIDER	pagina 6
Florin O. SĂLCEANU	pagina 7
Dan COSMULESCU	pagina 9
Prof. I. RĂDULESCU	pagina 9
Dan IONESCU	pagina 11
Prof. C. SANDACHE	pagina 12
Prof. Mircea PLATON	pagina 14
Prof. Mihai DERDENA	pagina 17
Nicolae BRĂDEANU	pagina 20
Ştefan Iliescu PAKE	pagina 23

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30 $ /50 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 24 Nr. 260 - IUNIE 1998 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

GUVERNUL VASILE

Eugen BÂRSAN

A pornit la drum într'o atmosferă de reviriment creată de orice nou început. Dar, totodată, şi în aspra realitate că acest început pleacă dela un punct foarte coborît al economiei româneşti. Cele două principale obiective majore ale programului prezentat de Radu Vasile sunt: a) o reformă de profunzime a societăţii româneşti în vederea asumării depline a valorilor morale şi b) poziţionarea României cu demnitate în rândul democraţiilor dezvoltate din Europa, în vederea integrării României în structurile euro-atlantice. Iar pentru a se pune bine cu populaţia, Guvernul Vasile a anunţat o reducere a impozitelor pe venituri, fără a şti însă de unde va obţine alte venituri bugetare şi cum va rezolva relansarea economică în condiţiile inflaţiei care are loc.

Deci Guvernul Vasile a pornit la drum cu promisiuni, iar Românii, toleranţi din fire sunt dispuşi să-i acorde şi ei o şansă, după ce Parlamentul i-a acordat o încredere la un scor impresionant. Chiar şi o parte din opoziţie a votat pentru el. Cum de se întâmplă acest lucru? Foarte simplu: în timp ce sărăcimea ţării vede în noul prim-ministru pe omul care promite că în doi ani va fi mai bine, Petre Roman şi stângiştii văd în Radu Vasile *"un om adaptabil, semn al vremurilor noastre"*. Este greu să dai de capătul unei asemenea caracterizări. Adaptabil la ce? La mentalităţile şi practicile comuniste?! Cât priveşte aserţiunea *"semn al vremurilor noastre"*, în chip sigur ţara vrea un semn al altor vremuri, îndelung aşteptate. Unde stângiştii par a nu-şi face nici o grijă în privinţa noului prim-ministru este cazul să ne facem noi una. În fapt, Radu Vasile a ajuns prim-ministru pentrucă profilul politic al său s'a impus ca singura soluţie a partidului ţărănist.

Guvernul Vasile îşi începe activitatea în zile când bruma de speranţă legată de alegerile din Noembrie '96 s'a cam topit. Şi cum să nu se topească, când vedem că prin debarcarea lui Ciorbea, toţi nostalgicii, defetiştii, oportuniştii şi excrocii răsuflă uşuraţi. Ei contează pe faptul că Vasile va guverna şi că Roman va face jocurile. Şi semnul răului, care are loc, e de partea lor. Pentrucă, pentru a se aduce la numitor comun interesele din jocurile politice ale unor persoane sau grupuri de persoane apropiate de PD, s'a

Continuare în pagina 3

PREŞEDINTELE EMIL CONSTANTINESCU ÎN CANADA

Reportaj din Ottawa dela trimisul nostru special George GEORGESCU

Personalitatea de excepţie a Preşedintelui României, Dl. Emil Constantinescu, şi-a pus pecetea încă dela sosirea pe Aeroportul MacDonald-Cartier din Ottawa, asupra vizitei oficiale în Canada. După ce a trecut prin furcile caudine ale unei deşănţate campanii de denigrare, prin care opoziţia actuală a urmărit compromiterea Instituţiei Prezidenţiale, Dl. Constantinescu şi-a continuat periplul prin câteva state, încercând să refacă imaginea Ţării, compromisă de guvernarea fesenistă şi blocarea reformei, practicată cu obstinaţie de partenerii din Coaliţie.

Primirea de către Dl. Romeo Le Blanc, Guvernatorul General al Canadei la Reşedinţa sa, în caleaşca însoţită de tradiţionalele trupe călare cu port-drapele, a îmbrăcat un fast încântător. După trecerea în revistă a Gărzii, întonarea imnurilor naţionale şi tragerea celor 21 de salve de artilerie, cei doi distinşi reprezentanţi ai Federaţiei Canadiene şi României, au ţinut scurte cuvântări din care s'a desprins necesitatea colaborării şi dezvoltării colaborării între cele două ţări. Guvernatorul General a spus printre altele: *"...Domnule Preşedinte, aici veţi avea prilejul să întâlniţi sute din compatrioţii*

Dvs. care au ales Canada ca ţară de adopţie. Ei au devenit cetăţeni activi şi onesti ai Federaţiei Canadiene."

În răspunsul său, Preşedintele Emil Constantinescu a spus printre altele: *"Relaţiile româno-canadiene au înregistrat în ultimii ani o dezvoltare continuă, Canada având în poporul nostru un partener strategic, în timp ce în interior România cunoaşte o revoluţie profundă".*

A doua zi, 25 Mai 1998 la ora 9,15, pe Colina Parlamentului s'a desfăşurat Ceremonia Primirii, Preşedintele României semnând în Cartea de Onoare, în faţa reflectoarelor şi a camerelor de luat vederi. După semnare, D-sa s'a întreţinut cu Gildas L. Molgat, Preşedintele Senatului, cu Dl. Gilber Parent, Preşedintele Camerei Comunelor şi apoi cu Dl. Jean Chrétien, Primul Ministru al Canadei.

La ora 11 a avut loc ceremonia semnării unui Tratat între Guvernul Canadei şi României cu privire la într'ajutorarea judiciară în materie penală, un Protocol de înţelegere între Ministerul Resurselor naturale ale Canadei şi Ministrul Industriei şi Comerţului al României, cu privire la cooperarea în cercetare şi dezvoltare în domeniul energiei şi tehnologiei nucleare. Al treilea Acord a fost semnat între EXIM-BANK din România şi Societatea pentru Extinderea Exporturilor (SEE). A urmat o conferinţă de presă, la care au ţinut cuvântări Primul Ministru al Canadei şi Preşedintele României, care a spus printre altele: *"Vizita delegaţiei României în Canada, marchează importanţa pe care Ţara noastră o acordă relaţiilor cu această putere industrială. Ea se înscrie în strategia politicii româneşti pentru acest sfârşit de mileniu şi începutul mileniului*

Continuare în pag. 4

editorial

POLITICĂ ŞI ORDINE MORALĂ

De-a lungul istoriei a existat o întreagă şi largă dezbatere a raporturilor dintre politică şi morală, care se perpetuează şi în zilele noastre.

În faţa spectacolului pe care îl prezintă lumea de azi, ne vedem nevoiţi să intrăm din nou în această dezbatere, fără nici o pretenţie de a participa cu argumente academice şi trimiteri la sociologie sau la ştiinţele politice. Dorim numai să însăilăm câteva idei şi principii care ne-au călăuzit în activitatea gazetărească a ziarului nostru, dela începutul apariţiei lui. Principii, în care ne-am regăsit cu toţii, în marea familie a neamului, a moşilor şi strămoşilor, din zorile istoriei noastre, păstrându-ne identitatea spirituală, etnică şi istorică.

În concepţia noastră, politica este o sumă de manifestări depuse în interesul unei societăţi, care se desfăşoară pe linia intenţiilor de a crea condiţii optime în viaţa istorică a societăţii respective, urmărind ameliorarea condiţiilor de existenţă în cadrul vieţii sociale.

Aceste manifestări de natură politică nu trebue să se desfăşoare la întâmplare. Ele trebuesc să ţină seama de ordinea morală, care înglobează legile ce recunosc şi iau în considerare valoarea binelui, în opoziţie cu răul (negativ). Căci nici un fel de formă de viaţă socială nu se poate organiza fără o ordine morală, ce-şi are originea în primatul spiritual şi în valorile etice, specifice vieţii umane, spre deosebire de cele zoologice.

În construcţia unei societăţi nu se pot neglija valorile morale, căci nu se poate lucra fără o ordine. Deci, politica este direct legată de această ordine morală. Pe ce alte temeiuri s'ar putea desfăşura activităţile politice? În numele căror valori s'ar putea face politică, dacă nu în numele celor morale? Ce fel de îndrumări ar putea călăuzi politica, dacă s'ar face abstracţie de ordinea morală?

În fond, în orice societate, ca şi în viaţa umană în general, există un primat spiritual, care o diferenţiază de alte ordini ale Universului: biologic, fizic, zoologic etc. Ca să se ajungă la o viaţă superioară, în cuprinsul unei societăţi, este imperativ să se apeleze la legile eticii umane, adică la ierarhia valorilor generate de antagonismul dintre *"bine"* şi *"rău"*, adică, la ordinea spirituală.

Nu există nici o altă ordine la care ar putea apela politica, pentru a putea fi călăuzită în manifestările ei sociale, afară de cea morală. Dezordinea socială, care s'a instaurat în regimurile dictatoriale comuniste, a fost posibilă pentrucă nu s'a ţinut cont de valorile morale. Mai exact, pentrucă toate valorile morale au fost aruncate la gunoi şi s'a făcut politică pe *"de-a'ndoaselea"*, aşa cum nu era firesc să se întâmple. Se poate spune că societatea comunistă a fost un fenomen tipic de felul cum NU trebue să se construiască o societate. Căci nu a existat nici un fel de ordine în construirea societăţii comuniste.

Societatea românească, până la venirea dictaturii comuniste şi bolşevizarea ei, avea o aşezare şi o rânduială a ei, specific românească. Comunizarea României a lichidat formele vechi de organizare socială, destrămând această rânduială.

Noi am fost născuţi şi sortiţi să murim în IDEEA ROMÂNEASCĂ, în legănarea melodioasă a ritmurilor româneşti, ce vin de departe, din străfundurile existenţei subconştiente a etnicului ce ne defineşte viaţa, personalitatea şi indentitatea spirituală.

Oricine s'a sustras acestor ierarhii şi acestor certitudini ale spiritului, a rătăcit în disperarea unei regăsiri şi a unei împliniri, în hibriditatea intenţiilor sale şi în lumea confuziilor dezolante şi barbare la fel ca şi societatea comunistă, care nu mai avea ieşire şi salvare.

Acei ce dau astăzi reţete de imitaţii străine nu cunosc trecutul ţării, nici valorile spirituale cu puterea imperativelor morale, naţionale şi creştine.

În perspectiva noastră, în cuprinsul vieţii naţionale româneşti, numai învăţătura creştină oferă legile morale pentru orientarea politică; *"legea creştină"*, care însumează în forma ierarhică toate valorile etice care au guvernat convieţuirea şi cugetul fiinţei româneşti.

Toate zbaterile politice de azi, pentru reclădirea societăţii româneşti sunt fără valoare şi importanţă, căci nu izvorăsc din concepţia creştină a comunităţii istorice româneşti. Sunt jocuri şi aventuri politice, rămăşiţe ale aberaţiilor marxiste.

Imperativul momentului istoric este întoarcerea la *"Legea creştină a cugetului românesc"*.

George BĂLAŞU

LUNĂ PLINĂ

——Roland Cătălin PENA——

Pogorîţi la interval de 24 de ore asupra ţării, unul la Otopeni Militar sub supravegherea sepepistului Truţulescu, altul la Palatul Victoria cu binecuvântarea Cotrocenilor, scandalul *"Ţigareta 2"* şi guvernul Radu Vasile înveseliră Paştele Românilor. Cert este că preţ de o lună, primul fu mană cerească pentru al doilea, pe care nu-l mai băgă nimeni în seamă, lucrând liniştit la reformă, privatizare, restructurare, derenelizare etc. Doar că după o lună de înfulecat numai şi numai fripturi tabagice, presa şi opinia publică pofti şi la o ciorbiţă guvernamentală, mai ales că miniştrii simţindu-se neglijaţi o puseră şi de mămăligă blocând conturile RENEL dimineaţa ca să aibă ce debloca seara.

Văzând fermitatea cu care şi noul cabinet purcese la lupta cu monopolul monopolurilor de stat, îmi amintii că niciodată nu e prea devreme să te uiţi pe termenele din programul de guvernare, stabilit fiind că la noi totdeauna e prea târziu, mi-amintii că pe 30 Mai e termenul limită pentru spargerea RENEL în companii naţionale. 30 Mai anul ăsta, să fim bine înţeleşi. Or, dacă cu o săptămână înainte de ziua fatală nimic nu se mişcase, cu excepţia sindicatelor şi cercurilor interesate ca RENEL să se restructureze dar să nu se schimbe nimic, vom sărbători cu siguranţă, alături de PDSR, 30 Mai ca ziua primului insucces major al Premierului Vasile.

Semne sunt. Ba, Ministrul Industriilor, Radu Berceanu, ţine să fie cât mai vizibile. Astfel, făcu pe dracu'n patru ca atenţia presei să fie îndreptată spre Romgaz, ce s'ar fi predat pe termen lung Ruşilor dela Gazprom, dând o palmă imperialismului american cu care bătuse palma mai an.

Iar ca tacâmul să fie complet şi luna mai plină de evenimente străniі, Valerian Stan trânti o scrisoare deschisă de adio lui Emil Constantinescu. Care scrisoare ar putea fi ultima a susţinătorului candidatului Constantinescu din 1996 şi prima a candidatului Stan din 2000.

VALERIAN STAN "APRINDE" RELAŢIILE PREŞEDINTE - ALIANŢA CIVICĂ

——Bogdan COSTEA——

Niciodată relaţia dintre Preşedintele Emil Constantinescu şi Alianţa Civică nu a fost mai tensionată ca acum. Formaţiunea civică ce l-a descoperit, sprijinit şi promovat pe fostul profesor universitar până la demnitatea de şef al statului e cea care, acum, îl *"urechează"* pe Preşedinte pentru neîmplinirile din perioada în care a preluat această înaltă funcţie.

Cel care a aprins vâlvătaia a fost preşedintele executiv al Alianţei Civice, Valerian Stan. O persoană controversată, fost demnitar de frunte în timpul mandatului Ciorbea - când era şef al Corpului de Control al Primului ministru, cu puteri sporite în efectuarea oricăror anchete de corupţie - dat, însă, afară pentrucă, prin dezvăluirile sale, pusese în pericol, la acea oră, alianţa CDR-PD. Nu are rost, însă, să insistăm asupra condiţiilor în care Valerian Stan a plecat dela Palatul Victoria, căci nu acesta e subiectul rândurilor de faţă. Aşadar, Valerian Stan a redactat o scrisoare deschisă, puternic anti-preziденţială, pe care a oferit-o presei. O scrisoare în care termenii duri la adresa Preşedintelui Constantinescu şi a ceea ce a făcut domnia sa în perioada care a trecut din Noembrie '96 (sau, mai bine zis, a ceea ce nu a făcut) se împletesc cu acuze la adresa principalilor consilieri dela Cotroceni, socotiţi adevăraţi mentori din umbră ai politicii (considerată greşită) purtate de Emil Constantinescu.

Valerian Stan îl acuză pe Preşedintele Constantinescu, în primul rând, că a vorbit mult şi a făcut extrem de puţin. Mult trâmbiţata luptă împotriva corupţiei s'a desfăşurat mai mult la televiziune, în presă sau prin declaraţiile Preşedintelui şi ale demnitarilor, dar mult mai puţin la modul concret, cu rezultate palpabile.

Faptul că anul trecut au ajuns în instanţă numai şapte cazuri de corupţie (da, şapte, statistica aparţinând chiar celor dela Ministerul Justiţiei), nici unul, însă al vreunui mare *"mafiot"*, ci doar *"peştişori"* fără importanţă, vine să întărească spusele şi acuzele lui Valerian Stan. *"Prea multe vorbe, prea puţine fapte"* susţine preşedintele executiv al Alianţei Civice.

Un alt subiect abordat de Valerian Stan se referă la colaboratorii direcţi ai lui Emil Constantinescu, consilierii săi. Persoane care, în viziunea semnatarului scrisorii, au sarcina să *"înfrumuseţeze lucrurile şi să i le prezinte lui Emil Constantinescu într'o lumină cât mai favorabilă. Ei se fac vinovaţi de faptul că Preşedintele are o impresie greşită pentru ceea ce se întâmplă în ţară, ei sunt de vină pentru unele gafe prezidenţiale, ei se fac vinovaţi pentrucă în ţară aproape că s'a împământenit vorba <toată lumea e de vină, numai Preşedintele nu>, slogan lansat de consilieri..."*

La nici 24 de ore dela virulentul atac al preşedintelui executiv al A.C. (accentuez, preşedintele executiv), lucrurile au luat o turnură neaşteptată. Ceilalţi membri ai conducerii A.C., în frunte cu Doamna Ana Blandiana, au declarat că nu au nimic de-a face cu această scrisoare, că ea este o iniţiativă personală a Domnului Valerian Stan. În consecinţă, Alianţa Civică s'a delimitat de preşedintele său executiv. Alianţa Civică are în continuare încredere în şeful statului şi crede că Emil Constantinescu este mânat de cele mai bune intenţii.

Valerian Stan nu a mai ripostat la această neaşteptată *"contră"* primită chiar din partea colegilor din Alianţă. Rămâne, însă, faptul că domnia sa a tensionat fie şi numai pentru o zi - deşi, se pare, rănile provocate de această scrisoare sunt mai adânci şi greu de închis - relaţiile A.C. - Preşedinte.

CĂTRE CITITORI

Ţinem să facem cunoscut că redacţia nu împărtăşeşte întotdeuna ideile şi punctele de vedere din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului.

NU UITAŢI ! REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

• Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

• Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

MANIFESTUL DREPTEI

Mihaela MOISIN

"Manifestul Dreptei" a fost lansat de către Varujan Vosganian, în ziua de 4 Iunie, simultan în 42 de conferinţe de presă ţinute la sediul din Bucureşti al Partidului Alternativa României, precum şi la filialele din ţară.

Toate punctele *"Manifestului Dreptei"* - garantarea proprietăţii fiecărui cetăţean, integritatea naţională, idealul reîntregirii României, întărirea autorităţii instituţiilor statului de drept în mod special în domeniul combaterii infracţionalităţii, capitalismul, dezvoltarea unei economii bazate pe principiul de piaţă, libera concurenţă, întărirea şi modernizarea armatei naţionale care să asigure paza hotarelor şi neimplicarea ei în disputele politice, libertatea fiecărui cetăţean de a-şi alege confesiunea, Biserica Ortodoxă Română, lider spiritual al poporului român, afirmarea valorilor moralei creştine, promovarea valorilor şi tradiţiilor naţionale, respingerea oricărui fel de extremism, o diplomaţie profesionistă; şi mai ales, ***Dreapta consideră că principalul său duşman este mentalitatea comunistă menţinută în structurile administrative, economice de stat şi în structurile politice*** - exprimă de fapt destul de clar şi concis tot ceea ce orice om de bun simţ şi cu dragoste de neam ar dori să caracterizeze societatea românească.

Manifestul astfel lansat nu a dat naştere la prea multe comentarii, aşa cum ar fi fost de aşteptat. Mai mult decât atât, majoritatea comentariilor au fost făcute în special de vorbitorii partidelor cele mai de stânga, în speţă PDSR, care doresc o clarificare şi o împărţire a forţelor politice din România.

În ce-i priveşte pe reprezentanţii partidelor ce ar trebui să fie de dreapta, reacţia lor a fost destul de minoră, cu un număr de parlamentari PNL şi PNŢCD care şi-au manifestat intenţia de a semna Manifestul Dreptei din România. Purtătorul de cuvânt al PNL-Câmpeanu, Andrei Tănase declară însă, nici mai mult nici mai puţin, că Manifestul Dreptei din România constituie o *"exagerare doctrinară"*, iar că formaţiunea condusă de Varujan Vosganian nu are autoritatea morală de a concepe un astfel de document. El a mai declarat şi că manifestul este perfect coerent şi în concordanţă cu doctrina liberală, dar în opoziţie cu linia politică adoptată de PAR, care nu a avut niciodată vreo iniţiativă care să sprijine cu adevărat interesele naţionale româneşti. Poate că Dl. Tănase are dreptate în ambele declaraţii, dar tocmai aceste afirmaţii ridică întrebarea de ce Partidul Liberal nu a avut asemenea iniţiativă. Şi tocmai din aceste motive este cu atât mai mult de felicitat iniţiativa PAR.

Iar Dl. Valeriu Stoica, prim-vicepreşedinte PNL s'a pronunţat pentru întărirea actualului pol de centru-dreapta, reprezentat de CDR.

Crearea unui pol de dreapta pentru a contracara puternicul pol de stânga socialist, din România era absolut necesară cu mulţi ani înainte. De câte ori nu s'a apelat chiar în ziarul nostru în acest sens?

Faptul că această iniţiativă a fost luată de un partid care nu a fost considerat niciodată de dreapta, desigur a creat o serie de resentimente partidelor istorice, precum şi altor formaţiuni civice, care prin definiţie ar fi trebuit să porneacă această acţiune, imediat după Revoluţia din Decembrie 1989, când vechile structuri comuniste au rămas înţepenite la Putere şi au creat partide şi partidulețe de stânga, pentru a zăpăci un electorat şi aşa şocat şi dezorientat după Revoluţie. Dar nu a fost să fie aşa, şi toate apelurile disperate ale exilului pentru constituirea unui nucleu de dreapta, sub forma unui partid, a unei formaţiuni, a unui grup puternic de influenţă de genul Alianţei Civice, au rămas fără răsuns.

Existenţa polului de dreapta în România este absolut necesar şi, considerând că polul stângii se întăreşte, că se întrevede la orizontul anului 2000 (anul viitoarelor alegeri) şi posibila coaliţie a Partidului Democrat cu fraţii lui de mamă, adică de FSN, constituind un puternic pol socialist, creat deja şi în curs de întărire. Ceea ce îi uneşte pe cei socialişti azi nu este atât credinţa lor adevărată de stânga, ci ceea ce au în comun - câştigurile realizate prin corupţia celor şase ani de conducere şi pierderile pe care le-ar suferi în final, printr'o judecată dreaptă şi o adevărată democraţie în cazul câştigului în alegeri al *"dreptei"*.

GUVERNUL VASILE

Urmare din pagina 1

început cu cedări, schimbări în programul fundamental al schimbării. Iar, până la urmă, orice cedare se răzbună într'un fel sau altul. Din nefericire, în profitul D-lui Roman.

Radu Vasile a venit la putere doar ca urmare a cedării comise de PNŢCD în faţa maşinaţiunilor PD. Un lucru care duce la întrebarea: a meritat oare să se facă un compromis cu PD, prin care să se sacrifice dreptatea şi onoarea? Aici este vorba de o colaborare primejdioasă care marchează Guvernul Vasile, când datoria de căpătâi a unui guvern este să asigure onestitatea, adevărul şi dreptatea. Un compromis ca cel al PNŢCD cu PD nu poate duce decât în mlaştina stagnării şi la ieşirea ţării din istoria contemporană.

Cât priveşte alcătuirea guvernului, el este o combinaţie între primul şi al doilea cabinet Ciorbea. Nume noi sunt puţine, în rest fiind vorba de aceiaşi oameni, în unele cazuri rotaţi dela un minister la altul. Cu alte cuvinte, un guvern tot Ciorbea fără Ciorbea, dar cu ciolan. Asta este tot ce-a vrut PD-ul D-lui Roman, care a revenit întărit în noul guvern. A vrut nici mai mult nici mai puţin decât şase ministere şi le-a căpătat. Şi trist, dar adevărat, cu discuţiile privind alcătuirea guvernului, pe primul plan s'a pus râvna pentru fotoliile ministeriale şi nu pentru interesul ţării. Ce coeziune va putea avea Guvernul Vasile, în alcătuirea căruia pediştii au câştigat şi ţărăniştii au pierdut, urmează să se vadă.

Până una-alta, Guvernul Vasile e pus sub lupă pentru a se extrage concluzii şi descifra perspective, adică lucruri care privesc destinul naţiunii. Prima viziune dată de lupă este că spre deosebire de atitudinea ostilă faţă de Ciorbea, pe Prim-ministrul Radu Vasile îl laudă toţi liderii partidelor parlamentare, care văd în el un om flexibil, un maiestru al flexibilităţii care trebue să detensioneze relaţiile dintre parteneri, un maiestru al adaptării, un ţărănist care n'ar fi preocupat (ca Ciorbea) să demaşte comunismul şi Securitatea şi nici să realizeze *restitutio in integrum*. În chip surprinzător, vechea gardă a foştilor securişti îl prezintă pe noul premier drept un om al poporului. Aşa stând lucrurile, problema este: dacă un guvern merge pe mai multe direcţii, el n'ajunge niciunde. Nu poate ajunge, pentrucă reperele sunt încurcate.

Cu Radu Vasile Prim-ministru, normal ar fi ca PNŢCD să fie în vârful piramidei guvernării. Dar PD întoarce piramida. Trimite pe cei din vârf la bază ca el să preia vârful. Într'o asemenea mişcare, spre stupefacţia multora, a reuşit să-l impună pe mult controversatul Băsescu pentru a patra oară Ministru al Transporturilor. Astfel, e vorba de o situaţie în care Vasile e complexitat de problema: cum să-şi mulţumească partidul (al cărui Secretar General este), cum să-i mulţumească pe adepţii săi din opoziţie care speră ca el să abandoneze principiile PNŢCD şi cum să menajeze interesele financiare de grup în care se regăsesc reprezentanţi din vârf ai Partidului Democrat. Problema cu PD e foarte serioasă, fiindcă el vrea să fie în fruntea bucatelor. Căci doar nu degeaba l-a răsturnat pe Ciorbea.

Acum rămâne de văzut ce se va alege de *"compromisul necesar"* pus de Radu Vasile la baza guvernării sale, când este foarte bine ştiut că, coaliţiile se fac şi se desfac după interese. Va sfârşi acest compromis într'o altă criză? Tot ce se ştie este că cine divide stăpâneşte prin crizele pe care cu abilitate le crează, este spiritul rău al vieţii politice româneşti.

Eugen BÂRSAN

ŞI TOTUŞI EMINESCU A EXISTAT!

Agăţând în cui grijile cotidiene, scribii dela revista *"Dilema"* brodează pe gherghef o diversiune ce dă în şanţ: *"Poezia lui Eminescu nu mă încântă, de fapt ea nici nu există pentru mine..."* scrie un C.P.B. Citind pe Eminescu fără a vărsa o lacrimă, înseamnă că eşti ca surdul ce s'a dus la concert şi explică ce-a văzut: o drăcie neagră, pe trei picioare, ce avea pe o latură o dantură lungă cu dinţi albi şi negri pe care îi tot împungea cu degetele unul ce şedea pe scaun, iar lângă el era o doamnă în picioare, somnoroasă care închidea ochii şi căsca gura.

Trecem la a doua acuză a lui Inimă surdă: poezia lui Eminescu *"nu există"* aşa că-l lăsăm pe Mircea cel Bătrân să explice gândurile poetului, atunci când l-a înfruntat pe Baiazid:

"Eu? Îmi apăr sărăcia şi nevoile şi neamul... / şi de-aceea tot ce mişcă'n ţara asta, râul, ramul, / Mi-e prieten numai mie, iară ţie duşman este, / Duşmânit vei fi de toate, făr'a prinde chiar de veste".

Acestea-s gândurile lui Eminescu: să-şi apere ţara de cotropitori. Un alt autor, Zigu Ornea, din aceeaşi *"Dilemă"*, îl consideră pe Eminescu ca un *"retrograd, potrivnic înnoirii României"*.

Dacă *"înnoire"* mai înseamnă a fi libertin, contra legilor naturii, atunci preferăm să rămânem cum am fost...

În ce privesc minorităţile de care suntem inundaţi, şi pe care ni le bagă pe gât *"democraţiile"*, cred că Eminescu ar moderniza câteva versuri din Doina: *"Ş'acum vin cu aeroplanul / Tot Arabul şi Ţiganul / Ca să ne distrugă Neamul!"*.

Dedicăm detractorilor lui Eminescu următoarele rânduri: *"Cine a îndrăgit străinii / Mânca-i-ar inima câinii, / Mânca-i-ar casa pustia / Şi Neamul nemernicia"*.

Un semn bun, reacţia presei: reproducem două mărturii: *"Naţiunea"*, Nr.13, Bucureşti, 27 Martie: în articolul *"Detractorii lui Eminescu"*, Dl. Valentin Bordea subliniază: *"Nimeni dintre scribii denigratori şi blasfemiatori ai Poetului nu-şi argumentează afirmaţia! Nu-mi este greu să găsesc explicaţia: grupajul de articole despre Eminescu are o COMANDA FERMĂ, venită dintr'o anume direcţie, cea ANTI-naţională, în mare vogă azi!"*

Redăm din articolul D-lui Cristian Teodorescu: *"Judecarea lui Eminescu"* (*"România literară"* - Bucureşti, nr.11 din 27 Martie).

"Patria e în primejdie din ţâţânele ei. A fost contestat poetul naţional. A dispărut ruşinea, a dispărut ultima brumă de respect. Eminescu însuşi a fost băgat în cofa unor atacuri nedemne... Dilema şi-a permis să atace mitul, statuia, ceea ce a provocat mari supărări de unde te aştepţi şi de unde nu... din 1990 încoace, tot ce e valoare literară statuată în România literaturii e ţărât în noroiul contestării şi al zicerilor infamante..."

Dăm lui Eminescu ultimul cuvânt:

"De-oiu urma să scriu în versuri, teamă mi-e ca nu cumva / Oamenii din ziua de-astăzi să mă'nceap'a lăuda. / Dacă port cu uşurinţă şi cu zâmbet a lor ură / Laudele lor desigur m'ar mâhni peste măsură".

Stroe MOLDOVANU

VICTOR CIORBEA SE IMPUNE CA LIDER POLITIC

Roxana IORDACHE

Domnul Victor Ciorbea, premierul înlăturat în urmă cu câteva luni printr'o *"lovitură de coaliţie"*, şi-a făcut reintrarea fulminantă pe scena politică românească, printr'o analiză necruţătoare a situaţiei politice actuale, prezentată sub titlul *"PNŢCD la răscruce"*, în cadrul simpozionului *"PNŢCD în pragul mileniului III"*, organizat sub egida partidului în zilele de 6 şi 7 Iunie, la Bucureşti. Au participat peste 300 de ţărănişti reprezentativi, în frunte cu Dl. preşedinte Ion Diaconescu.

În asentimentul participanţilor, Dl. Ciorbea a trecut în revistă gravele greşeli făcute de PNŢCD dela alcătuirea coaliţiei guvernamentale şi până în prezent, începând cu demiterea D-lui Valerian Stan (precedent al cedărilor în lanţ faţă de PD), continuând cu proasta gestionare a crizei politice şi culminând cu înlăturarea Premierului Ciorbea. Consecinţele crizei politice punctate de către Dl. Victor Ciorbea, divizarea CDR, schimbarea raportului de forţe din coaliţie în favoarea PD, cu perspectiva refacerii guvernamentale a vechii structuri gen FSN. În plan naţional, criza a avut ca rezultate nefaste blocarea reformei, suspendarea negocierilor cu organismele financiare internaţionale, deteriorarea gravă a imaginii României în lume, compromiterea şanselor până nu de mult sigure de integrare în structurile euroatlantice. Din cauza crizei politice declanşate de PD şi a lipsei de reacţie adecvată a PNŢCD, după o perioadă fulminantă de dezvoltare accelerată, ţara noastră a ajuns, ca Sisif, în locul de unde se lansase după alegerile din Noembrie 1996.

Impulsionaţi de Victor Ciorbea, care a devenit lider de opinie al PNŢCD, ţărăniştii au hotărît la respectiva reuniune, că este imperativă ieşirea partidului din pasivitate şi construirea unei strategii ofensive care să ofere, totodată, premisele relansării guvernării spre obiectivele strategice ale ţării. Marea majoritate a creştin-democraţilor români sunt îngrijoraţi şi nemulţumiţi de faptul că Premierul Radu Vasile a acceptat transformarea PNŢCD într'un partid subaltern faţă de PD şi PNL, favorizând ceea ce Dl. Ciorbea numeşte *"modelul transpartidic de guvernare"*, caracterizat prin colaborare între persoane care îşi urmăresc strict interesele economice, manifestând suficienţă intelectuală, indiferenţă faţă de valorile morale, lipsă de orientare doctrinară, pragmatism în accepţia oportunismului carierist. Acest model - care tinde să distrugă identitatea PNŢCD în calitate de garant al reformei globale a societăţii româneşti - riscă să se impună în condiţiile în care stânga roşie este în curs de regrupare, prin negocieri oficiale între PD-PDSR-ApR-PSDR, pentru formarea aşa-zisului *"pol social-democrat"* sub a cărui mască să se refacă vechiul FSN, spre a fi legitimat la Internaţionala Socialistă prin partidul D-lui Sergiu Cunescu.

Adepţii D-lui Radu Vasile - minoritari în PNŢCD, dar cu mijloace de influenţă - urmăresc să preia controlul asupra partidului, să înlăture vechea gardă istorică şi să-i elimine pe tinerii adepţi ai liniei Maniu-Mihalache-Coposu, în favoarea unei evoluţii de natură să distrugă identitatea PNŢCD şi să-i arunce în aer unitatea. Golirea PNŢCD de reperele morale, deturnarea lui dela direcţia reparatoare şi reformatoare a societăţii româneşti lasă drum liber vechilor structuri, favorizate şi de oportunismul liberalilor. Această evoluţie dramatică ar izola România *"în zona gri"*, ar transforma-o într'o ţară de mâna a doua, în favoarea oligarhiei roşii pe care nu o interesează decât conservarea privilegiilor economice, puse în pericol de perspectiva capitalul străin, pe care guvernarea Ciorbea o prefigurase.

În acest moment crucial pentru ţară, demersul D-lui Victor Ciorbea e salutar. El urmăreşte revitalizarea PNŢCD, impunerea la guvernare a principiilor statului de drept şi a valorilor morale, în aşa fel încât ţara noastră să recupereze timpul şi terenul pierdut cu o criză declanşată de promotorii intereselor antinaţionale. Deşi fundamentaliştii bolşevici - deghizaţi sau nu în cavaleri ai *"reformei"* strict economice şi *"modernităţii"* anticreştine - se pronunţă vehement împotriva direcţiei pe care iniţiativa D-lui Victor Ciorbea intenţionează să o impună societăţii româneşti, e de aşteptat ca ea să aibă câştig de cauză, cât mai curând posibil. Pentru binele României. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

A ÎNCEPUT OFENSIVA PENTRU CURĂŢIREA AMBASADELOR

Andrei BĂDIN

Scandalul iscat în Germania, prin implicarea unor înalţi funcţionari al Ambasadei României la Bonn, a luat sfârşit prin rechemarea consulului şi viceconsulului la Bucureşti şi excluderea acestora din Corpul Diplomatic românesc. Episodul a dus la o luare de poziţie a Preşedintelui Emil Constantinescu, care a cerut Premierului Radu Vasile şi Ministrului de Externe Andrei Pleşu să cerceteze activitatea consulară desfăşurată în oficiile româneşti din străinătate după 1991. Şeful statului a cerut de asemenea Primului ministru ca, Corpul de Control al Guvernului să facă o anchetă în acest sens şi să prezinte concluziile şi Parchetului, pentru a fi luate măsurile judiciare împotriva acelor diplomaţi.

Luarea de poziţie a şefului statului este mai mult decât salutară, dar ea vine cu întârziere de un an şi jumătate, timp în care în ambasadele româneşti din străinătate au funcţionat aceleaşi cadre prăfuite de sorginte comunistă. Problema este, în ce măsură dorinţa şefului statului de a face curăţenie în ambasadele României poate fi şi pusă în practică, o astfel de cerere fiind făcută de şeful statului imediat după preluarea mandatului prezidenţial. Atunci nu s'a întâmplat nimic şi de aceea primim cu rezervă reluarea acestei declaraţii acum, ce-i drept, pe un ton mult mai aspru şi categoric.

Din păcate, diplomaţia românească a căzut cu succes testul tranziţiei spre democraţie după Noembrie 1996. Diplomaţii români sunt cunoscuţi în străinătate ca fiind implicaţi în numeroase afaceri necurate. Spionaj înainte şi după Decembrie 1989, afaceri necurate - în Germania cazul paşapoartelor pentru borfaşi fiind numai un caz, serviciile de specialitate germane cercetând de mai mult timp şi traficul cu maşini făcut tot de aceiaşi diplomaţi români, care au fost filmaţi de serviciul secret german prin târgurile de maşini de mâna a doua, dela graniţa cu Olanda. Exemplele pot continua. Vom da un singur exemplu arhicunoscut. La Stockholm continuă să fie ambasador un anume Nicolae Ionescu, cadru de nădejde al regimului comunist timp de 15 ani, la ONU, despre care există numeroase dovezi privind atitudini neconforme cu statutul de diplomat, ca să folosim nişte termeni *"diplomatici"*. Căci despre acest Ionescu există la Ministerul român de Externe un întreg dosar. În primul rând, o casetă video, în care tovarăşul-domn Ionescu demonstrează că într'adevăr Suedia este o ţară a sexului, iar în plus, numeroase dovezi privind cheltuirea banilor Ambasadei României la Stockholm pentru satisfacerea poftelor bahice ale primului reprezentant al României în ţara Regelui Carl Gustaf.

În altă ordine de idei, diplomaţia românească în regimul Constantinescu a făcut numeroase gafe, fiind promovate aceleaşi cadre prăfuite, şcolite la Moscova, în funcţii de conducere. Ultimele cazuri notorii sunt cele ale lui Serghei Celac şi Virgil Constantinescu. Primul a fost translatorul oficial al dictatorului Nicolae Ceauşescu, spion sovietic, un pion important în lovitura de stat din Decembrie 1989, când a fost propulsat de Iliescu în funcţia de Ministru de Externe, iar apoi trimis ambasador la Londra. Acum, Serghei Celac a ajuns director în Centrala Ministerului de Externe. Al doilea caz este cel al lui Virgil Constantinescu. Pe acesta, revoluţia din Decembrie 1989 l-a prins în post la Washington, unde se lupta cu imperialismul american. Acum, probabil ca răsplată pentru activitatea sa dusă în sprijinul societăţii socialiste multilateral dezvoltate, Virgil Constantinescu a fost numit ambasador în China.

Din păcate, chiar dacă au existat declaraţii care anunţau despăducherea ambasadelor României în străinătate, acest lurcu nu s'a întâmplat nici măcar în proporţie de 10 la sută. Preşedintele Constantinescu şi Ministrii de Externe Severin şi Pleşu au preluat din zbor argumentul forte al politrucilor din MAE, speriaţi că îşi pierd posturile, potrivit căruia trebue menţinuţi în funcţii cei care *"au experienţă diplomatică"*, adică ei. După eşecul răsunător al diplomaţiei româneşti după Noembrie 1996, Preşedintele Constantinescu ar trebui să înţeleagă că *trebue* o schimbare profundă în diplomaţia românească. De aceea, salutăm recentele schimbări făcute de Ministrul Pleşu în Centrala MAE. Este vorba de numirea în funcţia de secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe a istoricului Răzvan Ungureanu dela Iaşi, urmărit de SRI înainte de alegerile din Noembrie 1996. Ar fi bine ca exemplul Ungureanu să fie continuat. În MAE avem nevoie de intelectuali tineri de prestigiu, oameni nepătaţi, cu o pregătire intelectuală forte, care pot în timp scurt trece examenul lipsei de experienţă în diplomaţie, căci ei ştiu foarte bine, mult mai bine ca politrucii sovietizaţi, că diplomaţia înseamnă în primul rând cunoaştèrea Codului Manierelor Elegante.

Diplomaţia românească are acum nevoie mai mult decât oricând de o primenire de substanţă. O schimbare de optică, de oameni şi nu în ultimul rând o schimbare de fond a acţiunii diplomatice. Această schimbare este urgentă, pentru a lua startul hotărît de data aceasta spre Uniunea Europeană şi NATO.

PREŞEDINTELE EMIL CONSTANTINESCU ÎN CANADA

Urmare din pagina 1

următor, care trebue să ne aducă integrarea euro-atlantică... Noi suntem alături de Canada în toate marile iniţiative pe care aceasta le promovează în lume în vederea întăririi păcii şi securităţii. De asemenea, România depune eforturi pentru ca ea însăşi să devină o ţară care exportă şi nu importă securitate, într'o regiune atât de frământată, cum este Europa centrală şi de Sud-Est".

Urmând întrebările mass-mediei, l-am interpelat pe Dl. Emil Constantinescu: *"Stimate Domnule Preşedinte, permiteţi-mi să vă adresez o întrebare, legată de problemele Exilului românesc din Canada. V'aş ruga să aveţi amabilitatea să ne spuneţi dacă M.A.E. a elaborat o strategie de îmbunătăţire şi strângere a relaţiilor cu Exilul românesc şi cum va proceda Dl. Ministru Andrei Pleşu pentru a democratiza atmosfera din ambasadele României"?* D-sa mi-a dat următorul răspuns:

"În urma unei scrisori deschise a unui comunicat pe care Preşedinţia l-a dat prin mine, Ministerul Afacerilor Externe va cunoaşte o reformă şi o restructurare radicală, privind atât ambasadele cât şi consulatele. Această operaţie va începe cu conducerea Ministerului, ceea ce este o noutate şi pentru presa română. Ne gândim că la nivelul Secretarilor de Stat, să fie numit un reprezentant al Diasporei, aşa cum deja există un ministru pentru Integrarea Europeană şi un Secretar de Stat al Comerţului. Pe de altă parte, ambasadele vor fi restructurate din toate punctele de vedere. Atât în ceea ce priveşte ambasadorii, deja în ţările NATO s'au operat schimbări radicale, numindu-se personalităţi de prim rang în Societatea Civilă, mari oameni de cultură şi de ştiinţă, care sunt acum ambasadori ai României. Astfel au fost numiţi Preşedintele şi Vice-Preşedintele Academiei Române, profesori universitari etc. Aceste schimbări vor fi continuate la nivelul întregii structuri a ambasadelor, într'un timp foarte scurt".

La ora 15,45, a avut loc o întâlnire între Preşedintele României şi Comitetul Permanent al Afacerilor Străine şi Comerţ Internaţional şi o alta la 16,30 cu membrii Grupului Interparlamentar canadiano-român.

O întâlnire neprevăzută în Programul vizitei, a avut loc la întoarcerea D-lui Constantinescu la Reşedinţa Guvernatorului General al Canadei, unde Preşedintele Românei a fost aşteptat de un grup de circa o sută de membri ai comunităţii româneşti. Aceştia şi-au manifestat dragostea şi ataşamentul faţă de Preşedinte, pe care l-au îmbrăţişat cu căldură. Ei şi-au exprimat acordul deplin faţă de Reformă şi încrederea în schimbările pozitive din ţară.

Seara, la orele 19, a avut loc un dineu oferit de Dl. Jean Chrétien, Primul Ministru al Canadei, în cinstea Preşedintelui Constantinescu şi a soţiei sale, D-na Nadia Constantinescu. S'au întonat imnurile naţionale ale României şi Canadei, cei doi conducători au ţinut toasturi, Dineul desfăşurându-se într'o atmosferă deosebit de intimă şi plăcută.

Marţi 26 Mai, Preşedintele României a avut o întâlnire prietenească în Sala de Conferinţe a Reşedinţei Guvernatorului General, cu delegaţii presei româneşti, cu care s'a întreţinut în mod cordial. După prezentarea mea şi urarea de bun venit pe pământul ospitalier al Canadei, am adresat D-lui Emil Constantinescu următoarea întrebare:

"V'aş ruga, în numele cititorilor ziarului CUVÂNTUL ROMÂNESC, publicaţie răspândită în 24 de ţări, să ne spuneţi: Actuala Coaliţie Guvernamentală, are şanse să supravieţuiască până în anul 2000 ? D-sa a răspuns hotărît: *"DA ! Nu există alternativă la actuala Coaliţie Guvernamentală. Eşuarea Coaliţiei în acest moment, ar însemna ţinerea de alegeri anticipate, instabilitate, scoaterea României din procesul de reformă şi o lovitură gravă dată procesului de integrare europeană şi euro-atlantică. Vă rog să scrieţi pentru comunitatea românească din Canada, că alegerile anticipate acum, sunt dorite în primul rând de reprezentanţii crimei organizate, care au anticipat greşit în anul 1996 rezultatul alegerilor şi ar folos acest prilej acum pentru a şi reface poziţiile pierdute în structurile de conducere deoarece se simt ameninţaţi de campania anticorupţie declanşată în ţară".*

•••

Scurt dialog cu doi re prezentanţi de seamă a presei româneşti:

- Stimate D-le Sorin Ro ca Stănescu, sunteţi cons derat la ora actuală cel ma mare ziarist român. În Ca nada sunteţi apreciat şi cit cu mult interes, datorit acestei miraculoase învenţi care este Internetul. Salu tăm prezenţa Dvs. alătur de Preşedintele României în mijlocul Exilului românes de aici. Aş dori să vă întreb duceţi o campanie neo bosită împotriva corupţiei imposturii şi demagogiei Vă este frică, D-le Stă nescu ?

- Pe vremea lui Iliescu aveam un slogan pe fron tispiciul ziarului, care spu nea că PREFERĂM SĂ NU FIE FRICĂ DECÂT RU ŞINE! Acum nu ne mai est nici ruşine nici frică, deo rece forţele democrate sun la putere. Sunt încă mult neajunsuri în România multe din ele vă necăjesc p pe Dvs. cei din Exil, noi n luptăm însă cu aceste ne junsuri, dar nu mai aven motive să ne fie frică.

- Veţi continua seria de văluirilor?

- Evident.

- Văd că aveţi o vest foarte interesantă. Est cumva o vestă antiglonţ?

- Nu, este o vestă anti Iliescu!

•••

- Stimate D-le Corne Nistorescu, ţin să vă felici în numele cititorilor EVE NIMENTULUI ZILEI din Canada pentru succesul deosebit pe care l-aţi avut obţinând o casetă ce conţine înregistrarea unei convor biri dintre Virgil Măgu reanu şi un cap al mafiei arabe dela Bucureşti, din care rezultă implicarea lui în afacerile de contrabandă Pus în faţa faptului împli nit, a negat autenticitatea înregistrării?

-Nu, deoarece evidenţa era clară.

- Vă mulţumesc.

George GEORGESCU

Preşedintele Emil Constantinescu semnând în cartea de Onoare a Parlamentului

Gânduri, rânduri

Dan Emilian ROŞCA

CDR are meritul, marele merit, incontestabilul merit de a fi măturat dela cârma ţării reziduurile comuniste.

În cadrul CDR, rolul principal în această acţiune l-a avut PNŢCD, prin inflexibilul său anticomunism. Anticomunism catalogat de unele personaje alunecoase, drept *"vetust"*, *"anacronic"*.

E drept, PNŢCD nu mai are liderii de altădată, Dl. Corneliu Coposu încheind o epocă. PNŢCD se află şi el - mai ticăit, dar se află - în... tranziţie. Liderii actuali nu prea sclipesc, uneori par (şi sunt) cam obosiţi. Dar partidul merită stima noastră şi merită a fi sprijinit în continuare. În ceea ce mă priveşte, mă alătur opţiunii ferme a D-lui Alexandru Ştefănescu, exprimate într'o *"tabletă"* din *"România liberă"*: *"Voi vota cu PNŢCD chiar dacă va fi condus de un dulap"*.

PNŢCD va trebui să aducă în rândul întâi al conducerii sale - şi asta urgent - membri din generaţia mai tânără. Bineînţeles, membri nu doar mai tineri, ci şi (într'adevăr) capabili. Nici PNL nu mai are liderii de altădată, dar sunt de zărit încă de pe acum membri ai noii generaţii, care promit şi au deja un cuvânt important de spus în conducerea partidului. Actuala conducere a PNŢCD ar trebui să pună mai mult suflet în instruirea şi promovarea tinerilor. Şi, evident, nu cu slăbirea exigenţei.

CDR a măturat dela cârma ţării reziduurile comuniste. Dar la nivele destul de înalte şi în infrastructură îşi mai fac de cap destui kremlinoizi. Şi nu sunt deloc inofensivi. Indivizi din fauna fostei poliţii politice, regrupaţi în structuri informative paralele cu cele statale sau integraţi feluritelor mafii, sabotează economia României, pun beţe în roate acţiunilor reformiste şi doresc înrobirea ţării de către foarte apropiatul monstru dela Răsărit.

Aceştia trebuesc neutralizaţi. În acest sens, fiecare din noi ar trebui să acţioneze. După puterile date de Dumnezeu.

România se află în continuare

Urmare din pagina 1

te scurt, România să ajungă la cheremul diferitelor structuri mafiote şi, mai grav, în pragul destabilizării. Este o urgenţă naţională ca Preşedintele Constantinescu să ia taurul de coarne şi să îa cu adevărat Puterea în propriile mâini. Şeful statului trebue să purceadă cu urgenţă la curăţirea instituţiilor statului de fostele structuri comuniste care, dacă le lasă să înflorească, îl vor alunga dela Putere cât de curând.

Dan BITU

EMIL CONSTANTINESCU ÎN CANADA

Corespondenţă dela trimisul nostru special Andrei BĂDIN

Preşedintele României, Domnul Emil Constantinescu a efectuat în perioada 24-30 Mai o vizită de stat în Canada. Aceasta este prima vizită după 25 de ani a unui lider român în Canada şi prima a unui şef de stat ales prin vot liber de Români.

Vizita a cuprins întâlniri la Ottawa, Toronto, Montreal, Quebec şi Edmonton.

Preşedintele Emil Constantinescu s'a întâlnit cu deputatul Canadian de origine română Dl. David Iftody.

La Ottawa, Preşedintele Emil Constantinescu s'a întâlnit şi cu Dl. David Iftody, preşedintele Grupului Parlamentar Canada-România. Dl. Iftody este de origine română, născut în 1956, la Winnipeg, în provincia Manitoba, iar din 1993 este membru al Parlamentului canadian. Amănunte despre vizita prezidenţială la Ottawa, puteţi citi în reportajul trimis de corespondentul nostru George Georgescu, unul din cei doi jurnalişti incluşi în delegaţia condusă de Preşedintele Constantinescu din partea ziarului *"Cuvântul Românesc"*.

Dela Ottawa, Preşedintele Emil Constantinescu şi-a continuat turneul la Toronto.

Preşedintele promite că va veni în vară la Câmpul Românesc dela Hamilton.

La Hotelul *"Crown Plaza"* din marea metropolă canadiană, Preşedintele Emil Constantinescu s'a întâlnit cu reprezentanţii comunităţii româneşti. Cu acest prilej, Preşedintele Constantinescu a ţinut un discurs, în care a povestit vizibil emoţionat de întâlnirea cu comunitatea românească din Ottawa, întâlnire care a avut loc în faţa reşedinţei Guvernatorului Canadei, unde şeful statului a fost nevoit să sară un gard metalic, pus din condiţii de securitate, pentru a sta de vorbă nestingherit cu Românii canadieni veniţi să-l întâmpine. Preşedintele s'a arătat mulţumit de faptul că Românii canadieni din Ottawa au organizat o manifestaţie de susţinere.

Apoi şeful statului a discutat pe rând cu Românii canadieni din Toronto şi zonele limitrofe, Kitchener, Hamilton şi aşa mai departe. Cu acest prilej, Preşedintele Emil Constantinescu le-a comunicat reprezentanţilor Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, că ar dori să vină în această vară la Câmpul Românesc din Hamilton, probabil, dacă va fi posibil la sfârşitul vizitei din Statele Unite ale Americii, programate în perioada 15-22 Iulie.

Canadienii vor să construiască la Bucureşti o replică a celebrului CN Tower din Toronto.

Tot la Toronto, şeful statului s'a întâlnit şi cu Ministrul Apărării canadian, precum şi cu un grup de oameni de afaceri interesaţi să investească în România. Printre aceştia din urmă s'a aflat şi preşedintele prestigioasei companii TRIZEC HAHN, care a prezentat şefului statului cinci proiecte de investiţii în România. Printre aceste proiecte se află şi construirea la Bucureşti a unei replici a celebrului turn de televiziune CN Tower din Toronto, cel mai înalt din lume. Celelalte proiecte ale TRIZEC HAHN în România vizează în principal programe pentru infrastructură, care vor fi finanţate integral de companii din Statele Unite ale Americii şi Canada. Comentând întâlnirea cu preşedintele TRIZEC HAHN, Preşedintele Emil Constantinescu a declarat că prestigioasa companie canadiană doreşte *"transformarea Bucureştiului într'o super capitală europeană"*.

Un alt punct important al vizitei Preşedintelui Emil Constantinescu l-a constituit discursul ţinut de şeful statului la *"The Empire Club of Canada"*, cel mai prestigios club privat din Canada, înfiinţat din 1903. În discursul său, Preşedintele Emil Constantinescu a spus că România reprezintă o mare axă a comerţului cu petrol, grâne, minerale, bumbac şi alte produse importante şi că ţara noastră se situează în centrul unui *"energinf market"*, având peste 200 de milioane de potenţiali cumpărători. Şeful statului le-a mai spus oamenilor de afaceri canadieni că România acordă în prezent numeroase facilităţi pentru investitori şi că 2000 de societăţi vor fi privatizate în acest an.

Preşedintele Constantinescu a mai spus că până în luna Septembrie a acestui an, compania ROMTELECOM va fi privatizată, acelaşi lucru urmând să se întâmple, până la sfârşitul acestui an, şi cu alte societăţi de stat, printre care ROMGAZ, RENEL şi alte regii de stat. La întâlnirea dela *"The Empire Club of Canada"* au fost prezenţi şi reprezentanţii companiei MOBIFON, care deţine unul din cei doi operatori de telefonie mobilă din România, Connex GSM, care este în proporţie de peste 60% formată din capital canadian.

Un alt punct important al vizitei Preşedintelui Constantinescu la Toronto l-au constituit discuţiile cu reprezentanţii Comitetului pentru Energie Atomică dela Cernavoda. Semnarea contractului de colaborare a fost amânată, urmând ca discuţiile să continue în lunile următoare la Toronto şi Bucureşti, pentru găsirea unei soluţii de compromis. În special, România doreşte ca partea canadiană să renunţe la condiţia pusă, privind garantarea 100% a investiţiei de către guvernul român.

Dela Toronto, delegaţia română condusă de Preşedintele Emil Constantinescu s'a îndreptat spre Montreal, a treia etapă a vizitei în Canada.

Preşedintele Constantinescu invitat special al Forumului dela Montreal.

Punctul central al vizitei Preşedintelui Constantinescu la Montreal l-a constituit participarea în calitate de invitat special la Forumul dela Montreal. Printre invitaţi s'au numărat Jacques Delors, fost preşedinte al Comisiei Europene; Donald Johnston, secretar general al OCDE; Michael Portillo, ministru în cabinetele Tatcher şi Major; George Potaki, guvernatorul statului New York; Gordon Thiessen, guvernatorul Băncii Canadei; Gaston Thorn, preşedintele Companiei de televiziune din Luxemburg - care a deţinut în ultimii 20 de ani mai multe funcţii în instituţiile europene. Au fost prezenţi reprezentanţi ai altor instituţii din America de Nord, printre care şi ai Departamentului de Stat dela Washington. Raportorul Conferinţei dela Montreal a fost Michaela Firisinotu, profesor universitar de origine română la Universitatea din Montreal. Cu acest prilej, Preşedintele Emil Constantinescu a rostit un discurs în care a prezentat poziţia României în contextul geopolitic mondial şi aspiraţiile ţării noastre de integrare euroatlantică.

Tot la Montreal, Preşedintele Constantinescu s'a întâlnit cu membrii comunităţii româneşti la Hotelul *"Sheraton"* şi a primit titlul de Doctor Honoris Causa al Universităţii din Montreal.

Dela Montreal, şeful statului s'a îndreptat spre Edmonton, cu o escală de patru ore la Quebec, prilej cu care a fost primit la Parlamentul regiunii Quebec şi a avut convorbiri cu autorităţile locale. Apoi, după cinci ore de zbor cu avionul, Preşedintele Constantinescu şi delegaţia care l-a însoţit în Canada a ajuns la Edmonton, capitala statului Alberta, una din regiunile canadiene cu o creştere economică spectaculoasă în ultimul deceniu.

La Edmonton, Preşedintele Constantinescu s'a întâlnit cu reprezentanţii autorităţilor locale, cu reprezentanţi ai marilor companii. Cu acest prilej, a fost semnat şi un acord de colaborare cu Camera de Comerţ din Calgari. Rămânând la colaborarea economică, trebue menţionat că reprezentanţii Camerei de Comerţ a României a semnat numeroase contracte de colaborare cu omologii lor dela Montreal, Toronto şi Ottawa. De asemenea, printre contractele economice semnate cu prilejul vizitei Preşedintelui Constantinescu în Canada, se numără şi unul pentru turismul românesc, în valoare de peste 100 milioane de dolari, plan care ar putea fi pus în practică după un studiu de fezabilitate, în valoare de 250.000 de dolari.

Alte contracte vizează colaborarea în diverse domenii, printre care, un program ecologic pentru producţia de autoturisme.

Şeful statului s'a întâlnit cu Românii din Alberta.

Tot la Edmonton, Preşedintele Emil Constantinescu a fost invitatul comunităţii româneşti la Biserica *"Sfinţii Constantin şi Elena"*, acolo unde se află şi Casa Română. Reprezentanţii comunităţii româneşti au pregătit un program artistic pentru şeful statului, iar la final s'a dansat *"Hora Unirii"*. Printre cei prezenţi la întâlnirea dela Casa Română din Edmonton s'au aflat şi descendenţii primilor Români veniţi în statul Alberta, acum 100 de ani, când au înfiinţat la 80 km Nord de Edmonton, satul Boian. Descendenţii pionerilor de acum 100 de ani, Mihai şi Ioana Perozni, precum şi Nicolae şi Liliana Bezovie. Ei au povestit despre Boian, acolo unde se mai află încă Biserica Ortodoxă Română, precum şi bordeiul construit de primele trei familii de Români acum un veac. În această vară, la Boian, în perioada 23 Iulie-3 August, se vor celebra 100 de ani dela înfiinţarea satului românesc Boian.

Preşedintele spune că vizita în Canada a fost un succes pe toate planurile.

La plecarea dela Edmonton, Preşedintele Emil Constantinescu a făcut o scurtă declaraţie despre vizita în Canada, despre care a spus că a fost un succes pe toate planurile. În primul rând, este vorba de un succes politic şi diplomatic, a spus şeful statului, pentrucă vizita delegaţiei române este la nivel de stat, prima de acest fel acceptată de oficialităţile canadiene în acest an. Anul trecut doar China şi Italia au beneficiat de vizite la acest nivel.

Preşedintele Constantinescu a subliniat că vizita în Canada este un semnal destul de clar pentru celelalte puteri ale lumii că România devine o ţară de care nu se poate face excepţie, precum şi un semnal clar dat potenţialilor investitori. Emil Constantinescu a spus că turneul canadian a fost doar punctul de debut al unei strategii pentru integrarea în NATO, care va continua la New York şi Washington, în lunile Iunie şi Iulie. El a spus că speră ca impresia favorabilă lăsată în Canada să îi deschidă şi porţile Casei Albe.

În context, Preşedintele Constantinescu a subliniat relaţia deosebită cu Canada, precum şi parteneriatul creat dintre Bucureşti şi Ottawa, în speţă asigurările concrete date de Premierul Chretien în privinţa integrării României în Alianţa Nord Atlantică, cu prilejul summitului NATO la nivel înalt de anul viitor, care va avea loc la Washingon.

Vizita prezidenţială - un prilej ca Ministrul PD al Industriilor şi Comerţului să se dea din nou în petec.

Fără îndoială că vizita Preşedintelui Constantinescu a fost un succes, în primul rând, datorită contactelor politice, extrem de favorabile ţării noastre. Din păcate, din punct de vedere economic, lucrurile nu au stat chiar aşa de bine, dar sprijinul declarat al Canadei faţă de România poate să însemne în viitorul apropiat şi un suport economic.

Problema care se pune este ca de acum înainte delegaţia română să aibă aceeaşi voce în probleme de importanţă maximă. Ne referim la discuţiile care au avut loc la Toronto pentru continuarea finanţării canadiene la Centrala Atomică dela Cernavoda. Din păcate, au existat două voci diferite în această problemă: una a Preşedintelui Emil Constantinescu şi

cealaltă a Ministrului Industriei şi Comerţului, Radu Berceanu.

Ministrul pedist a folosit un ton inflamator şi care, într'o oarecare măsură, ar fi putut compromite vizita prezidenţială, ameninţând pe Canadieni că ar putea să ia în calcul alte variante pentru Centrala atomică dela Cernavoda, dacă nu acceptă varianta românească.

Acelaşi Berceanu a folosit acelaşi ton isteric şi în privinţa unor contracte anunţate a fi semnate cu prilejul vizitei Preşedintelui Constantinescu în luna Iulie în Statele Unite ale Americii. Din păcate, aceste declaraţii şi ameninţări la adresa companiilor canadiene şi americane nu pot decât compromite vizitele şefului statului în Canada şi SUA, anunţate de altfel de Preşedintele Constantinescu ca principalele puncte de greutate ale mandatului prezidenţial.

De asemenea, la capitolul minusuri se află şi activitatea noului Ambasador al României la Ottawa, Gabriel Gafiţa. Acesta a tratat cu superioritate reprezentanţii comunităţii româneşti, făcând cu dela sine putere lista de invitaţi, în majoritate din cei agreaţi şi în trecut de reprezentanţele diplomatice româneşti.

Totodată, acelaşi Ambasador Gafiţa era să compromită vizita prezidenţială, prin lipsa de pricepere de care a dat dovadă în cazul sechestrării avionului prezidenţial la Montreal. Nici ambasadorul şi nici un alt membru al ambasadei României la Ottawa sau al Consulatului General la Montreal nu au ştiut despre procesul intentat statului român de un importator canadian de autoturisme româneşti, care datorită faptului că de aproape 20 de ani nu şi-a primit fondurile băneşti cuvenite dela DACIA şi ARO voia ca, în contrapartidă, să sechestreze avionul companiei TAROM care a fost închiriat de Preşedinţie pentru vizita în Canada.

Mai mult chiar, Gafiţa a minimalizat total incidentul, spunând că a fost unul minor. Tot atât de grav ni se pare şi faptul că, iniţial, Ambasadorul Gafiţa nu l-a informat pe Preşedintele Constantinescu asupra pericolului ca avionul prezidenţial să fie sechestrat, numai acţiunea imediată a guvernului canadian făcând posibilă anularea hotărîrii judecătoreşti.

La capitolul minusuri mai putem trece în contul Ambasadorului Gafiţa şi organizarea la Montreal a unei întâlniri a Preşedintelui cu un grup de 90 de oameni canadieni pentru numai 20 de minute, timp total insuficient pentru discuţii şi prezentarea oportunităţilor de investiţii în România.

Vrem să credem că aceste minusuri semnalate de presa din ţară vor face ca Ambasadorul Gafiţa să-şi intre în atribuţii şi să demonstreze că aceste acuzaţii, de altfel corecte, nu au fost decât un accident inerent începutului carierei de ambasador în Canada.

Salutăm pe această cale cooptarea de către Ambasadorul Gafiţa a Doamnei Florina Sava ca secretar 2 al Ambasadei României la Ottawa, un tânăr şi bun diplomat care poate da un suflu nou activităţilor diplomatice româneşti în Canada, mai ales ţinând cont de bunele relaţii politice, chiar excelente, între Bucureşti şi Ottawa.

E ORDIN SĂ SE ALEAGĂ PRAFUL

——Banu SERDARU——

Fosta criză guvernamentală nu a luat sfârşit, ea continuă tacit şi nu va trece mult timp până când lupta dintre ţărăniştii Premierului Radu Vasile şi feseniştii trandafirului desprins din tufa lui Ilici, va duce inevitabil la alegeri anticipate, în toamna acestui an. Opoziţia socialistă jubilează în admiraţia mişeilor lui Roman, care au reşit în două, trei luni să ne scoată din cărţile NATO şi UE, inducând în electorat repulsia faţă de partide, politicieni, parlamentari, viaţă politică în general şi... democraţie în special! E o saturaţie generală, confirmată de sondajele de opinie. Oamenii simpli şi naivi sunt uşor de păcălit, iar ţara geme, din păcate, de simplitate şi naivitate.

Cincizeci de ani s'a căznit bolşevismul, până a reuşit să ne transforme în aplaudaci docili, masă de manevră fără coloană vertebrală şi fără opinie. Regimul a format douăzeci şi trei de milioane de *"oameni noi"*, suflete schilodite de propaganda roşie. Dintre acestea, mai mult de trei milioane au fost în frunte, cu carnet roşu de partid monolit şi calitate de membru cotizant la zi, iar circa trei sute de mii dintre ei au fost *"cei mai cei"* stâlpi de rezistenţă ai cancerului comunist. Din această ultimă categorie, a canaliilor nomenclaturiste, foarte mulţi sunt şi mai şi, decât au fost, fiindcă în 7 ani de postcomunism iliescian s'a consolidat financiar, sunt magnaţi de tip mafiot, în presă, televiziune, economie sau lumea afacerilor necurate.

Interesele mafiote, financiare şi sereistice, ale acestei pături parvenite de ceauşişti scârboşi, au stat la baza declanşării fostei crize guvernamentale. Ei sunt cei care provoacă criză peste criză, scandal peste scandal. *"E ordin să se aleagă praful!"* se aude tot mai des pe stradă, ca o fatalitate picată din cosmos, de parcă nu ne-ar aparţine şi n'ar fi rezultatul uneltirilor subversive ale foştilor comunişti, în scopul evident de a sabota schimbarea de regim politic din Noembrie '96.

Încet, dar sigur, stânga revine în forţă şi imbatabilul FSN '90 se reface, comuniştii ascunşi în partidele socialiste vor lua cu asalt locurile eligibile din parlament, în urma victoriei din alegerile anticipate. Oamenii sunt debusolaţi, şi-au pierdut răbdarea, nervii li s'au măcinat după şapte ani de postcomunism iliescian. Cei care gândesc au votat regimul democratic autentic şi starea de drept. Ei vor vota corect şi la scrutinul din toamnă, având discernământ, informaţie, motivaţie şi logică în respingerea regimului de tip mafiot. Din păcate însă, *"gânditorii"* sunt în minoritate. Dacă ar trece pragul celor cincizeci de procente în favoarea Convenţiei Democrate, abia atunci am avea o victorie deplină, o guvernare cinstită şi eficientă, un act politic şi economic ferm, în sensul integrării noastre europene.

Dar lucrurile nu stau aşa.

Deocamdată, interesele politice şi economice ale calfelor ceauşismului, care au dat lovitura de stat după 22 Decembrie '89, se conjugă şi consolidează. Doctrina politică socialistă, de sorginte comunistă, ca şi averile acaparate de tagma mişeilor în '90 şi '91, atrage ca un magnet uriaş forţele de stânga, refăcând blestematul FSN. Aceste forţe sabotează schimbarea mentalităţilor bolşevice, opunându-se din răsputeri principiului *restitutio in integrum*, pentru a nu-şi pierde vilele, terenurile, pădurile, acţiunile şi privilegiile deja obţinute sub Iliescu.

Incompatibilitatea moral politică dintre foştii comunişti şi forţele democratice este indubitabilă. Dacă primii nu pot scăpa de virusul bolşevic, ceilalţi doresc o reparaţie a nedreptăţilor şi abuzurilor infernului totalitar. Dar postcomuniştii, declaraţi socialişti, n'au fost niciodată, după Decembrie '89, mai monoliţi în *"cuget şi'n muget"* ca acum, indiferent că-şi spun PD-işti, PDSR-şti, etc. Având în PD-ul lui Roman cârtiţa infiltrată în structurile puterii, criptocomuniştii au sabotat şi sabotează în continuare Guvernul din interior, prin miniştrii care au obstrucţionat mecanismul reformei, la toate palierele societăţii.

O realizare a reformei sub guvernul Radu Vasile e greu de imaginat, câtă vreme nucleele dure comuniste se menţin mai departe, se consolidează şi prosperă financiar. Până când acestea nu vor fi înlăturate, vom avea dela an la an un buget tot mai sărac. *"E ordin să se aleagă praful"* - jubilează printre rânduri făcătorii de opinie, Cristoii presei bolşevice lovind cu furie în firava noastră democraţie. *"Moarte lor, moarte ţăraniştilor!"* - clamează sindicaliştii din industria braşoveană, îmboldită de propagandiştii de profesie. Aceşti instigatori pecerişti le-au amintit celor dela Tractorul S.A. c'au fost în epoca piticului planetar *"proprietari, producători şi beneficiari"* (de pierderi şi datorii uriaşe către stat).

Magnaţii de carton ai tranziţiei se opun reformei de substanţă, urmărind un *"capitalism"* cu faţă tovărăşească. Prăbuşirea puterii de cumpărare a Românului il face receptiv la zvonerii şi răspândacii de facturăceauşistă, care-l îndeamnă să revină la *"raiul comunist"*.

Prin Ardeal, Iliescu e în căutare besmetică de naivi, pentru a-i atrage în PDSR, iar acum a constatat că electoratul *"de bine"* sud-estic, cu iz fanariot şi rusesc, nu cuprinde intelectuali şi tineret. În urma isteriei bine orchestrate de agenţii şi spionii Răsăritului, bine înfipţi în bătrânul FSN, *"oamenii de bine"* ai Iliescului şi Romanului se pregătesc de alegeri anticipate. Alegerile anticipate sunt cerute de *"reprezentanţii crimei organizate care vor să-şi refacă puterea"* - a afirmat Preşedintele Continescu.

C.V.T. ŞI NOII CAI TROIENI

——Denami HAIDER——

Simţind, dela o vreme, ca nu mai are multe zile până la o nouă ridicare a imunităţii parlamentare care, de această dată, s'ar putea solda cu sancţiuni judecătoreşti în nenumărate calomnii, falsul tribun naţionalist - în realitate, un zurbagiu securisto-ceauşist - Corneliu Vadim Tudor a trecut vijelios la contraofensivă, lansând atacuri tot mai furibunde împotriva Preşedintelui României. Senatorul stigmatizat şi încolţit cere, cu sporită vehemenţă şi cu mari spume la gură, destituirea Domnului Emil Constantinescu, despre care declară pe baza unor informaţii, furnizate de propriul serviciu de investigaţii, că ar fi direct implicat în contrabanda cu ţigări. Potrivit lui C.V.T, Preşedintele Emil Constantinescu intenţionează să înfiinţeze un partid politic şi să scoată un cotidian de mare tiraj. C.V.T. ştie şi că uriaşele sume de bani necesare întru realizarea unor proiecte atât de îndrăzneţe şi de costisitoare au provenit din afaceri ilicite.

De-altminteri, toată opoziţia, nu doar Partidul România Mare, după ce a jubilat, timp de câteva săptămâni dela sacrificarea probului om politic Victor Ciorbea (singurul premier postrevoluţionar care urmărise cu adevărat propăşirea ţării prin accelerarea reformei economice, iar nu propria îmbogăţire), poftеşte, acum, cu acelaşi nesaţ, capul lui Emil Constantinescu.

Şi, pentrucă şansele de a-l răpune politic şi pe şeful de stat sunt destul de palide, în actualul raport de forţe parlamentare, se joacă din ce în ce mai stăruitor cartea alegerilor legislative anticipate, care să se desfăşoare în toamna anului acestuia. Nădăjduieşte, astfel, opoziţia că va recâştiga majoritatea parlamentară, scor cu care se va putea obţine demiterea Preşedintelui Constantinescu? E posibil ca această stratagemă perfidă să izbândească, având în vedere că electoratul nostru, lipsit încă de discernământ şi uşor manipulabil, ar vota cu cei ce mint şi pun piedici reformelor. Dar ca să se ajungă la alegeri anticipate, va fi provocată, probabil, o nouă criză guvernamentală, trântind, de data asta, un prim-ministru, despre care spun deja adversarii că este o mustaţă fără cap şi că nu are nici măcar un nume patronimic. Reuşi-vor, oare, iudele din Parlament să-l decapiteze şi pe Radu Vasile? Noi credem că se poate realiza şi acest deziderat viclean deoarece politicienilor noştri din opoziţie le pasă prea puţin - spre a nu zice deloc - de interesele ţării, de accentuarea sărăcirii acesteia prin declinul economic continuu.

Şi nu le va fi greu să dea o nouă lovitură mortală reformei şi democraţiei întrucât au de partea lor, în momente oportune (calculate fără greş de scenaristul ocult), Partidul Democrat, care va arăta încă o dată ceea ce este în realitate: un nedisimulat cal troian, dăruit de dirijiorul Ulise coaliţiei parlamentare, alcătuitoare şi a guvernului Radu Vasile. Deja un *"aheu"*, numit Radu Berceanu, fremătând de nerăbdare, scoate mereu capul şi, se pare, în curând, va ieşi cu totul din burta calului, dându-şi arama pe faţă, cum făcuse nu de mult şi *"aheul"* Traian Băsescu în guvernul Victor Ciorbea.

Din nefericire pentru ţară, sarcina demolatoare a lui C.V.T., a întregii opoziţii, se uşurează pe zi ce trece nu doar prin diversiunile lui Petre Roman, care în vorbe vrea reformă, dar în fapte o sabotează, ci şi prin exacerbarea revendicărilor U.D.M.R., alt cal troian, stabilit, acum, în Parlamentul Ungariei. Cererea tot mai insistentă de reînfiinţare a Universităţii János Bolyai, la Cluj, nu-i decât prima acţiune provocatoare, urmând ca neîncetat să fie puse pe tapet alte solicitări inacceptabile, ce vor fi pretexte întru declanşarea unui pustiitor război etnic, în faţa căruia orice personalitate politică dintre cele ce s'au afirmat după 1989 se va dovedi teribil de fricoasă, la fel ca guvernanţii carlişti din vara anului 1940, având, acum, teamă paralizantă şi de sancţiuni economice internaţionale.

Să dea Dumnezeu să ne înşelăm, însă tare ne temem că pesimismul nostru se va adeveri în totul fiindcă nu avem, din nenorocire, oameni politici demni, curajoşi, hotărîţi şi incoruptibili, precum cei din Armenia şi din Albania, care îşi apără cu succes hotarele şi reuşesc chiar să le extindă asupra enclavelor Nagorno-Karabah şi Kosovo. Din păcate, nu se mai nasc, în ţara noastră, oameni bravi şi decişi ca Vlad Ţepeş, Tudor Vladimirescu, Avram Iancu şi Corneliu Zelea Codreanu. Vai nouă că nu mai apare un astfel de bărbat!

ROMFEST '98

BUCUREŞTI - ROMÂNIA

CHEMARE

Congresul Românilor din Exil, ROMFEST '98, se va desfăşura în perioada 17-20 Septembrie a.c. în Aula Mare a Muzeului Naţional de Istorie din Bucureşti şi va fi dedicată celor opt decenii dela împlinirea visului de veacuri al poporului român, Marea Unire.

Această sărbătoare cultural-artistică a Românilor de pretutindeni, a fost iniţiată cu zece ani în urmă, scopul ei fundamental fiind acela de a promova spiritualitatea şi valorile creştine şi naţionale, spre a reînnoi şi reafirma legătura cu tradiţia noastră multiseculară.

Anul acesta Romfest 1998 va veni în faţa ţării cu tot bagajul istoriei lui, rezumat în sintagma care fost întruparea întregului Exil pe toate continentele: CUGET ŞI SPIRIT ROMÂNESC.

Prin lucrările care vor fi prezentate de către un număr de oameni de cultură, ţara va putea cunoaşte tot efortul şi realizările Exilului, pentru a fi înţeles, unitar şi global, de către compatrioţii săi în eforturile făcute în anii de rezistenţă anticomunistă şi de apărare, în străinătate, a adevăratei Patrii. Prin această manifestare Românii din Exil îşi vor mărturisi, încă odată, datoria şi dragostea nelimitată pentru scumpa noastră Românie Mare şi de două ori milenară, a lui Decebal, a lui Traian, a regelui Ferdinand şi pentru toţi cei care au trudit şi suferit, au murit pentru ea, pe front, în temniţele comuniste sau în Exil, la capătul pământului.

Comunicările şi discuţiile se vor desfăşura într'un spirit liber şi nediscriminatoriu, cu profund respect pentru toţi cei ce îşi vor aduce contribuţia. Preocupările ROMFEST sunt îndreptate spre spiritualitatea românească, spre credinţa şi idealurile neamului nostru, făcând incompatibil orice amestec cu ideea de tendinţă comunistă sau neocomunistă.

Oricine simte românește, oricine crede în Iisus Hristos şi în Biserica lui şi poartă adânc în cuget imaginea Ţării şi a Poporului Român, oricine doreşte un viitor strălucit neamului din Carpaţi şi trăieşte alături de durerea şi speranţele româneşti este chemat să participe la manifestările ROMFEST '98 din Bucureşti.

Pentru a asigura succesul acestei întâlniri, participanţii din afara ţării sunt rugaţi să trimită suma de $100.00 U.S. pentru înregistrare, sumă ce va acoperi intrarea la toate comunicările, inclusiv masa banchetului de închidere. Banii se pot trimite pe numele: "Cuvântul Românesc", menţionând "pentru Romfest", la adresa: P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton, Ont. L9C 7N5, Canada.

Preşedintele Comitetului Internaţional
Preot Gh. Calciu

Preşedintele Comitetului Naţional
Prof. univ. Nicolae Ciachir

Secretar
Mihaela Moisin

Secretar General
Andrei Bădin

Citiţi lunar "Cuvântul Românesc"!

ŞMECHERIA ROMÂNEASCĂ

—Aurel S.MARINESCU—

O luptă acerbă s'a dezlănţuit între Uniunea Europeană şi NATO, cele mai puternice organisme internaţionale în vremurile noastre. De fapt şi conducătorii aleşi ai României doresc ca ţara să facă parte din structurile euro-atlantice, în care scop deja au trădat interesele veşnice ale României dăruind Ucrainei, o parte din teritoriul naţional-Bucovina, Sudul Basarabiei, Insula Şerpilor şi Maramureşul istoric. În scopul acceptării în aceste două organizaţii internaţionale, stimaţii conducători ai ţării în frunte cu Preşedintele sunt gata să facă şi alte *"sacrificii eroice"*, cedând Rusiei, pentru totdeauna Basarabia şi Ţinutul Herţei, inclusiv tezaurul aflat din 1917 la Moscova.

Acum însă, de câteva luni, problema de admitere este rezolvată, nu se mai pune, acum este lupta între UE şi NATO care să aibă onoarea ca să fie prima aleasă de România spre a-i fi membre. Care este motivul acestei rivalităţi bruşte? Atât UE cât şi NATO, au aflat, ca şi mine, din presa română, despre gradul înalt de creaţie şi inventivitate al Românilor şi cum ambele organisme duc lipsă de oameni cu imaginaţie, de creatori, inventatori şi mai ales că, în timp record, în România s'au pus pe piaţă sute şi sute de creaţii fără egal, despre care cei ce fac parte din NATO şi UE nici nu au visat că în secolul al 20-lea ar mai putea să se creeze aşa ceva.

Vom enumera o parte din creaţii, rodul minţii inventive a Românului.

- O întreprindere din Cluj, angajată să astupe mii şi mii de gropi de pe cele 80 de străzi şi bulevarde bucureştene, a inventat un asfalt cu care s'au plombat gropile, care asfalt s'a dizolvat în apă. Aşadar mixtura inventată şi folosită, la prima ploaie a dispărut, gropile rămânând mai departe spre deliciile şoferilor.

- O altă măreaţă realizare este evaporarea prin efracţie a instalaţiilor de irigaţii şi a reţelelor telefonice şi electrice, iar cuprul şi aluminiul rezultat, printr'o metodă rapidă transformat în deşeuri şi apoi, revalorificat.

- Desigur că nu a fost uşor să se creeze metoda *"fepuirii"*, adică dat gaură la o conductă ce transportă petrol (benzină, gaz, motorină) şi materialul rezultat colectat în butoaie, canistre etc., dar metoda se foloseşte azi cu succes. Nicăieri în lume nu se practică.

În domeniul alimentar, cu o deosebită grijă faţă de sănătatea compatrioţilor, s'a ajuns la creaţii epocale.

În topul invenţiilor, de Paşti s'a creat un înlocuitor de miel, care a fost câine jupuit căruia i s'a cusut o căpăţână de miel şi pe care s'a ştampilat cu o ştampilă făcută cu mare măiestrie dintr'un cartof - *"inspecţia sanitară"*.

Noutăţi pe plan mondial:

- O altă invenţie epocală *"de sezon"*, adică de Paşti, au constituit-o pliculeţele frumos făcute, cu vopsea de ouă făcută din praf de cărămidă sau care pliculeţe conţineau materiale propagandistice ale unor secte religioase sau Iliescu în mijlocul minerilor. Verificând şi adresa de pe plic, a fabricii, s'a constatat că la locul indicat era un teren viran.

- Cui i-ar fi trecut prin cap în toată Uniunea Europeană şi NATO, că un peşte mare ca să impresioneze potenţialul client precum că ar avea icre şi în plus să câştige şi la greutate, să fie umplut cu bile de rulment. Numai în România s'a putut aşa ceva.

- La Motru s'a inventat, pentru hrana porcilor, un amestec de tărâţe cu ipsos, numai că porcii nu au apreciat invenţia şi au murit pe capete. La tăiere s'a descoperit stomacul pietrificat.

- Tot la Motru a apărut inovaţia, cum poate fi o butelie de aragaz dijmuită în timpul nopţii şi când s'a observat că devine uşoară numai prin cântărire, s'a descoperit cauza.

- Organele abilitate au stabilit riguros ştiinţific că procentul de falsuri la cafeaua băută de Români este de 60%, la condimente de 85%, iar la ciorapi de 70%.

Dar câte lucruri nu s'au inventat în România iliesciană şi se continuă şi azi, în drumul ei spre structurile ei euro-atlantice?

Astfel:

- S.C. Africana and Nike introduce pe piaţa românească 80% din ciocolată şi dulciuri. Fiind cea mai ieftină, 5.000 lei batonul, datorită preţului scăzut, are o mare vânzare. De curând s'a descoperit că avea şi o fabrică clandestină, care lucra numai noaptea, unde s'au găsit peste ciocolată var, resturi menajere, tencuială, iar spaţiul era tot plin cu mucegai, ceea ce a făcut ca particolele de praf, mucegai şi var să se infiltreze în produse. Dar inovaţia supremă era că ciocolata fabicată astfel, în asemenea condiţiuni, era etichetată cu celebrele ambalaje ale concernului elveţian Jacobs Suchard, cu hârtia de ambalaj contrafăcută, iar ciocolata figura ca fiind făcută în Slovacia.

- În plicuri de Ness, s'a inventat un înlocuitor din adaus de cicoare sau smochine. S'a creat şi un piper în pliculeţe, măcinat, făcut din muştar boabe, sare, amidon sau zaţ de cafea.

- Ciocolata *"Dolar"* fără unt de cacao şi praf de lapte a fost transformată într'o ciocolată de cacao falsificată şi amidon.

- Oţetul alimentar 9° este şi el inovat; compus din acid acetic (din care nu este permis) apă şi coloranţi sintetici;

- pachete cu piper 50% cenuşă.

Lista este lungă: rachiu fabricat pe bază de praf de cărămidă, brânză amestecată cu lipici, suc de lămâie *"Hellas"* făcut din vitamina C, nu din concentrat de lămâie, vodca *"Sankt Petersburg"*, spirt plus substanţe dubioase albe pe fundul sticlei etc., etc.

Un inventator a creat, a revoluţionat, însăşi comerţul de laborator; el lucra în subsolul restaurantului *"Niculiţel"*. El cumpăra sticlele goale aruncate, cu condiţia ca eticheta să fie în bună stare, plătind în funcţie de starea etichetei. Din alcool, diferite arome şi coloranţi, el producea 200 litri zilnic de whisky cu care alimenta în special barurile şi restaurantele litoralului.

Din invenţiile româneşti care au *"trezit admiraţie"*, ar mai fi saci de cafea boabe cu 30% impurităţi (să fie grei la cântar) şi pachete de cacao cu 95% amidon.

Dar şi în materie de textile, spiritul inventiv valah şi-a spus cuvântul: încălţăminte sport Puma, fabricată din materiale necorespunzătoare, confecţii Pierre Cardin, încălţăminte Adidas, se rup, se decolorează la prima ploaie. În materie de comerţ exterior şi vamă, importatorii români dau dovadă de o tulburătoare imaginaţie: 97% din whisky-ul comercializat în România provine din contrabandă, ca şi de fapt o groază de alte produse. O inovaţie folosită pe scară largă este aceea de a goli stocurile de alimente, dulciuri, ş.a. expirate, din ţările vecine Ungaria, Bulgaria, Grecia, Turcia şi altele care apoi sunt valorificate în ţară cu preţul de a pune în pericol chiar şi sănătatea cumpărătorilor. O altă metodă este că adevăraţii producători dispar din pieţele oraşului de pe Dâmboviţa şi chiar din alte municipii, iar locurile lor sunt *"ocupate"* de cei ce au obţinut *"certificat de producător"* contra *"şpagă"*. Ei, ţiganii, sunt în majoritate vânzătorii pieţelor şi ei dictează preţurile care se menţin constant ridicate, sfidând legea cererii şi a ofertei cât şi pe cumpărători, preţuri pe care le ţin aşa ridicate, cu lunile. În plus, tasurile cântarelor lor sunt pline cu noroi şi s'a reactualizat un sistem mai vechi - se scoate nisipul din greutăţi şi se aplică plumb drept sigiliu, iar cântarele cu arc şi graduaţie pe verticală, provenite din Ucraina şi Rusia, sunt calamităţi pentru cumpărători. O nouă metodă este pusă în practică. Când reprezentanţii Serviciului de Metodologie încearcă să verifice cântarele, sunt alungaţi de *"bodyguarzii"* negustorilor, iar unii dintre ei, de ce nu, mituiţi. La fiecare sticlă de ulei comestibil, din floarea soarelui fabricat de S.C. Solaris, se scot 50-60 ml., întrebarea fiind, de cine? de producător, sau de distribuitor? Dar ceea ce demonstrează nu numai inventivitate dar şi viteza de gândire, inteligenţa Românului care a pus pe gânduri şi NATO şi UE şi caută să fie cel dintâi acceptat de România de a face parte din el şi astfel de a-i acorda marea cinste, este că la nici 10 zile dela lansarea pe piaţă a primului canal codat în România al firmei HBO, a prins deja contur fenomenul furtului de frecvenţă codată. Firmele de TV prin cablu, pun la dispoziţia clienţilor o ofertă de abonamente care variază ca preţ între 3-4 dolari lunar, ceea ce este destul de mult pentru buzunarul Românului. Dar preţul dispozitivelor pe piaţa neagră, dispozitive create de Românaşi, variază la ora actuală între 200.000 şi 400.000 lei.

Până la ora actuală, datorită acestor solicitări insistente şi presiuni din partea UE şi NATO de a se hotărî odată *"înţelepţii"* conducători ai României şi, în sfârşit, a face cererea de aderare, ei încă gândesc la cât să ceară mai mult în schimbul acceptării, căci odată făcând parte din'unul din aceste organisme, potopul acestor invenţii şi inovaţii româneşti şi multe altele de acest fel le va schimba şi lor - popoarelor organizaţiei - fie UE fie NATO, *iremediabil viaţa*.

Păcat că inteligenţa nativă, creatoare, Românii nu o folosesc în direcţia bună.

P.S. Date şi cifre culese din presa românească Martie - Mai 1998.

ROMÂNIA FLAGELATĂ

—Florin Oprea SĂLCEANU—

Naţiunea română acceptă încă să fie flagelată moral şi economic de indivizi fără crupule, din cei mai veniali, strecuraţi în toate nivelurile Statului. Aceştia ţes intrigi, creează porţi de intrare-ieşire a afacerilor de milioane de dolari, percutează cu ajutorul reţelei de informatori, încă activă din anii colapsului moral al naţiunii prin voia bolşevismului, determină rupturi în mass-media, pentru a abate atenţia dela jocurile lor murdare, orbesc Justiţia cu piste false. Manevrele lor sunt evidente prin activitatea partidelor de stânga, zis *"democratice"*, îşi pun servii să creeze dezinformarea a milioane de Români - adică sunt încă vii agitatorii de partid comunist.

Dovada că naţiunea română este puternic paralizată nu mai e un secret: debarcarea lui Ciorbea şi a altor persoane incomode prin fermitatea lor morală. România s'a transformat în cel mai fierbinte incubator de monştri politici, atinşi de febra corupţiei, şantajului, telefonia panicardă, inducţia hipnotică, frica paranoică de moarte pe stradă, pericolul loviturii de stat, a anarhiei sociale şi a stării vitale cea mai evidentă: sărăcia. Un sindrom care se accentuează.

Ţara cu cele mai mari resurse ale Europei, s'a transformat în câţiva ani, într'o groapă existenţială. Aceşti mastodonţi venali, infectaţi de barbaria kaghebismului, au ajuns să controleze întreaga mişcare existenţială a naţiunii române. Gestează în vile supraetajate, departe de lumea înlănţuită de mizerie, boli, depersonalizare. Stăpâni pe mijloacele de informare, financiar-economice, se mişcă repede, aproape invizibil şi se ascund, în caz de deconspirare a afacerilor lor necurate, în alte orizonturi ale lumii. Puţini oameni au rămas imuni la intoxicaţiile de tot felul, pentru a servi lumina sacră a Adevărului; dar pentru asanarea morală a naţiunii este prea inegală lupta.

Promisiunile CDR au rămas prinse pe eşafodul nerealizării. Nu din vina ei. Din vina servilor comunismului. CDR a lăsat cale liberă acestor monştri kaghebizaţi, crezând că există posibilitatea ca aceştia să se reabiliteze, pentru a servi democraţia. Un pas greşit care acum costă.

Odată cu venirea la putere a CDR şi a D-lui Emil Constantinescu, un suflu viu al speranţei înseninase frunţile întunecate a milioane de Români; dar zilele au început să se prăfuiască şi a revenit resemnarea, cu credinţa că nici de astădată nu se va face nimic. S'a transformat în stigmat existenţial. S'a făcut simţită tot mai mult, tot mai dur, prezenţa mastodonţilor comunişti. Manevrele lor în punctele cele mai sensibile ale Statului Român au stigmatizat naţiunea. CDR şi E. Constantinescu au fost ocultaţi prin dominaţia minciunii, corupţiei de orice fel. Greşeala enormă făcută de CDR de a coaliza cu PD - fostul FSN - plin de cei mai venali activişti de partid, securişti-kaghebizaţi, a distrus speranţa naţiunii române în aşezarea deplină pe fundamentele adevăratei democraţii.

Odată cu plecarea lui Ciorbea, Preşedintele E. Constantinescu s'a transformat în marionetă. Acesta este cel mai mare păcat pentru un om ce răspunde de destinul unei naţiuni. S'a îndepărtat tot mai mult de nevoile naţiunii române. Iată de ce mastodonţii comunismului jubilează, creează o logistică antinaţională, se opun intrării pe calea normalităţii naţiunii, ţintesc tot mai eficient la opera *"puterii personale a castei"*, terfelind însăşi existenţa morală a naţiunii pe acest pământ. Mastodonţii profită, prosperă, prind rădăcini antinaţionale, secătuiesc la dorinţă resursele moral-economico-financiare ale naţiunii. Sunt conştienţi că prin sărăcie milioane de oameni pot fi manipulaţi şi transferaţi într'o masă amorfă, fără putinţa conceptualizării situaţiei existenţiale, în folosul menţinerii puterii.

Ce reprezintă *"clasa politică"* se ştie din anii linşajului universal al conştiinţei şi libertăţii umane, când toţi ei stăteau cu pumnul forţei pe tomurile groase şi roşii ale lui Lenin, Stălin şi altor *"gânditori de stânga"*, aurolaci paranoici, creatori de lagăre concentraţioniste, crezându-se mai presus de Dumnezeu, autocraţi ai voinţei de putere. Actuala *"clasă politică"* şi-a schimbat părul, dar năravul nu. Ei sunt pretutindeni, oficiază în lojele Parlamentului legi scărmănate la poalele muntelui Minciună, lasă să curgă multă apă pe conştiinţa a milioane de Români, aţâţă *"şobolanii"* să roadă în viteză dosarele activităţii din perioada celei mai *"înalte civilizaţii şi umanismului comunist"*, să apară într'o bună zi *"curaţi"* ca lacrimile victimelor, a milioane de victime care acuză din mormintele lor ştiute şi neştiunte. Iată de ce naţiunea română continuă calvarul, iată pentru ce suportă flagelarea destinului său de aceste lichele, care prezidează dreptul de a exista în lumina lumii.

Aceste lipitori comuniste vor mai gesta pe fiinţa naţiunii române, atâta vreme cât nu li se vor dovedi faptele în numele comunismului. Colapsul continuă în detrimentul Democraţiei de care are atâta nevoie România.

RĂZBOIUL ÎN PD PENTRU... ELICOPTERELE COBRA

—Alexandru COSTESCU—

Victor Babiuc, Ministrul Apărării Naţionale, şi Radu Berceanu, Ministrul Industriilor, ambii membri marcanţi ai Partidului Democrat, au declanşat un adevărat *"război rece"* între ei, în partid, subiectul de dispută fiind... elicopterele Cobra.

Despre ce e vorba? În primul rând, să spunem că după ani de zile de negocieri, statul român a fost de acord cu asocierea între firma I.A.R Ghimbav şi cunoscutul concern Bell Helicopters. Finalizarea discuţiilor s'a concretizat prin cedarea controlului asupra uzinei către investitorul american. Aici se vor asambla de acum cunoscutele elicoptere Cobra, precum şi componentele pentru acestea.

Care este, însă *"nodul gordian"*? Ei bine, contractul semnat cu statul român prevede că unul dintre principalii beneficiari ai acestor elicoptere să fie... Românii. Ministerul Apărării Naţionale va avea circa 100 de elicoptere - normal, termenul *"va avea"* implică cumpărarea acestor elicoptere - fabricate la Ghimbav, Victor Babiuc insistând personal pentru semnarea contractului, considerat a fi foarte avantajos.

Numai că, surpriză, cea mai mare crtitică pentru acest contract nu vine din partea opoziţiei sau a vreunui partener de guvernare, ci chiar dela un ministru al PD, Radu Berceanu, care conduce Ministerul Industriilor. Cu totul neaşteptat, domnia sa a criticat cu vehemenţă acordul mijlocit de colegul său de partid, Victor Babiuc, spunând că România nu avea nevoie de aceste elicoptere. *"Sunt cu tehnologie învechită, nu le mai cumpără nimeni"*, spune Radu Berceanu, care avertizează că va face tot ce mai e posibil pentru ca până la urmă acordul să nu includă şi cumpărarea acestor elicoptere.

Un război cu totul neaşteptat în P.D., un partid care până acum a dovedit o exemplară disciplină. Nu se ştie cine va câştiga, dar e cert că de pierdut are P.D.-ul, pus în faţa unor frământări interne care nu pot rămâne fără urmări.

13 - 15 IUNIE 1990
TREI ZILE CARE AU ZGUDUIT ŢARA

—George RUICAN—

Fenomenul *"Piaţa Universităţii"*, în care mulţi tineri şi chiar vârstnici au trăit şi sperat într'o atmosferă pură timp de aproape două luni, a fost înnăbuşit în sânge în acele trei zile de infern care s'au abătut asupra Capitalei, ce fusese transformată într'o junglă, în care instinctele primare asmut animalele de pradă împotriva celor lipsite de apărare. Pe treptele acelei Alma Mater, la sânul căreia generaţii de studenţi au supt cultura pe care au transmis-o la rândul lor altor generaţii, unde abia de se uscase sângele eroilor-martiri din Decembrie 1989, a curs din nou sânge nevinovat. *"Golanii"*, care au fost ucişi atunci cu sălbăticie, au fost înfrânţi dar nu învinşi, căci în timp ce călăii lor au dispărut în negura din care s'au întrupat, ei au intrat direct în Panteonul eroilor necunoscuţi ai neamului.

În dimineaţa zilei de 13 Iunie 1990, la orele 4,30, câteva mii de poliţişti, apăraţi de scuturi şi căşti încasabile, înarmaţi cu bastoane şi arme de foc, au înconjurat *"Zona liberă de neocomunism"* din centrul Capitalei. Circa 250 de tineri manifestanţi rămăseseră peste noapte să apere de provocări şi agresiuni greviştii foamei care protestau în corturile lor, împotriva deturnării idealurilor Revoluţiei furate. Cu o brutalitate nemaiîntâlnită în istoria paşnicului nostru popor, au lovit cu bastoanele greviştii care abia de se mai ţineau pe picioare din cauza slăbiciunii, i-au târât de picioare şi i-au aruncat în dube, iar pe manifestanţii care se refugiaseră în Hotelul INTER i-au urmărit şi călcat în picioare, căci toţi se întinseseră la pământ, adăpostindu-se unul într'altul de furia lor. Au spart cu bastoanele vitrinele peste ei rănindu-i grav, i-au încărcat în dube şi i-au dus la câteva secţii de poliţie mai apropiate.

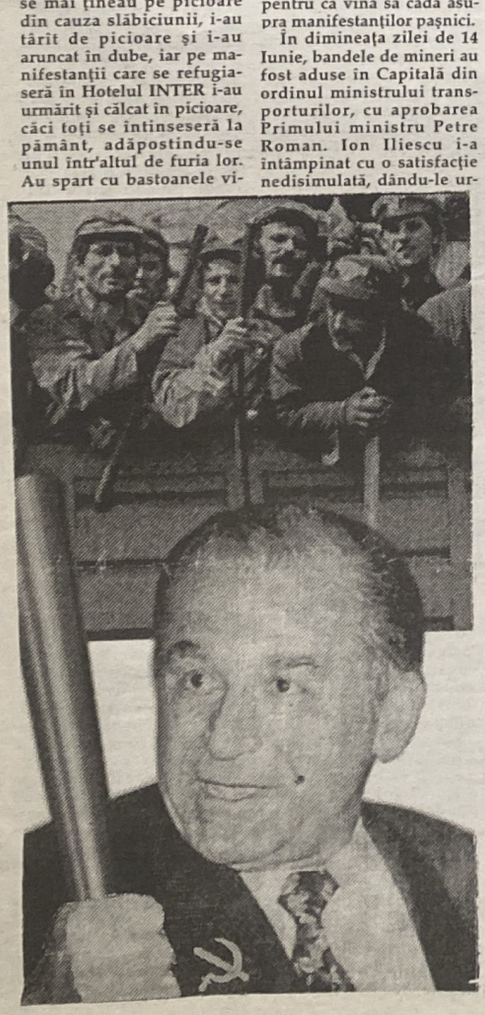

În timp ce trupele speciale ale generalului Chiţac *"curăţau"* Piaţa Universităţii de *"golani"* cu lovituri de baston şi bocanci aplicate în părţile cele mai sensibile, ajutaţi de muncitori dela IMGB care veniseră înarmaţi cu rângi şi topoare, studenţii clamau cu disperare: FĂRA VIOLENŢĂ! Mai mult morţi decât vii, au fost transportaţi la Şcoala de Securitate dela Măgurele, unde au fost supuşi individual unor anchete bestiale. Pentru a se obţine declaraţii că au fost plătiţi de Ion Raţiu, cu dolari, să stea pe baricade, au fost supuşi unor îngrozitoare umilinţe şi torturi, dintre care unele nici nu se pot descrie.

În timp ce anchetele inchizitoriale se desfăşurau în infernul dela Măgurele, în Piaţa Universităţii aveau loc adevărate lupte de stradă între manifestanţii care veniseră în număr mare odata cu ivirea zorilor şi poliţiştii care s'au dedat la înscenări şi provocări. Au fost aduse şi infiltrate printre protestanţi, bande de delicvenţi care au incendiat maşinile poliţiei şi au pus foc în interiorul Inspectoratului Poliţiei Capitalei, la etajele superioare. Aceiaşi provocatori aflaţi în slujba lor au năvălit în interior ***fără să întâmpine nici o rezistenţă***. Au sustras documente şi au eliberat pe cei arestaţi în cursul nopţii, pentru ca vina să cadă asupra manifestanţilor paşnici.

În dimineaţa zilei de 14 Iunie, bandele de mineri au fost aduse în Capitală din ordinul ministrului transporturilor, cu aprobarea Primului ministru Petre Roman. Ion Iliescu i-a întâmpinat cu o satisfacţie nedisimulată, dându-le următoarele indicaţii: *"Dragi mineri, mă adresez Dvs., de astă dată mulţunindu-vă pentru răspunsul de solidaritate muncitorească pe care şi de astă dată l-aţi dat LA CHEMAREA NOASTRĂ.* (subl ns.) *Mulţumesc de asemeni tuturor celorlalte delegaţii din judeţe care au venit şi s'au adăugat acestei forţe solidare a muncitorimii române. Delegaţia de mineri în frunte cu Dl. Cosma se va deplasa spre Piaţa Universităţii PE CARE VREM S'O RECUPERAŢI DVS.* (subl. ns.) *Aşa cum aţi văzut, avem de a face cu elemente de-a dreptul fasciste".*

Ce a urmat după aceste indicaţii este un coşmar, care ne face şi acum, după opt ani, să ne cutremurăm de groază şi oroare. Cum a fost posibil ca oameni tineri să se lase manipulaţi orbeşte, transformându-se în brute şi să maltrateze tineri inocenţi care revendicau democratizarea principalelor instituţii ale statului? Cum a fost posibil să se lase inoculaţi cu virusul urii care le-a spălat creierii, făcându-i să lovească cu rângi şi topoare tot ce mişca în Piaţa Universităţii? Şi cum de a fost posibil ca paşnicele gospodine de mahala să se schimbe subit în adevărate Furii ce instigau minerii împotriva intelectualilor? *"Oameni de bine"*, în realitate securişti sadea, îi însoţeau pe mineri la sediile partidelor democrate pe care le-au devastat, răscolind oraşul în căutarea adreselor liderilor opoziţiei, pentru a-i lichida fizic.

Capitala a trăit trei zile de infern, în care bandele înarmate terorizau populaţia ca într'un oraş asediat, aplicând legea junglei şi proiectând prin mass-media imaginea unui popor rămas pe scara evoluţiei în epoca de piatră. Prima Instituţie de cultură devastată a fost Institutul de Arhitectură, unde au găsit portarul de serviciu şi o duzină de studenţi care îşi pregăteau proiectele de diplomă, pe care i-au maltrat cu o cruzime de neimaginat. Le-au furat lucrurile personale, au distrus cu ură fondul de carte, mobilierul şi aparatele din dotarea Facultăţii. După ce i-au lăsat în neştire pe studenţi şi pe portar, au năvălit în localul Universităţii prin spargerea masivelor uşi şi au început vânătoarea de oameni, dela demisol până la ultimul etaj. La vederea lor, studenţii s'au aşezat în genunchi implorând cruţarea, dar au fot loviţi fără milă cu rângi şi lanţuri grele, până ce nici unul nu a mai mişcat. Nici fetele nu au fost cruţate. Marian Munteanu, liderul Pieţii, împreună cu fratele său şi alţi colegi care ramăseseră să apere Universitatea, au fost bătuţi în mod bestial, până ce şi-au pierdut cunoştinţa. *"Mi-au dat, cred, vreo 50 de bâte în cap, loveau numai în cap. Eram plin de sânge. Am fost aruncat în fântâna arteziană dela arhitectură. Am căzut peste Bogdan Munteanu. Marian Munteanu (fratele lui) zăcea inconştient. Am crezut că este mort. Am fost scuipaţi în gură. Vreo doi au încercă urineze pe noi"*, a declarat peste puţin timp într'un ziar bucureştean studentul Virgil Petcu.

O studentă care a declarat că îşi va dezvălui numele numai în faţa instanţelor de drept, povesteşte: *"...în încăpere au început să ne lovească cu furtune, cozi de topor, lovituri de cizme. Printre altele am primit o lovitură de teslă în cap. Sângele a început să mi se prelingă pe faţă, pe haină, pe jos. Lovitura unei bare de metal în spate m'a făcut să nu-mi mai simt jumătatea inferioară a corpului".*

"MOARTE STUDENŢILOR!", *"MOARTE INTELECTUALILOR!"*, erau sloganurile pe care le proferau pe străzi. Când vreun nefericit care purta cămaşă albă şi cravată era prins în mijlocul gloatei, se auzeau răcnete animalice pornite din ura viscerală pe care leo inoculase cea mai înaltă autoritate a statului. *"DĂ-I LA CAP"*, *"SĂ NU MAI MIŞTE"*. Oasele pârâiau sub loviturile rângilor de oţel, sângele ţâşnea din capetele zdrobite şi cei care cădeau în nesimţire erau striviţi de turma dezlănţuită.

D-na Rodica Arsene, pensionară, a văzut la Universitate un băiat care fusese rănit cu o rangă la cap, avea o deschizătură îngrozitoare şi i se scurgea un ochi. Era plin de răni şi sângera din tot corpul. *"Câţiva bucureşteni jucau pe burta lui"*, relatează d-sa. A văzut cum în lipsa căutuşelor, mâinile celor arestaţi, inclusiv ale femeilor, erau legate cu sârmă. Alina Ungureanu a declarat că a fost dusă la Ministerul de Externe, împreună cu mulţi alţii, adunaţi în Piaţa Universităţii şi acolo a apărut Gelu Voican Voiculescu, care le-a declarat: *"V'am spus că va fi o mare confuzie, am îndurat prea mult şi acum vom fi fără milă".*

Aproximativ 750 de persoane, ridicaţi din Facultăţi şi din zonă, au fost duşi cu dubele poliţiei, în care erau loviţi, cu brutalitate tot timpul, la Măgurele şi aruncaţi într'un hambar, unde au fost ţinuţi în condiţii de lagăr de exterminare 18-20 de zile. Pentru ca nici unul dintre ei să nu se poată odihni noaptea, soldaţii-securişti asmuţeau câinii lupi asupra lor.

Situaţia internărilor în spitale în zilele de 13, 14 şi 15 Iunie 1990, conform declaraţiei directorului Dir. Sanitare a Munic. Bucureşti, a fost următoarea: 507 *"subiecţi trataţi"*, dintre care 460 bărbaţi şi 47 femei. Dintre aceştia 360 prezentau contuzii în urma loviturilor, 55 tăieturi, 16 împuşcaţi, 76 fracturi. Localizarea vătămărilor corporale a fost: 293 oameni la cap şi gât, 180 la membre, 80 la torace şi abdomen etc., Oficial, cifra morţilor a fost de 6 (!!), dar după câteva zile, Cimitirul dela Străuleşti 2 s'a umplut de morminte proaspete, străjuite de cruci uniforme pe care scria: NEIDENTIFICAT.

După ce *"Zona liberă de neocomunism"* a fost spălată de sângele nevinovat care cursese, Ion Iliescu a adunat gloata de mineri şi le-a arătat toată gratitudinea lui pentru îndeplinirea misiunii încredinţate: *"Vă mulţumesc foarte mult tuturor. Drum bun! Şi cu bine, succese!"*

Mulţi dintre tinerii care au participat la fenomenul *"Piaţa Universităţii"* au plătit cu viaţa visul frumos pe care l-au nutrit în cele 52 de zile de libertate şi speranţă. Dar spiritul *"Golaniadei"* nu a murit. Reverberaţiile lui sunt încă vii în conştiinţele tuturor celor care au crezut cu obstinaţie în solidaritatea umană. Căci nimeni nu poate ucide visele noastre. Nu există forţă represivă care să ne încătuşeze spiritul liber ce este în contact permanent cu puterile divine, acolo unde se reîntorc după moartea fizică în Împărăţia Umbrelor.

Revăd adesea scenele de apocalips trăite şi-mi amintesc cu nostalgie ultimele zile petrecute în Piaţa Universităţii. Prin balconul ocrotit de icoana Maicii Domnului, s'au perindat mulţime de *"golani"* din toate straturile sociale. Muncitori, ţărani, elevi, studenţi, actori, profesori universitari, scriitori, publicişti, veterani de războaie, ofiţeri, prelaţi, soliţi vocali etc. Toţi au lăsat acolo câte ceva din personalitatea lor, care s'a contopit în cântecele ce ne purtau pe unda lor undeva departe, pe un tărâm mirific, plin de înţelegere şi armonie. Îmi vine şi acum în minte, după atâţia ani care au trecut dela acele zile de neuitat, refrenul unui cântec al *"golanilor"* cântat de Cristian Paţurcă: *"Mai bine golan decât activist, mai bine mort decât comunist!"*

Există acolo, în inima Bucureştiului, o troiţă de lemn, unde veneam adesea să mă reculeg şi să aprind o lumânare în amintirea acelor tineri ale căror aripi spre libertate au fost retezate atât de brutal. Retrăiam din nou acele clipe de coşmar întrebându-mă dacă s'au petrecut aevea sau au fost numai rodul unor închipuiri, ca'n visele cu febră.

"Zona liberă de neocomunism" era de-acum istorie, peste ea aşternându-se liniştea şi uitarea. Era o linişte ireală însă, încărcată de amintirea sângelui acelor tineri care înroşise zidurile şi asfaltul din Piaţa Universităţii. Mă reîntorceam mereu acolo, să regăsesc ceva din atmosfera pură a unuì miracol ale cărui ecouri dăinuiau peste timp. Mă aşezam pe lespezile de piatră ale fântânii arteziene dela Arhitectură, retrăind scenele de apocalips în care oamenii sfâşiaţi de ură, îi aruncau pe studenţii stâlciţi în bătaie.

Doamne, mă întrebam, cum de a fost posibil?

Într'o zi însă, luat pe aripile vântului pribeag, am aterizat pe acest meridian pentru a ocroti o fiinţă tânără ce purta un vlăstar ce trebuia să se nască în libertate. Scăpase ca prin minune din infernul în care oamenii adâncurilor tenebroase, au frânt visele romantice ale unor tineri de vârsta ei, în acele TREI ZILE CARE AU ZGUDUIT ŢARA.

SĂNĂTATE ŞI JUSTIŢIE

—Dan COSMULESCU—

Alăturarea a două valori care, prin stricta lor specificitate, teoretic vorbind, se află într'o oarecare contrastanţă, crează aproape firesc un sentiment de îndoială, de nereuşită chiar, celui care abordează un asemenea subiect dar, aprofundând caracterul propriei substanţe şi al modului de acţionare, uneori simultan şi decisiv, rezultă că ambele exercită un impact real şi de o adâncă dimensiune, cu urmări bune sau rele asupra mediului, cu precădere asupra celei mai mici entităţi sociale, omul.

Prin definiţie, ambele valori se află şi trebue să fie considerate permanent în slujba acestei gingaşă şi fragilă făptură, omul.

Citându-l pe Seneca din epistola către Lucillium, prin care afirmă că *"homo res sacra homini" ("omul este lucru sfânt pentru om")* se impune nevoia de a cunoaşte în ce măsură, în societatea românească de astăzi, cele două importante componente ale activităţii umane respectă acest sacru precept, în spiritul unei reale complementarităţi pentru susţinerea inechivocă a demersului social.

Sănătatea, segment vital al activităţii umane, se află dintotdeauna sub imperiul jurământului anticului Hippocrate din Cos, într'o semnificativă consonanţă cu preceptul lui Seneca, mai sus citat. Şi, dacă mai adăugăm preceptul lui Juvenal, *"mens sana in corpore sano"*, avem o imagine mai clară, mai completă a importanţei acestei valori pentru existenţa umană şi perenitatea ei.

În România, cu îndreptăţită mâhnire, trebue amintit că această activitate, în perioada postbelică a fost considerată de *"mai marii vremii"* ca total *"neproductivă"* şi, ceea ce este mai grav, imediat după evenimentele din Decembrie 1989, această considerare degradantă şi nedreaptă a continuat. Şi, cetăţeanul cinstit şi onest se întreabă pe bună dreptate, de ce? El ştie că un viitor medic învaţă cel puţin 20 de ani şi studiază mereu cu sudoarea minţii sale, uneori toată viaţa, pentru a cunoaşte cât mai temeinic toate tainele corpului omenesc, căruia să-i poată alina sau vindeca, la nevoie, orice suferinţă şi că, în acelaşi timp, această profesiune este incompatibilă cu munca fizică *"productivă"* (sic!) la ciocan, seceră, sapă, freză etc. Cu atât mai anacronice apar acum mitingurile din 1990 cu care prilej s'a scandat demenţial: *"moarte intelectualilor"* şi *"noi muncim, nu gândim"*, sugerate şi iniţiate de obsedate şi nostalgice minţi bolnave. Câtă decădere morală ascunde asemenea gen de manifestări, câtă ură, hidoşenie şi oroare, totodată. Ceva îngrozitor şi de-a dreptul apocaliptic. Manifestări absurde iniţiate şi organizate de minţi bolnave, cu ajutorul unor mase amorfe.

Cum este posibil să ceri *"moartea intelectualilor"*, deci şi a medicilor, care au nobila şi sacra menire de a da sănătate şi chiar viaţă şi celor care, în paranoia lor aflată sub îndemn diabolic, le cer moartea?

Iar, în ceea ce priveşte a doua lozincă, şi cei mai nepricepuţi ştiu că, înainte de a folosi ciocanul, secera, sapa etc,, omul trebue să gândească, cât de cât. Cei care au fost capabili să sugereze asemenea strigare au făcut ei înşişi dovada propriei alienări, o reală primejdie socială.

De fapt, urmările nefaste ale acestui pitecantropic şi brutal mod de a gândi şi acţiona le trăim din plin şi astăzi, prin inducerea încă a unei mentalităţi bolnave de a cărei ucigătoare povară propriile-i victime nu se mai pot desprinde. Păcat de ei!

Sănătatea, în România (ca şi învăţământul şi cultura, de altfel), se află încă sub servitutea unor asemenea mentalităţi, dar slujitorii ei, cu precădere medicii, aflaţi continuu în competiţie cu ei înşişi, de cele mai multe ori în condiţii improprii, se străduiesc să-şi îndeplinească îndatoririle la înălţimea dificilei lor misiuni.

Respectul care se cuvine acestei prea frumoase şi delicate profesiuni se impune dela sine. Dar, în acelaşi timp, se impune cu maximă necesitate asigurarea unei stări materiale corespunzătoare statutului şi demnităţii profesionale a medicului. Această profesiune vitală pentru societatea românească de astăzi nu trebue să suporte nici o servitute politică, sindicală sau, cum se exprima un bun şi cinstit Român, să nu fie lăsată la cheremul unor *"mitingişti de profesie"*, care în fond, pentru rezolvarea unor interese meschine şi de grup, prin manevre oculte umilesc tocmai profesiunea care se caracterizează prin demnitate şi generozitate.

Cu toată frustrarea evidentă, cei mai mulţi dintre slujitorii în halate albe nu au abdicat dela principiile lor morale şi au înţeles că distincţia şi noblеţea profesiunii lor este mai presus de orice suspiciune şi oportunisme. Cu atât mai mult, acestora li se cuvine consideraţie şi respect.

Societatea civilă din România trebue să impună guvernanţilor actuali (ceea ce, cu obstinaţie, cei dinainte n'au făcut) reconsiderarea morală a acestei profesiuni, însoţită neapărat şi urgent de recompensarea materială în deplină concordanţă cu calitatea şi rezultatul actului medical, vital pentru întreaga suflare românească.

Chiar în condiţiile unui buget de austeritate aspră organele statului, nu numai cele de strictă specialitate, pot asigura sursele necesare pentru repararea acestei evidente nedreptăţi pe care oamenii în halate albe, dintre care mulţi cu un eroic stoicism, o suportă de câteva bune decenii.

Şi, pentrucă a venit vorba de nedreptate, volensnolens trebue abordată cea de-a doua parte a subiectului nostru care, în mare măsură, are darul de a sugera modul de rezolvare privind frustrarea materială (şi, implicit, morală) a oamenilor în halate albe.

Dacă în justiţia noastră care, cum bine se ştie, la rândul ei, în perioada postbelică şi până după Decembrie 1989, a suportat permanent o nedorită şi nemiloasă servitute politică, s'ar fi aplicat şi s'ar aplica şi în prezent cu fermă consecvenţă, principiul fundamental *"dura lex, sed lex"* sau chiar paradoxalul *"fiat justitia, pereat mundus"*, presupunându-se că cel căruia îi revine sacra misiune de a face dreptate este *"supus numai legii şi propriei conştiinţe"*, este cert şi dela sine înţeles că, în mod sigur sentinţele respective ar fi determinat înlăturarea balastului pestilenţial existent încă în societatea românească şi ar fi produs nemijlocit igienizarea morală, indispensabilă şi vitală, totodată. Şi, un fapt la fel de important, ar fi determinat creşterea şi consolidarea prestigiului moral şi profesional al unora dintre slujitorii instituţiei.

Trebue amintit rolul decisiv al organelor de justiţie (şi nu numai) în finalizarea cauzelor cu dosare penale bine cunoscute, asupra cărora mai stăruie surprinzătoare ambiguităţi şi situaţii inechivoce, ai căror subiecţi, de asemenea, cunoscuţi, sunt multimiliardari de carton-Caritas, Safi, afacerea Ţigareta I şi II (mai recent) şi mulţi, mulţi alţii - care, prin activităţi subterane au subminat economia naţională, aducând acesteia prejudicii fabuloase, începând din 1990 şi până în prezent. Finalizarea unora dintre acestea trenează, trenează suspect şi aproape inexplicabil, dovedindu-se o crasă neputinţă, parcă, în faţa unei mafii ce sfidează cu nerušinare legea, în timp ce ţara şi majoritatea populaţiei se chinuie şi se zbate într'o nefericită stare de supravieţuire în limita unui buget sărac. Recuperarea la timp şi integral, prin mijloace legale, a fraudelor fabuloase constatate, ar fi devenit în mod cert cea mai sigură sursă de redresare economică şi, implicit, de alimentare a bugetului ţării, ceea ce ar fi permis, printre altele, şi reconsiderarea materială mai substanţială a oamenilor în halate albe, precum şi a unor categorii sociale defavorizate.

Ar fi însemnat din partea *"slujitorilor în robă"* nu numai o autorecunoaştere a propriei demnităţi şi fermităţi profesionale dar, în acelaşi timp, un real şi ales spirit de solidaritate cu *"slujitorii în halate albe"* (cu toţii, intelectuali prin definiţie şi pregătire), creind astfel, în rândul societăţii civile un autentic şi sănătos climat de dreptate. Ar fi fost un prea frumos model de solidaritate benefică pentru toţi şi pentru ţară, în evident contrast cu solidaritatea destructivă demonstrată de o masă amorfă manipulată ocult.

Şi unii şi alţii, *"în robe sau în halate albe"*, slujesc cele mai frumoase şi nobile dorinţe şi ţeluri ale omului, sănătatea şi dreptatea (implicit adevărul) şi, tocmai de aceea, în realitate, efortul lor trebue să fie făcut numai în spiritul acestor valori.

Şi unii şi alţii, profesionişti de înaltă şi sobră calificare, pot dovedi că nu vor accepta niciodată şi sub nici o formă manipulări oculte, apărând şi respectând cu strictеţe aura onestităţii şi idenităţii care trebue să caracterizeze aceste două segmente fundamentale ale societăţii româneşti care, la rându-i, în replică, împreună cu conducerea statului, în deplină obiectivitate, trebue să le acorde ceea ce li se cuvine.

CONSIDERAŢII GENERALE PRIVIND PATRIMONIUL BISERICII GRECO-CATOLICE ÎN 1998

—George VASU—

Acceptând principiul constituţional conform căruia *"nimeni nu este mai presus de lege"* (art.16 al.1 din Constituţie), doresc să prezint situaţia patrimonială a Bisericii Greco-Catolice, în anul de graţie 1998, ţinând seama de faptul că România este un stat suveran, naţional, independent, unitar şi indivizibil (art.1 din Constituţie) şi conform art.20 al.2 din Constituţie *(dacă există neconcordanţe între pactele şi tratatele privind drepturile fundamentale ale omului la care România este parte şi legile interne, au prioritate reglemetările internaţionale"*.

Este suficient să amintesc Tratatul de Pace din 1947 dela Paris (publicat în M. Of. din 30 August 1947), prin care România se obliga să ia *"toate măsurile necesare pentru a asigura persoanelor de sub jurisdicţia sa, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie, folosinţa drepturilor omului şi a libertăţii cuvântului, libertăţii cultelor, libertatea opiniei politice şi întrunirea publică"*.

Regimul comunist din România a sfidat obligaţia inserată în Tratatul de Pace, pentrucă la 1 Decembrie 1948 prin Decretul 358/1948 interzicea Biserica Greco-Catolică (Română unită cu Roma), iar prin art.2 din Decretul 358/1948 dispunea: *"averea mobilă şi imobilă aparţinând organizaţiilor şi instituţiilor dela art.1 din Decrectul 358/1948, cum ar fi Mitropolia, Episcopiile, ordinele, fundaţiile, asociaţiile etc., vor trece în patrimoniul statului care le va lua în primire imediat"*.

Aceasta era situaţia de fapt şi de drept înainte de căderea comuniştilor dela putere, în Decembrie 1989.

Prin Decretul nr.9 din 31 Decembrie 1989 la pc.20 se *"abrogă decretul 358/1948, pentru stabilirea situaţiei de drept a fostului cult greco-catolic"*. În mod normal statul, recunoscând că Decretul 358/1948, a fost un act discriminator şi nedrept, cauzator de prejudicii materiale şi morale, atunci am putea susţine că ne găsim în situaţia *clasică a răspunderii statului*. Aşadar statul român şi nu Biserica Ortodoxă trebuind să restituie integral bunurile Bisericii Greco-Catolice, refăcând astfel situaţia existentă la 1 Decembrie 1948, data emiterii Decretului 358/1948.

Pentru a se pune la *"adăpost"*, Statul român emite decretul 126/1990 din 24 Aprilie, pentru a putea astfel scăpa de răspunderea materială.

Art.3 din Decretul 126/1990 este anticonstituţional atunci când spune că *"bunurile care au aparţinut Bisericii Greco-Catolice şi au fost preluate de Biserica Ortodoxă Română, se restituie de către o comisie mixtă formată din reprezentanţii clericali ai celor două culte religioase"*, ţinând seama de *"dorinţa credincioşilor"* din cele două comunităţi religioase.

Acest text de lege este contrar art.150 al.1 din Constituţie, care prevede că: *"Legile şi toate actele normative rămân în vigoare în măsura în care nu contravin Constituţiei"*. Cu alte cuvinte, art.3 din Decretul 126/1990, care spune că *"situaţia juridică a lăcaşurilor de cult şi a caselor parohiale se va stabili de către o comisie mixtă"*, a cărei compunere nu este formată din persoane dezinteresate. Deci, reprezentanţii părţilor ar urma să hotărască asupra proprietăţii.

Având în vedere că proprietatea este noţiune juridică independentă de numărul părţilor, se dobândeşte prin titlu juridic valabil, care este opozabil *"erga omnes"*, în conformitate cu art.440 cod civil.

Vreau să subliniez faptul că Biserica Ortodoxă Română nu a respectat dispoziţiile art.37 şi 38 din Decretul 177/1948, care cerea să existe hotărîri judecătoreşti prin care să se precizeze care este numărul credincioşilor trecuţi dela Greco-Catolici la Ortodocşi, pentru a se putea conchide cui aparţinea lăcaşul de cult şi casa parohială.

În al. ultim al art.2 din Decretul 258/1948, comisia membrilor care au preluat bunurile Bisericii Greco-Catolice era formată din persoane dela Ministerul de Finanţe, de Interne, Agricultură etc. Aceste organe au figurat *"pe hârtie"*, deoarece Biserica Greco-Catolică a fost preluată în întregime, *"în mod revoluţionar"*, ca şi în Ucraina, la ordinele lui Stalin în 1947.

După părerea mea, Statul român a preluat Biserica Greco-Catolică în 1948, iar astăzi tot Statul român trebue să restituie tot ce a luat în mod abuziv în 1948.

OLTENISME

—Ionel RĂDULESCU—

• **NEREGULI**...Organele de control abilitate, în colaborare cu Poliţia Sanitară-Veterinară Dolj au aplicat 19 amenzi contravenţionale, în valoare de aproape 3 milioane lei agenţilor economici din Craiova, Băileşti, Filiaşi, Sadova, Dobreşti şi Locuşteni, în pieţele alimentare, oboarele şi târgurile de săptămână. Au fost confiscate la gramadă, carne şi preparate din carne alterată, pâine improprie consumului, încălţăminte, etc. pentru lipsa elementelor de indentificare şi caracterizare, a documentelor de certificare a calităţii, a instrucţiunilor de întreţinere şi a talonului de garanţie, pentru condiţii neigienice la depozitare şi vânzare. A fost oprită temporar activitatea la două unităţi de alimentaţie publică, la o moară şi un laborator de patiserie, pentru încălcarea normelor de igienă, lipsa apei reci şi calde, a materialelor dezinfectante, suprafeţelor de lucru improprii.

• **T.N.C. ÎN LUME**...Prestigiosul Teatru Naţioanal din Craiova, cu maestrul Emil Boroghină Director General, şi-a reluat şirul turneelor pe mapamond, participând cu succes la Festivalul Convenţiei Teatrale Europene dela Stockholm, cu *Titus Andronicus* şi *Phaedra*. A urmat Coreea, cu Festivalul Teatrului Naţiunilor dela Seul, unde aceeaşi *Phaedra*, în regia lui Silviu Purcărete s'a bucurat de elogiile unanime. Apoi în Marea Britanie, la Aberdeen, Dublin şi Dundee, în Slovenia, la Liubliana, cu aceleaşi piese de greutate, care i-au adus recunoaşterea binemeritată în elita teatrală a lumii. Ascensiunea internaţioanlă fulminantă a Naţionalului din Bănie a văduvit însă urbea de pe Jiu de obişnuitele şi apreciatele stagiuni anuale. Cu atât mai mult cu cât, absenţa publicului în sălile de spectacole ale Filarmonicii Olteniei sau ale Teatrului de Operă şi Operetă sancţionează drastic calitatea îndoielnică a actului artistic!

• **LOCURI DE MUNCĂ**...La Direcţia Generală a Muncii şi Protecţiei Sociale Dolj au fost înregistrate mai bine de 600 de locuri de muncă disponibile pentru angajarea absolvenţilor de învăţământ, promoţia 1997. Unităţile care angajează absolvenţi cu contract individual de muncă, pe durată nedeterminată, primesc timp de un an , pentru fiecare absolvent, 70% din salariul de bază net la data angajării, iar pentru absolvenţii din rândul persoanelor handicapate, perioada care se acordă aceşti bani este de 18 luni. Contractul de muncă al acestor categorii de salariaţi nu poate fi desfăcut din iniţiativa unităţii timp de trei ani, în caz contrar unităţile respective urmând a restitui suma la Direcţia Muncii, plus dobânda corespunzătoare celei acordate de Trezoreria Statului, pentru fondul de şomaj.

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

- WASHINGTON, D.C. -

Moment de aducere aminte pentru prieteni, rude şi cunoscuţi

În vederea completării datelor necesare pentru Memorialul Victimelor Comunismului din Washington D.C., ***RUGĂM*** pe cei ce cunosc detalii asupra morţii sau existenţei din diverse închisori, domiciliu obligartoriu, pentru persoanele amintite mai jos sau a altora în conecţie cu ei, să ne trimită cât mai multe date. Avem *"parţial"* informaţii dela prieteni sau familie, dorind să le completăm cât mai exact, pentru a fi incluse în fişierul de date.

- **Burtea Traian** - învăţător din com. Gheboieni, jud. Dâmboviţa, a murit în temniţă...

- **Busilă ?** - învăţător din jud. Vrancea, a murit în temniţa dela Galaţi.

- **Burşan Constantin** - deputat, arestat în lotul petroliştilor, a murit la Jilava în anul 1960.

- **Butaru Doru** - tânăr muncitor din Bucureşti, mort în temniţa dela Galaţi în anul 1959.

- **Butnaru Ion** - preot catolic din com. Faraoanei, jud. Bacău, a murit în temniţă.

- **Butoian Dinu** - muncitor, mort la minele de plumb dela Baia Sprie în anul 1953.

- **Burlui Vasile** - sublocotenent de marină, împuşcat de Ruşi în Delta Dunării, pe data de 25 August 1944.

- **Buzdugan Alexandru** - tânăr mort în temniţă la Oradea Mare.

- **Buda Ion** -farmacist din com. Bilcureşti, jud. Dâmboviţa, original din com. Mânăştur, mort în lagărul de exterminare dela Capul Midia în anul 1952.

- **Buzea Nicolae** -din Ploieşti, mort în lagărul de exterminare dela Salcia, în anul 1960.

- **Bunghez** - muncitor la fabrica de sticlă din Turda, exterminat în trenul morţii Gherla-Tulcea, la 5 Martie 1958.

- **Buzgan Ion** - din com. Berechiu- Arad, a dezarmat pe miliţieni în timpul răscoalei din August 1954 şi a fost împuşcat imediat.

- **Buznava Gheorghe** - ţăran din Tulcea, a murit la Aiud în iarna 1961/62.

- **Butu Marange** -elevă, s'a sinucis după arestarea părinţilor ei.

- **Cabu Octavian**, împuşcat pe frontieră în anul 1951.

- **Calafeteanu Alexandru**, moşier la Breasta, lângă Craiova. A murit la Gherla în anul 1950.

- **Calafeteanu Mery**, sora lui a murit la închisoarea de femei dela Mislea.

- **Calmuschi Ionel**, din Buhuşi; a fost primar naţional ţărănist la Bacău. Arestat, a murit în temniţa dela Galaţi.

- **Cancicov Mircea**, profesor universitar la Facultatea de Drept din Bucureşti, deputat liberal, ministru de finanţe (1937, 1938, 1939), ministrul Justiţiei (1938) şi al economiei (1940). A murit în temniţa de exterminare dela Râmnicu Sărat.

- **Cantacuzino Adolf**, mort în lagărul de exterminare dela Capul Midia, în anul 1950.

- **Cantacuzino Matei-George**, arhitect renumit, profesor la Institutul de arhitectură din Bucureşti; a publicat numeroase recenzii, articole, cronici plastice. A murit în lăgărul de exterminare dela Midia în 1960.

- **Cantemir (?)** , student la Iaşi, mort în timpul *"reeducării"* dela Piteşti, în anul 1951.

- **Capanu Alexandru**, ofiţer de artilerie din Alexandria, executat în 1947 prin împuşcare, la vârsta de 27 de ani, pe micul aeroport poştal din Turnu Măgurele.

- **Caracaş (?)** - din Bucureşti, str. Patriarhiei nr. 1; arestat în legătură cu înscenarea privind Ambasada Franţei; a murit în temniţă în anul 1960.

- **Capota Iosif-Nicolae**, medic veterinar din com. Măgina jud Alba, arestat cu partizanii din lotul dela Băişoara, a murit prin 1957.

- **Caraman Maxim**, născut în 1895 în Basarabia; deportat în 1964, a murit în lăgărele staliniste.

- **Caramiciu Gheorghe** - student din Bucureşti; a fost împuşcat de Sârbi într'un lagăr de muncă forţată în anul 1949.

- **Caranica Gheorghe**, mort în spitalul închisorii Tg. Ocna, îmbolnăvindu-se grav datorită regimului de detenţie.

- **Carlaont Ion**, general, conducător al mişcării de rezistenţă din Nordul Olteniei, arestat în Septembrie 1948, a fost condamnat la muncă zilnică pe viaţă. A murit în temniţa Aiudului în luna Iunie 1949.

- **Carlaşuc Teoader**, născut în 1900, satul Şirăuţi (Briceni) Basarabia, a fost deportat în 1940 şi a murit în Siberia.

- **Carp Faustin**, locotenent de marină, împuşcat în 1947 pe frontiera jugoslavă, în drum spre libertate.

- **Caraza Vasile**, din jud Neamţ, a murit în 1950 în spitalul închisorii Văcăreşti.

- **Cartuznic Ihil**, născut în 1913, în localitatea Rezina, Basarabia, a fost deportat în anul 1946 murind în lagărele staliniste.

- **Cazacu (?)**, inginer din Bucovina, mort în greva foamei în temniţa Aiudului, în Ianuarie 1949, protestând împotriva tratamentului inuman aplicat deţinuţilor.

- **Cazacu Costin**, originar din Galaţi, doctor la Spitalul Colţea, arestat în 1948, a murit în 1949-195- la Aiud.

- **Cazacu Eremia**, ţăran din Sucevita, a făcut parte din lotul partizanilor din Obcinele Bucovinei, a murit la Gherla în anul 1958.

- **Călăraş Pavel**, născut în 1884 în Basarabia, deportat în 1946, a murit în lagărele staliniste.

- **Călin Serafim**, născut în 1917, deportat din Basarabia, a murit în lagărele staliniste.

- **Cămărăşescu Ion-Jean**, fost ministru de interne (17 Decmbrie 1921 -19 Ianuarie 1922) sub Tache Ionescu. Artestat în 1950 a murit în temniţa dela Sighet.

- **Cănuţ Nicolae**, din com. Hangu, dela poalele Ceahlăului, a murit în temniţă.

- **Cătănoiu Nicolae**, proprietar din com. Cobia, jud. Dâmboviţa, a murit în lagărul de exterminare dela Peninsula în 1953.

- **Cătuneanu Mihai**, tehnician C.F.R. în gara Craiova, a fost omorît în ancheta securităţii.

- **Cătuneanu (?)**, comandor, a fost omorît la Aiud, în 1950.

- **Cătuneanu Mircea**, student, originar din Constanţa, a fost ucis în lanţuri la Aiud de către brigadierul-şef Ionaş şi adjunctul Ungureanu. Inainte de a muri a apucat să scrijeleze pe zidul celulei cine i-au fost ucigaşii.

- **Căpâlneanu Vereş**, preot din com. Uioara, jud. Alba, a fost bătut în 1946 de Gyula, secretarul organizaţiei comuniste locale şi internat în stare gravă, a murit în spital.

- **Căpriţă (?)**, a murit în lagărul de exterminare din Delta Dunării, din cauza muncii forţate.

- **Căpuşan Vasile**, ţăran din com. Mănăştur, jud. Cluj, a murit în temniţa dela Gherla.

- **Cărăbaşu Alexandru**, ţăran din com. Salcia, jud. Teleorman, a fost primar naţional-ţărănist, arestat în 1949 a murit în 1954 în lagărul de exterminare dela Poarta Albă, la 75 de ani.

- **Căraşu Gheorghe**, medic colonel din Craiova, a fost răpit de Sovietici şi împuşcat de NKVD în vara anului 1945.

- **Căraşu Adrian**, preot, închis timp de 16 ani la Aiud, a murit imediat după eliberarea din închisoare la Comăneşti, Bacău.

- **Căzănişteanu Aurel**, student la Drept, preşedintele tineretului naţional ţărănesc din jud. Prahova, a fost omorît la Târguşor, în timpul anchetei Securităţii, în Februarie 1950.

- **Câmpan Aurel**, profesor din Oradea, mort după 1950 în spitalul închisorii dela T. Ocna, datorită tratamentului inuman de detenţie.

- **Cândea Ion**, din com. Sărata, jud. Făgăraş, participant la luptele din munţi, surprins pe Valea Porumbăcelului, s'a angajat în luptă cu agenţii Securităţii şi s'a împuşcat cu ultimul cartuş pentru a nu cădea viu în mâinile lor.

- **Cengher Eugen**, doctor în ştiinţe economice, a fost arestat de Securitatea din Tg. Mureş în Iunie 1948 sub învinuirea de activitate anticomunistă. A fost împuşcat în timpul anchetei la 28 Decembrie 1948 în com. Răstolniţa, jud. Mureş. Pentru intimidarea sătenilor, trupul ciuruit de gloanţe a fost expus în mijlocul comunei mai multe zile. Avea 32 de ani.

- **Cenuşe Constantin**, din com. Putna, jud. Suceava, arestat în rezistenţa din munţii Bucovinei cu lotul VATAMANIUC, a fost condamnat la muncă silnică pe viaţă. A fost omorît în 1964.

VOM CONTINUA ANCHETA RUGÂND a transmite toate datele în completare sau noi nume pe adresa: Dan Novacovici, pentru Memorialul Victimelor Comunismului Washington D.C. - Filiala UMRL, USA, 354 Franklin Ave. Princeton, New Jersey 08540-3929. Tel: (609) 924 2684 sau Tel. şi Fax: (609) 683-7907.

Pentru persoanele care sunt în România şi le este dificil să plătească transportul acestora, le pot expedia pe adresa: Prof. Dr. Nicolau Sebastian, str. Dumitrache Banu, nr. 10, sect.2 Bucureşti. Tel. România: 619 8200.

Cu mulţumiri,
Ing. Dan Novacovici

SĂ NU NE UITĂM NICI EROII, NICI VICTIMELE

——Radu DUNĂREANU——

Războiul nu e un fapt care să-ţi lase în urmă amintiri plăcute. Totul se reduce la suferinţă, chiar şi pentru învingători. Dar mai tragică e soarta celor ce sunt învinşi, Romanii recunoşteau asta, dela ei rămânând zicerea *Vae Victis*.

De un tragism aparte este însă situaţia celor care sunt învinşi într'un război pe care nu ei l-au început şi nici dorit.

Este cazul României.

Pe 22 Iunie se împlinesc 57 de ani de când Mareşalul Antonescu, conducătorul statului şi al armatei române a ordonat celor aproape un milion de ostaşi să treacă Prutul.

Asta a fost o hotărîre istorică deoarece, contrar falsificatorilor istoriei, România nu a atacat Rusia şi nici nu s'a coalizat cu Germania lui Hitler în scopul de a acapara teritorii ce nu ne aparţineau. Antonescu, devenit martir datorită trădării interne de palat, a ordonat începerea ofensivei numai pentru a recuceri teritoriile naţionale, istorice, acaparate prin ultimatumul dat de Stalin cu un an înainte, acaparare făcută sub privirile indulgente ale democraţiilor lălăi apusene şi datorită unui rege dement şi sanguin.

Intrucât, aşa după cum am mai spus şi altădată, istoria se scrie noaptea, de către învingător şi cu mâna stângă, această istorie postbelică a prezentat pe Stalin ca pe un inocent total surprins de atacul din zorii zilei de 22 Iunie, iar pe Hitler şi aliaţii lui, în special România, ca pe nişte agresori laşi.

Foarte târziu, poate prea târziu, adevărul a început să încolţească firav în ultimele scrieri istorice, subliniind faptul cert că Stalin nu a fost mai puţin agresor decât Hitler. Adevărul este că Stalin, de fapt a fost principalul agresor.

Se uită destul de convenabil că cei doi barbari ai secolului 20 au semnat pactul din 1939 prin care decideau împărţirea Europei, România fiind una din principalele victime datorită bogăţiilor ei naturale, mai ales petrolul.

Chiar şi în noua noastră ţară, Canada, comuniştii aserviţi cominternului lui Stalin au încercat să saboteze efortul Canadei în războiul contra regimului nazist.

Se omite din portretul inocentului Stalin că la data începerii războiului el deja exterminase cel puţin 15 milioane din supuşii săi, cifră în care nu se include numărul celor morţi în războiul lor civil. Ulterior el va mai adăuga, după 1945 alte 20 milioane de victime.

La ora aceea recordul lui Hitler, comparând cu cel al lui Stalin, arăta ca un joc de copii.

Hitler a sfârşit după cum ştim, o mână de cenuşă, dar Stalin şi-a continuat lugubra lui activitate, manipulând lejer liderii democraţiilor apusene.

Puterile vestice au cedat teritorii, ce nu îi aparţineau lui Stalin, ca recompensă pentru pretinsul eroism al trupelor sovietice, atacate *pe neaşteptate* de agresori, în care se includ şi Românii.

Aşa se face că marile puteri au blagoslovit ocuparea teritoriilor istorice române, pentru eliberarea cărora sute de mii de tineri şi-au jertfit viaţa.

Au fost Hitler şi aliaţii lui, adevăraţii agresori?

Istoricul rus Viktor Suvorov, militar de profesie, a scris o carte intitulată *Icebraker* în care confirmă afirmaţia lui Hitler că a început războiul mai devreme pentru a contracara un iminent atac din partea lui Stalin care, conform obiceiului istoric rusesc, nu avea nici cea mai vagă intenţie de a respecta pactul încheiat în 1939.

Suvorov afirmă că Stalin avea pregătit planul de ofensivă care urma să fie pus în aplicare pe 6 Iulie 1941, principalul obiectiv fiind România, cu zonele ei petrolifere, pentru a submina tehnica de război germană.

Hitler a fost mai rapid şi a pierdut nu datorită eroismului sovietic, ci datorită celui anglo-american, în care se includ şi trupele canadiene.

Antonescu nu a urmat docil planul lui Hitler, ci a vrut numai eliberarea teritoriilor noastre istorice pe care, noua guvernare post sau neocomunistă le abandonează din nou, ca şi pe vremea lui Carol ultimul.

Antonescu a fost sacrificat prin trădarea de palat a unor politicienii ce nu-şi merită locul în istorie, decât sub eticheta ruşinoasă a trădării naţionale.

Dar noi, cei mai tineri, copii la data aceea tragică, să nu uităm eroii care au trecut Prutul pentru a ne lăsa nouă o Românie liberă şi întreagă, eroi care apoi au devenit victime, din ce în ce mai uitate.

71 DE ANI DE CREDINŢĂ ŞI DEMNITATE

—J.V.IAMANDI—

Nu se poate vorbi de apariţia Legiunii Arhanghelului Mihail fără a menţiona realitatea tristă şi dură a anilor 1920-1930, în care, ca şi astăzi, se juca balanţa vieţii şi a morţii poporului român. Aserviţi intereselor străine, politicieni mediocri, lipsiţi de scrupule morale şi avizi de putere, precum şi agitatori de tot felul întreţineau mizeria generală care ducea spre izbucnirea revoluţiei. Intelectuali inconştienţi, străini de interesele ţării, susţineau că *"lumina vine dela Răsărit"*, că timpul naţionalismului a trecut şi că *"omenirea merge spre stânga"*.

Aveau loc greve muncitoreşti şi întruniri cu mii de studenţi în care se propaga bolşevismul, se ataca armata, justiţia şi coroana. Odinioară, ca şi azi, avea loc o conspiraţie în care forţele malefice din interior şi din exterior îşi dădeau mâna pentru a strivi în faşă orice rezistenţă antibolşevică, preludiu posibil al descompunerii socio-politice a statului român.

Totul se îndrepta spre decădere:

- Egoismul şi mentalitatea retrogradă a partidelor politice;
- Atitudinea presei de mare tiraj aflată în mâini străine de neam;
- Dezvoltarea tipului de om profitor în toate ocaziile.

În ciuda convergenţei atâtor elemente negative, masele populare erau sănătoase în mentalitate şi atitudine, gata să răspundă cu entuziasm unor forţe unificatoare pentru binele comun şi prestigiul neamului. O forţă excepţională, dezinteresată şi sinceră era indispensabilă pentru a strânge în jurul ei pe fiii cei mai neprihăniţi ai naţiunii gata să se jertfească.

Ivită sub ameninţarea greutăţilor şi nevoilor ţării, prin voinţă şi viziunea politică a lui Corneliu Codreanu, ia naştere într'o formă de înaltă originalitate Legiunea Arhanghelului Mihail. Într'o şedinţă care a durat un minut, Corneliu Zelea Codreanu citeşte ordinul de zi care purta numărul 1:

"Azi Vineri 24 Iunie 1927 (ziua Sf. Ioan Botezătorul), ora 10 seara, se înfiinţează <Legiunea Arhanghelul Mihail> sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel care crede nelimiat. Să rămână afară cel care se îndoieşte. Fixez ca şef al gărzii dela icoană pe Radu Mironovici".

Semnează:
Corneliu Codreanu.

Mesajul lui Corneliu Codreanu şi al mişcării pe care el a creat-o nu se adresează mulţimilor pentru a le înregimenta într'un partid. Nu schimbarea electorală sau puterea îl interesa, ci dorinţa fiecăruia de a se dedica marii revoluţii spirituale care se năştea.

Primele linii spirituale ale noii vieţi legionare stabilite de el sunt:

- Credinţă în Dumnezeu, încredere în misiunea Mişcării Legionare, dragoste între legionari şi cântec;
- Noua mişcare are un caracter ierarhic;
- Pune în valoare responsabilitatea personală;
- Face apel la dragostea de patrie;
- Se bazează pe spiritualitatea creştină;
- Înaintează la cel mai înalt grad noţiunea de sacrificiu.

Pornind dela icoana Sf. Arhanghel Mihail, punând înainte tradiţia şi valorile creştine, preferând să piardă decât să învingă neonorabil, punând înaintea intereselor personale interesele ţării, interesele bisericii sau ale legiunii, renunţând la toate ambiţiile personale, la josnicie şi îmbogăţire şi la toate mijloacele neloiale ridicate de politicienii vremii la rang de virtute politică, Mişcarea Legionară devine o cruciadă a tineretului care a rupt cu linia de mers a bătrânilor. Creată la început ca o şcoală pentru membrii ei, ea devine o şcoală pentru întreaga naţiune. Baza ei este respectul faţă de aproapele său oricare ar fi el. Respectul faţă de muncă chiar şi cea mai umilă. Autoeducarea cu o voinţă de fier era singurul mijloc de a înţelege sensul adânc al misiunii lui Corneliu Codreanu.

A fost o şcoală spirituală într'o societate nepăsătoare, în care Căpitanul a pretins disciplină şi perseverenţă, la o naţiune exuberantă şi bătută de vânturi, el a pretins concizie şi autocontrol. Acesta este fundalul pe care şi-a ţesut Căpitanul opera: Legiunea, o şcoală la al cărei capăt va intra un om, iar la celălalt va ieşi un erou.

Pentru a da exemplul independenţei, Mişcarea Legioanară şi-a datorat existenţa resurselor proprii. Dela debutul dificil Mişcarea Legionară şi-a finanţat lupta prin cotizaţiile membrilor şi simpatizanţilor.

Pornind cu intenţia:

1. Să dezvăluie adevărul despre trădarea naţională a guvernelor supuse infiltraţiilor oculte interne şi externe;
2. Să pună în funcţie mijloacele nefolosite dar eficace (educaţie morală, civică şi spirituală, tabere de muncă obştească, organizarea unui comerţ românesc bazat pe legi morale etc.)
3. Să se sacrifice pentru a smulge naţiunea din mâna celor care o asupreau, de pe o zi pe alta Legiunea deveni duşmanul nr.1. Din această formaţie săracă şi modestă se răspândea o putere de organizare şi realizare şi un spirit de sacrificiu atât de înălţător, încât nu mai putea fi nici o îndoială asupra viitorului ei. Naţiunea tresărea din adâncurile ei provocând acest elan de apărare şi regenerare naţională personificat de Mişcarea Legionară.

Din acest moment mijloacele cele mai brutale şi metodele cele mai perverse au fost folosite pentru nimicirea acestei forţe naţionale: percheziţii, confiscări, eliminări din facultate, liste negre cu membri, interdicţii de depunere a listelor electorale, interdicţii de propagandă, scoaterea în afara legii a mişcării, arestări masive fără motive plauzibile, lagăre de concentrare, schinguiiri, asasinate. Plus minciuna, defăimarea şi calomnia.

Cohortele diavolului, siguranţa, poliţia, jandarmeria, mercenarii ocultei dezlănţuie prigoană după prigoană, persecuţie după persecuţie, crimă după crimă.

În Aprilie 1938 Căpitanul este arestat. Este începutul *"Marii Prigoane"* dezlănţuită de Carol al II-lea şi de Ministrul de Interne Armand Călinescu. Sute de personalităţi legionare sunt trimise în lagăre. Zeci de mii de militanţi sunt arestaţi. În 17 Aprilie 1938 Căpitanul este judecat de Consiliul de Războiu al oraşului Bucureşti şi este condamnat la 6 luni. Dar guvernul pregăteşte un alt proces în care Căpitanul trebue să fie acuzat ca trădător de ţară vândut naziştilor. La 23 Mai 1938 al doilea proces are loc fără accesul publicului. La 27 Mai Corneliu Codreanu este condamnat la 10 ani muncă silnică pe baza unor acuzaţii imaginare. Din ordinul direct al lui Armand Călinescu, Corneliu Codreanu, *"Nicadorii"* şi *"Decemvirii"* sunt asasinaţi prin strangulare şi apoi împuşcaţi, aruncaţi într'o groapă comună peste care se toarnă vitriol.

Raziile, arestările, execuţiile sumare sau fără avertisment se intensifică împingând la paroxism tensiunea dintre rege şi guvern pe de o parte şi naţiunea revoltată de atâta nedreptate şi de metodele barbare folosite.

Au plătit cu viaţa pentru îndrăzneala de a fi visat şi luptat pentru realizarea unei ţări ca soarele sfânt de pe cer. Trecuţi prin prigoanele dictaturii regale, prin represaliile lui Antonescu, ei nu au ezitat nici o clipă - la venirea comunismului - de a se înrola în rândurile luptătorilor anticomunişti. Înfruntând gloanţele, tortura şi ani grei de puşcărie, bătrânii de azi sunt robii unor credinţe nepieritoare pe care nici o suferinţă nu a putut să le-o distrugă.

Să plecăm smeriţi capul şi să păstrăm un minut de reculegere pentru cei ce au murit în credinţă şi demnitate.

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"?

DIN ÎNVĂŢĂTURILE LUI ROGER GARAUDY PENTRU FOSTUL PREMIER VICTOR CIORBEA

—Gh. BUZATU—

Nimic mai lesne de explicat decât legătura între D-nii Roger Garaudy şi Victor Ciorbea. Ambii au ajuns pentru moment personalităţi controversate. Cu o singură deosebire: cel dintâi este disputat pe plan mondial; cel de-al doilea a fost disputat în România. Cel dintâi pentru o responsabilitate ireală - *"contestarea Holocaustului"*; cel de-al doilea pentru gestiunea treburilor României în ultimele cincisprezece luni. Deşi cazurile sunt net diferite, unul are ce învăţa dela celălalt. Mai precis Dl. Victor Ciorbea dela Dl. Roger Garaudy. Şi iată de ce: aminteam de curând, în paginile *"Independentului"*, că Roger Garaudy a tipărit, după ***MITURILE FONDATOARE ALE POLITICII ISRAELIENE***, o nouă carte incitantă, intitulată în cea mai directă traducere românească ***STATELE UNITE - AVANGARDA DECADENŢEI*** (Paris, Editions Vent du large, 1997). Dl. Demostene Andronescu, dela prestigioasele ***Puncte Cardinale*** din Sibiu, a tradus şi prezentat în premieră pentru cititorul român câteva dintre fragmentele esenţiale desprinse din ultima lucrare a lui Roger Garaudy. Nu facem, în cele ce urmează, decât să le punem şi la dispoziţia cititorilor noştri, în speranţa - cine mai ştie? - că ele ar putea ajunge şi la cunoştinţa D-lui Victor Ciorbea ori, cel puţin, a consilierilor actualului Prim ministru Radu Vasile. Din motive lesne de bănuit, ne vom îngădui să numerotăm ceea ce denumim ***învăţăturile*** reputatului gânditor francez pentru ştiinţa D-lui Victor Ciorbea şi chiar pentru noul guvern dela Bucureşti. Aşadar:

1. "De 20 de ani Fondul Monetar Internaţional şi Banca Mondială pustiesc emisfera sudică, din Argentina până în Tanzania, din Pakistan până în Filipine, iar acum (în 1997) încep să aplice aceleaşi metode şi în ţările Europei de Est".

2. "Un program de ajustare (al FMI şi Băncii Mondiale) prevede, cel mai adesea, următoarele:

- devalorizarea monedei (cu scopul descurajării importurilor şi încurajării exporturilor);

- reducerea draconică a cheltuielilor publice, în special a celor sociale: reducerea bugetelor pentru educaţie, sănătate, pentru construirea de locuinţe, eliminarea subvenţiilor de consum, înţelegând prin aceasta consumul alimentar;

- privatizarea întreprinderilor publice sau mărirea tarifelor lor (electricitate, apă, transport etc.);

- eliminarea controlului preţurilor;

- gestionarea cererii - deci reducerea consumului, asigurată prin plafonarea salariilor, restricţia creditului, mărirea impozitelor şi a dobânzilor, toate acestea în vederea stopării inflaţiei".

3. Rezultatul, nu poate fi, în concepţia (poate eronată) a lui Roger Garaudy, DECÂT acesta:

"ŢĂRILE ASTFEL AJUTATE (de FMI şi Banca Mondială) PRODUC PREA MULT CEEA CE NU CONSUMĂ ŞI CONSUMĂ PREA MULT DIN CEEA CE NU PRODUC".

4. Vom concluziona, aşadar: În prezent pe mapamond sunt ţări care PRODUC PREA MULT CEEA CE NU CONSUMĂ ŞI CONSUMĂ PREA MULT DIN CEEA CE NU PRODUC!!!

Ne oprim aici, căci nu vrem să înţelegem cum stă problema. Dar suntem convinşi că aserţiunile lui Roger Garaudy nu privesc nicidecum România, ci doar ţările în curs de ***bantustanizare***, situate, deopotrivă, în emisferele sudică ori nordică. ***Cine dintre noi ar admite că, în afară de restul lumii, ar putea fi vorba cumva de "ţărişoara noastră"?***

LEONTE RĂUŢU CONTINUĂ SĂ FACĂ LEGEA ÎN CULTURĂ ŞI DIPLOMAŢIE

—Dan IONESCU—

Sinistrul Leonte Răutu, una din figurile cele mai odioase ale Partidului Comunist Român, s'a stins din viaţă în urmă cu mai mulţi ani, dar spiritul continuă să acţioneze şi astăzi în cultură şi în politică. Descendenţii săi, fata, Anca Oroveanu şi ginerele, Mihai Oroveanu, îşi permit şi în prezent - când spunem că avem democraţie - să facă *"legea"* în artă şi în cultură. Grav nu ar fi faptul că încearcă, ci că reuşesc cu acordul unei personalităţi remarcabile a culturii române, în prezent şeful diplomaţiei române, Andrei Pleşu.

Mihai Oroveanu, ginerele lui Leonte Răutu, este în prezent şeful oficiului de Expoziţii, numit în 1990, de către acoliţii lui Ion Iliescu. Atunci, pentru a-şi putea arăta ataşamentul faţă de şefii săi, colegii de generaţie şi idei ai lui tata socru, Oroveanu înjura şi îi acuza pe intelectualii prezenţi în Piaţa Universităţii la mitingul maraton. În paralel, susţinut de regimul Iliescu, făcea tot felul de afaceri pe la Paris, susţinut de Dan Hăulică şi Virgil Tănase, alţi doi slugoi de bază a regimului neocomunist. Tot timpul, Oroveanu a făcut presiuni mari pe lângă formatorii de opinie din presa culturală pentru a-şi impune oamenii pe care îi susţinea. A cerut - culmea! - ca şcoala marelui artist Corneliu Baba să nu aibă acces în emisiunile culturale dela TVR. Până în Noembrie 1996, a avut un relativ succes, dar marele *boom* îl are însă după Schimbare, când Oroveanu, acum trecut cu arme şi bagaje la PNŢCD, dă ordine prin Televiziunea Română, ce artist să fie popularizat de postul naţional de televiziune. Este susţinut de o altă figură, ne referim la Ruxandra Garofeanu, care este susţinută masiv de Dan Hăulică. În plus, Oroveanu a reuşit să-l influenţeze şi pe Andrei Pleşu, încă din vremea când distinsul intelectual a preluat revista *"Dilema"*, publicaţie a Fundaţiei Culturale Române, condusă de Augustin Buzura, finaţată de regimul Iliescu pentru a dezbina Exilul. Influenţa mare a ginerelui lui Răutu pe lângă Pleşu s'a manifestat prin sprijinul acordat de acesta din urmă pentru lista neagră de artişti a lui Oroveanu, care nu mai au acces pe postul naţional de televiziune. Pentru ca lucrurile să fie şi mai clare, o cunoscută realizatoare de emisiuni pentru televiziune a fost demisă fiindcă nu făcea pe plac lui Oroveanu.

Ginerele lui Răutu are un tupeu extraordinar. El a propulsat-o recent în funcţia de secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe pe Elena Zamfirescu, nimeni alta decât fosta amantă a lui tata socru.

Activităţile de clan ale familiei Oroveanu-Răutu se manifestă şi în preluarea de către fiica lui Răutu, Anca Oroveanu, a Fundaţiei Soros pentru o Societate Deschisă, unde hotăreşte fondurile şi expoziţiile făcute de artiştii români, conform listei negre date de soţul ei. Astfel, prin Doamna Oroveanu, fosta tovarăşă Răutu banii Fundaţiei Soros, de altfel o instituţie negu vernamentală foarte serioasă, sunt folosiţi pentru interese de grup.

Ca şi în cazul Petre Roman, copiii foştilor demnitari comunişti se întorc astăzi sub diverse feţe, dându-se mai democraţi decât cei care au stat în închisori mulţi ani. Această gaşcă de profitori trebue demascată şi pusă la punct. Grav este, în paralel cu cele semnalate şi un alt aspect, iniţiat pe aceeaşi filieră Oroveanu - Buzura - Pleşu. Astfel, la Centrul Cultural Român din New York a fost numită Carmen Firan, susţinătoarea activă a lui Ion Iliescu în paginile publicaţiei de tristă amintire denumită *"Dimineaţa"*. Carmen Firan a fost trimisă la New York de Augustin Buzura, cu mandat de Oroveanu şi restul gaştii şi cu binecuvântarea lui Andrei Pleşu de a lansa, în Statele Unite şi pe continentul nord american, mai multe publicaţii care să concureze serios publicaţiile anticomuniste ale Exilului. Banii vor veni prin Fudnaţia Culturală Română, care dela înfiinţare are ca scop compromiterea Exilului.

CONŞTIINŢA TRAGICĂ A EXISTENŢEI ŞI SOCRTICUL RĂSPUNS AL LUI NAE IONESCU

——Dumitru ICHIM——

Mircea Eliade care a editat articolele lui Nae Ionescu in volumul *"Roza Vânturilor"* în 1937 aminteşte în postfaţa editorului de trei profesori care, ca nişte piscuri de munţi, au orientat geografical spiritual al generaţiilor de studenţi dela 1900 încoace: Nicolae Iorga, Vasile Pârvan şi Nae Ionescu. Toţi trei, precizează Mircea Eliade, au mărturisit: *"o conştiinţă tragică a existenţei, şi au găsit totuşi un sens eroic acestei existenţe care trebue acceptată şi roduită. (...) Fiecare din ei au mărturisit un aspect al conştiinţei tragice."* În continuare Eliade îi caracterizează: Iorga - muncitorul, vorbeşte despre blestemul muncii omului silit neîncetat să lucreze ca să păstreze lumea vie şi rodnică. Vasile Pârvan - solitarul, îşi propune ca temă blestemul singurătăţii. Nae Ionescu e caracterizat ca tipul socratic care nu a tăinuit ascultătorilor nici unul din blestemele, paradoxurile şi dramele condiţiei umane.

Nimeni nu a surprins şi sintetizat atât de lapidar creaţia şi personalitatea lui Nae Ionescu decât Mircea Eliade, când îl încadrează în triada celor trei profesori: *"După momentul profetic şi dionisiac al lui Nicolae Iorga şi după momentul metafizic şi apolinic al lui Vasile Pârvan - funcţiunea socratică pe care o exercită profesorul Nae Ionescu încă din primele sale cursuri, îşi capătă o valoare foarte precisă în evoluţia culturii româneşti. Într'adevăr, Nae Ionescu se mărturiseşte dela început ca un tip socratic: împotriva oratoriei, împotriva profetismului, împotriva unei metafizici exterioare. El readuce metafizica la punctul ei iniţial: cunoaşterea de sine."*

În cele ce urmează, vom încerca să justificăm *in vivo* afirmaţiile lui Mircea Eliade.

Există cunoaştere, necunoaştere şi semidoctism. Ultimul termen nu l-aş numi semicunoaştere pentrucă este o pietrificare de idol. Cu mii de ani în urmă, Indienii au compus în pancrită un catren pe care George Coşbuc l-a tradus în româneşte:

"Uşor conduci pe-un om netot
Şi mai uşor pe cel cu minte,
Pe-un semidoct nici tu Părinte,
Nici zeii cerului nu pot".

Opusul cunoaşterii, paradoxal, nu este necunoaşterea. Necunoaştera este o tabula rasa, dar nu o împietrire neantică. Omul cinstit, care nu cunoaşte, e pe drumul ***cunoaşterii*** pentrucă vrea să cunoască. Deci necunoaşterea implică prin voinţă o potenţială cunoaştere. În acest sens, în mod penal, nu poţi acuza şi pedepsi un om pentru infracţiunea de a păcătui ***cunoaşterii*** atât timp cât individul prins în ***necunoaştere*** exprimă ferma dorinţă că ***vrea să cunoască,*** dar încă nu a ajuns la ***cunoaştere.***

Revenind la berbecii noştri, cunoaşterea poate fi adevărată, sau falsă. Cunoaşterea e definită de dicţionar ca fiind acţiunea de ***a cunoaşte*** şi rezultatul ei. A rezolva o problemă de matematică, să dăm un exemplu, este o ***acţiune de a cunoaşte.*** Nu? Aceasta îmi garantează oare şi ***rezultatul ei*** cum enunţă dicţionarul? Toţi ajung la rezultat, dar când nu toate rezultatele sunt asemenea, înseamnă că trebue să fie numai unul care exprimă adevărul şi toate celelalte sunt false. Rezultatul nu impune adevărul. Poate fi adevărat, poate fi greşit.

La fel cunoaşterea. Poate fi adevărată, poate fi greşită. Cunoaşterea este o recoltare de informaţii. Depinde ce selectezi, cum selectezi, de unde şi dela cine le iei. Procesul cunoaşterii este asemănător cu cel al zidirii unei case. În primul rând trebue să ştii dela care companie să-ţi procuri materialele cele mai rezistente. În al doilea rând ai nevoie de un sfetnic, un luminător, un cunoscător în tainele zidirii, un inginer arhitect.

Comparaţia mea nu e prea originală. Acum aproape 2000 de ani Ziditorul, pentru ascultători precizez majuscula, vorbea despre adevărata cunoaştere ca zidire teandrică a omului în limbajul inginerului arhitect: *"Oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi le îndeplineşte, asemăna-se-va bărbatului înţelept care a clădit casa lui pe stâncă. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea n'a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă. Iar oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi nu le îndeplineşte, asemăna-se-va bărbatului nechibzuit care şi-a clădit casa pe nisip. Şi a căzut ploaia, au venit râurile mari şi au suflat vânturile şi au izbit în casa aceea; şi a căzut. Şi căderea ei a fost mare."* (Matei, 7,24-27).

Tocmai de aceea în rai Dumnezeu le-a poruncit protopărinţilor să nu se atingă de Pomul Cunoaşterii: *"Din toţi pomii din rai poţi să mănânci, dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreşit!"*

Pentru a scurta un imens comentariu, Dumnezeu a vrut din iubire să rămână arhitectul lui Adam, prietenul şi Părintele lui, să-l înveţe ***zidirea*** prin iubire, iar nu prin cunoaştere. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu ar fi vrut să-l ţină pe Adam în ignoranţă. Dimpotrivă, Dumnezeu care îi dă cunoaşterea îl pune la cel mai greu examen ca să şi-o folosească în extremis: *"Şi Domnul Dumnezeu, care făcuse din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului, le aduse la Adam ca să vadă cum le va numi; aşa ca toate fiinţele vii să se numească precum le va numi Adam."* (Geneză, 2,19).

Dumnezeu care l-a invitat pe om în comuniunea Sfintei Treimi, unde noţiunile de bine şi de rău nu există, pentrucă acestea sunt ***roade ale cunoaşterii,*** iar Dumnezeu care este atotcunoscător, nu este ***cunoaştere,*** ci ***iubire*** veşnică, i-a dat posibilitate omului să ***iubească,*** adică l-a lăsat prin voinţa lui liberă să aleagă între pomul ***cunoaşterii binelui şi răului*** şi Iubirea Supremă.

Adam a ales ca arhitect pe diavol ca să-i ridice casa. Refuzând pe primul arhitect şi-a construit-o pe nisip. Şi de aici conştiinţa tragică a fiinţei umane.

Metoda lui Socrate de ***a moşi*** pe om dela cunoaşterea falsă la cea adevărată este arhiştiută. Cu ea în minte să purcedem la socraticul răspuns al lui Nae Ionescu. Reţinem din Socrate, ca motto, pe *gnothy seavton,* cunoaşte-te pe tine însuţi.

Nae Ionescu face parte din generaţia de tineri dintre cele două războaie mondiale care au făcut România Mare. La propriu şi la figurat.

Ca în viziunea lui Iezechil, a câmpului de oase peste care a bătut vântul Învierii, asemenea peste România, între cele două războaie mondiale, o suflare de har a Spritului Sfânt, prin generaţia martirizată de comunişti, regenera Ţara, Neamul şi Credinţa.

Şi a pornit această generaţie cu simţul de gospodar să cureţe şi să împodobească Ţara aşa cum fac ţăranii înainte de Paşte curăţându-şi casa şi inima.

Şi aveau ce curăţi. Peste tot corupţie. Politicieni care vedeau România ca o vacă grasă bună de muls. Filosofi nihilişti *"originali"* după un secol. Totul era vraişte. Busola adevăratelor valori morale şi spirituale devenise o sfârleză de amuzament.

Ca simbol al Ţării aveam monarhia. Carol I. Ferdinand. Şi apoi bătaia de joc a lui Carol al II-lea. Un aventurier. Apoi măcelarul tinerilor intelectuali ce reprezentau floarea Ţării.

În acest context apare şi filosoful Nae Ionescu. De ce îl numeşte Mircea Eliade - socraticul? Eu aş numi întreaga generaţie dintre cele două războaie mondiale ca perioadă socratică a regenerării spiritualităţii româneşti.

Nae Ionescu, ca şi întreaga lui generaţie, este un strigăt de redeşteptare a conştiinţei naţionale, o întoarcere la rădăcinile fiinţiale ale neamului, un *"cunoaşte-te pe tine însuţi"* Românule.

* * *

Cunoaşterea ca om şi antropologia creştină. A te cunoaşte pe tine însuţi ca om înseamnă a-ţi defini orizontul. Ce vezi, cât vezi şi cum vezi?

Despre acest orizont vorbea Mântuitorul: *"Luminătorul trupului este ochiul; deci, dacă ochiul tău e curat, tot trupul tău va fi luminat; dar dacă ochiul tău e rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care este în tine este întuneric, cu atât mai mult întunericul."* (Matei 6,22-23). Traducătorul versiunii revizuite a Noului Testament, Bartolomeu Valeriu Anania, comentează că aici este vorba de o metaforă pentru lumina spirituală pe care o izvorăşte sufletul; dacă sufletul este întuneric, cu atât mai mult întunericul.

După Nae Ionescu, o antropologie fără de Dumnezeu este un nonsens. Omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Naşterea fiecărui om, înainte şi după Hristos, e recapitulată în mod soteriologic în Naşterea Lui. Dumnezeu intervine în istorie pentru a-şi salva ***chipul şi asemănarea;*** *"care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire s'a întrupat"* la un ***moment istoric*** cum spune Nae Ionescu: *"Naşterea lui Christos indică momentul istoric în care Dumnezeu s'a făcut om. Iar această apariţie a lui Christos, anunţată de Legea veche în zeci şi sute de chipuri, este faptul fundamental al adevăratei antropologii ca înţelegere a omului. De ce uităm aşa de stăruitor a ne gândi la aceasta? Conştiinţa greacă socotea pe om şi Dumnezeu deosebiţi şi în închegarea lor intimă şi spaţial. Erau deosebiţi şi trebuiau să rămână aşa. Iar lumea judaică a vechiului Testament nu gândea altfel."* (*"...şi s'a făcut om"*, p.47-48).

Lumea modernă a încercat să încadreze întreaga existenţă cum ar face un farmacist ce pune etichete pe aceeaşi substanţă pe toate borcanele, pentrucă toate arată la fel sau sunt asemănătoare, ignorând ce conţin. E acea *"mişcare pe o singură linie"*, cum o numeşte Nae Ionescu, care a înglobat şi pe om în ordinea naturală a lucrurilor, dându-i-se o proeminentă situaţie, ca să-i închidă gura, după ce de fapt l-a prădat de toate atributele divine. Şi aici Nae Ionescu pune punctul pe i: *"Că aceste atribute există totuşi efectiv, nu încape îndoială. Probă însuşi acest evoluţionism de structură ştiinţistă, care nu s'a putut sustrage dificultăţilor rezultate din noul punct de vedere, decât prin îndumnezeirea realităţii concrete în care a fost coborît omul. De aceea toate sistemele metafizice ale lumii de după renaştere sunt precumpănitor panteiste. Soluţie hibridă, fără îndoială, dar dovedind necesitatea de a vorbi cu Dumnezeu în categoria în care se plasează omul."* (idem, p.49).

Cunoaşterea ca reîntoarcere la rădăcinile neamului şi credinţei.

În 1917 în Rusia se instaurează regimul comunist. Spiritualitatea românească se afla între ciocan şi nicovală. Din Răsărit - o luptă acerbă împotriva lui Dumnezeu şi a ideii de naţiune. Din Apus - nihilismul sau acel creştinism protestant culminând până la urmă cu teologia morţii lui Dumnezeu.

Împotriva potopului de snobism, Nae Ionescu, într'un mod socratic, se îmbracă în înţelepciunea boierească a ţăranului; vestitul universitar întotdeauna având ca replică acel cuvânt de aur al omului dela coarnele plugului şi dela talpa Ţării.

Atât din Răsărit cât şi din Apus venea acel haos de falsă cunoaştere care răstoarnă toate valorile morale.

Neamul românesc s'a născut creştin. O spunem fără de jenă, ci cu mândrie. Vă întreb, câte popoare ale lumii au avut această fericită soartă ca a noastră? Le numărăm pe degete.

După cum nu putem face antropologie în afara revelaţionalului judeo-creştin şi al acelui *"logos spermatikos"*, de care vorbeşte Justin Martirul şi Filosoful, la fel structura fiinţială a unui neam nu este posibilă fără sursa fiinţei care s'a identificat ca fiind: *"Eu sunt cel ce sunt"*.

Reîntoarcerea la rădăcinile neamului este de a te adăpa din izvorul care a dat viaţă neamului. *"Creştinismul,* precizează Nae Ionescu, *este religia iubirii, a milei şi a iertării. Religia celor slabi deci? A sclavilor? A, nu! Ci mai degrabă a eroilor. A eroilor umili şi anonimi: a celor care s'au înfrânt pe ei, a celor care nu mai sunt ai lor, ci ai lui Dumnezeu."* (Duminica, p.41).

Tot scrisul lui Nae Ionescu este un socratic răspuns la tot ce e nenatural, neomenesc, neromânesc, necreştin, nelogic pentru fiinţa omenească. Făcând o sinteză, nu are rost să înşir şi titlurile articolelor ca justificare a afirmaţiilor.

Pentru prietenii mei catolici şi uniţi am demonstrat într'o prelegere anterioară nedreptatea ce i s'a făcut lui Nae Ionescu, ca fiind declarat anticatolic, el care citează cu abundenţă şi cu o mare admiraţie imnurile catolice latine, comentând Naşterea Domnului.

Că neamul românesc e ortodox nu e un subiect de polemică, ci o realitate românească. Mult mai adânc de disputele confesionale pe care le depăşeşte. E vorba de acea *"biserică a ţăranilor"*, ca mister românesc unic surprins de Nae Ionescu. Adevărata cunoaştere este ***kenosis.*** Iată de ce conştiinţa tragică a existenţei găseşte prin filosoful Nae Ionescu un socratic răspuns pe temelia Logosului - Cuvântul - Creatorul.

SPIRITUL ROMÂNESC ÎN OPERA LUI MIRCEA ELIADE

——Cristian SANDACHE——

Despre creaţia plurivalentă a lui Mircea Eliade s'a scris şi se va scrie continuu, fie şi pentru faptul că o personalitate de o asemenea anvergură nu poate fi încadrată într'un perimetru tipologic restrictiv.

Istoric al religiilor, eseist, ziarist, romancier, Eliade a lăsat în urma sa o operă demnă de acei *"homo universalis"* pe care doar timpurile Renaşterii i-au plăsmuit. Ajuns la apogeul recunoaşterii sale valorice dincolo de hotarele României, Mircea Eliade şi-a păstrat însă constant acel specific originar care ţinea de filonul românesc al modelului axiologic. S'au detectat în opera sa influenţe ale eresurilor populare, elemente ale acelei magii precreştine tipică universului imaginat de ţăranul român. Savantul lea conferit strălucirea stilistică şi profunzimea propriei sale personalităţi fără însă a le denatura, fără a le falsifica semnificaţiile. Acea sinteză de mit şi raţionalism din textele lui Eliade avea ceva din frământările şi căutările *"omului românesc"* (spre a-l parafraza parţial pe Constantin Noica), savantul român rămânând în toată creaţia sa şi în postura stilistului creator de universuri.

Aşa precum Nicolae Iorga socotea că un istoric veritabil trebue să combine în operele sale exactitatea factologică şi plasticitatea scriitorului de calitate, tot astfel Mircea Eliade a reluat experienţa aceasta pe cont propriu, asumându-şi (incontestabil) un risc. Eliade a câştigat, după cum (alături de *"exemplul"* Iorga) acelaşi lucru se poate afirma şi despre Dimitrie Cantemir sau Bogdan Petriceicu Haşdeu. Un aer de *"rudenie"* alătură în timp aceste spirite ale culturii române fascinate în egală măsură de absolutul cunoaşterii, *"arse"* de febra intelectuală tipică dăruitor. Mircea Eliade a dezvoltat această matrice românească impunând-o ca model de meditaţie - Occidentalilor. O privire vie, nouă, creatoare, un spor de imaginaţie - pe care rutina universitarilor francezi sau americani risca a o anchiloza. Aşa cum Maiorescu a rămas (printre altele) celebru şi pentru plastica imagine a *"degetului său de lumină arătând calea de urmat a culturii române"*, Mircea Eliade a dăruit lumii occidentale supertehnicizate o nouă propunere de autoanaliză a propriilor obârşii, traume sau automatisme. Basmul şi magia s'au convertit stilistic într'un *"al treilea ochi"* aţintit asupra conştiinţei istorice a omului. Numai că atunci, acea matcă spirituală românească s'a reintegrat încă odată marelui flux de idei universale.

CITIŢI
ŞI RĂSPÂNDIŢI
ACEST ZIAR

EMINESCU E SPIRITUL POEZIEI ROMÂNEŞTI, CUM ÎL FACEM CUNOSCUT ?

O REGRETABILĂ TRADUCERE A "LUCEAFĂRULUI"

George BĂJENARU

Un critic literar american m'a rugat odată să-l ajut să înţeleagă spiritul poeziei româneşti. *Uite, zic, îţi dau să citeşti poezii de Mihai Eminescu. El este un Shakespeare român.* I-am oferit ce aveam, adică o ediţie cu poeziile lui Eminescu, în care *"Luceafărul"*, este tradus de Dimitrie Cuclin. Când mi-a înapoiat cartea, mi-a mulţumit, dar fără aprecieri, fără comentarii. Faptul în sine m'a tulburat. Înţelegând însă scăderile traducerilor făcute de Dimitrie Cuclin, la vremea lui un muzicolog pasionat de opera lui Eminescu, am găsit firească reticenţa prietenului meu.

Calificativul *"wunderbar!"*, pe care îl dăduse un prieten german traducerii în germană a *"Luceafărului"*, de Alfred Margul-Sperber, nu-şi găsise corespondentul *"wonderful!"*, pe buzele cititorului de limba engleză. Până la urmă, m'am împăcat cu ideea că Eminescu e mai apropiat, prin felul de a gândi, de cultura germană, decât de cea engleză. Şi totuşi aveam să descopăr şi altceva, când am intrat în *"Tower Records"*, un magazin de înregistrări muzicale, din Cambridge, Massachusetts. Mi s'a oferit o surpriză plăcută: libretul operei într'un act *"Luceafărul"*, al compozitorului Nicolae Bretan (1887-1968). Dincolo de frumuseţea muzicală şi interpretativă, aveam să descopăr o excelentă versiune în limba engleză a versurilor eminesciene, traduse cu multă dezinvoltură de Judit Bretan (fiica marelui compozitor). Obsesia fidelităţii faţă de prozodia versiunii româneşti, pare inexistentă în această traducere, transmiterea mesajului poetic, grefat pe antiteza dintre lumea concretă, pământeană şi cea abstractă, divină, realizându-se dincolo de corsetul versului perfect rimat. Aceasta mă trimitea cu gândul la superba traducere în limba engleză a elegiilor şi sonetelor lui Rainer Maria Rilke, traducerea făcută de Albert Ernest Flemming, unde transferul de imagini şi înţelesuri *"curge"*, chiar dacă ritmul se schimbă şi terminaţiile versurilor nu rimează. Fiindcă - mărturiseşte Flemming - *"înţelesul trebue să fie, pe cât posibil, aproape de original"*.

Traducerea este, în general, un act critic, de *"interpretare"*, cum ar spune George Steiner, de unde înţelegem că traducătorul este în felul lui şi un critic, atunci când îşi asumă răspunderea transferului lingvistic. Libertatea interpretării implică însă obligaţia respectării mesajului original al operei. În cazul *"Luceafărului"*, de exemplu, antiteza muritor-nemuritor, se impune volens-nolens a fi exprimată în transferul lingvistic. Orice alternativă constituie o eroare gravă şi un compromis. Faptul se cere urgent şi competent corectat.

Scriind toate acestea, un sentiment de culpabilitate mă cuprinde, gândindu-mă la o regretabilă traducere în engleză a legendei *"Luceafărului"*, semnată de Adrian George Săhlean şi publicată în editura autorului, *"Prospero Press"*, Newton, Massachusetts, sub titlul *"The Legend Of The Evening Star"*, cu sprijinul financiar din partea unor admiratori ai operei lui Eminescu, printre care m'am numărat şi eu.

De ce consider produsul *"Săhlean"* o regretabilă traducere a *"Luceafărului"* şi de ce am invocat aici sentimentul de culpabilitate? Spre a răspunde, voi reda o întâmplare.

Pe la sfârşitul anului 1995, cu puţin timp înainte de publicarea versiunii Săhlean a *"Luceafărului"*, mă invită acasă la dumnealui, arhitectul Ion Berindei, un animator şi un promotor de cultură românească în statul Massachusetts. O mare bucurie trebuia să-mi fie împărtăşită. Macheta cărţii *"The Legend Of The Evening Star"* era gata. Blue-print-ul ieşise de sub tipar. Mi se solicita o sponsorizare de 50 de dolari şi mi se cerea o părere. Ce a urmat? La faţa locului, pe masa de bucate, mi s'a pus în faţă exemplarul cărţii în faza definitivă. Emoţionat de o aşa frumoasă surpriză, îl felicit mai întâi pe autor. Apoi deschid cartea. Citesc un *"Cuvânt introductiv"* semnat de un nume cunoscut mie încă din abecedarele şcolare din Republica Populară Română a anilor 1950: Nina Cassian. Am tresărit. Citind, am scuturat din cap. Mi se părea jenant. Îmi dădeam seama că Domnul Săhlean călcase cu stângul, acceptând unda verde pentru lucrarea sa, dela o autoritate literară lipsită de aprehensiune metafizică, poetă în cauză dovedind, de-a lungul operei sale o înaltă viziune materialist-dialectică sau, dacă vreţi, marxist-leninistă, asupra existenţei acestei lumi. Un limbaj apologetic, de lemn, îl situează pe autor pe *"treptele desăvârşirii"*. Sunt năucit. Parcă îl aud pe Ceauşescu. Mai la vale, Domnul Săhlean e prezentat ca un *"virtuoz"* în materie de traducere. Ce puteam să mai zic?!... Mai departe, un fragment *"trăznit"*, în felul lui. Iată-l: *"Deasemeni mi s'a impus totdeauna ideea că a despărţi conţinutul unui poem de expresia prozodică specifică în care a încorporat-o autorul, - e un tip de crimă (sic!) de care s'ar face vinovat numai un traducător leneş sau necalificat, ireverent, dacă nu iconoclast"*. Parcă vorbea un procuror la un proces al unor intelectuali din anii 1950. Mă gândeam ce ar fi zis un Flemming sau un Steiner citind aceste inepţii!?... În încheiere, poate considera *"că această cea mai recentă traducere a <Luceafărului> merită salutată ca un adevărat act de cultură"*.

M'am uiat la Domnul Săhlean. Părea fericit, ca un prinţ, înainte de nuntă. Era încântat, pesemne de veşmintele în care îl prezentase *"poeţa vates"*, ca să folosesc un termen specific criticii literare din *"epoca de aur"* a poetesei Cassian. Mi-am aruncat apoi privirea pe traducere. Când am ridicat ochii de pe pagină, Domnul Săhlean mi-a cerut

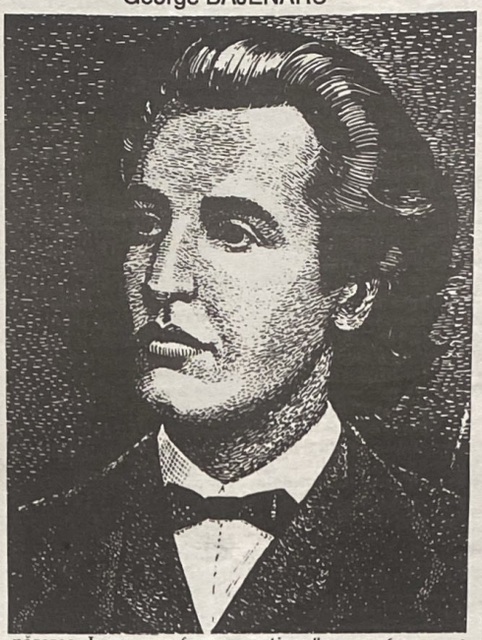

părerea. I-am spus franc: *"Ar fi fost mai bine dacă aţi fi pornit la drum singur. Compania poetei Nina Cassian vă dezavantajează"*. Cât despre distrugerea mesajului legendei, încă din prima strofă, expresia *"O prea frumoasă fată"*, prin care Eminescu a vrut să esenţializeze condiţia pământeană şi nu divina a fetei de împărat, devine în engleză *"o prea divină prinţesă" ("a princess most divine")*, am rămas uluit. Simţeam că mi se taie răsuflarea. Dar atmosfera era prea festivă, entuziasmul autorului, bucuria lui, erau prea mari, ca să le stric. În acelaşi timp mă durea sufletul să văd cum truda de şapte ani a lui Eminescu la elaborarea acestei capodopere, părea ignorată de-a binelea. Eminescu s'a străduit şi a reuşit, în cele din urmă, să dea un contur limpede ideii de incompatibilitate în dragoste, în relaţia dintre o muritoare pământeană şi o fiinţă nemuritoare, un astru personificat. Atmosfera de esenţă populară pe care Eminescu a vrut s'o sugereze prin forma *"o prea frumoasă fată"*, nu are nimic de-a face cu aceea princiară dată de Săhlean versului tradus. Accentuarea cadrului popular de basm e făcută la Eminescu prin expresia *"din rude mari împărăteşti"*, devenită în versiunea Săhlean *"din sânge şi neam regesc"*, *("Of royal blood and kin")*, ceea ce face să schimbe total înţelesul textului original. Prin superlativul absolut *"o prea frumoasă fată"*, Eminescu a vrut să o situeze pe Cătălina în afara oricărei limite de frumuseţe şi să o încadreze perfect în coordonatele ideii poetice, grefate pe un cadru de basm. Nici una din construcţiile metaforice încercate anterior de Eminescu şi anume: *"un ghiocel de fată"*, *"un vlăstărel de fată"*, *"un gângure de fată"*, *"o pasăre de fată"*, *"un giuvaer de fată"*, *"un canaraş de fată"*, *"o dalie de fată"*, *"o luminoasă fată"*, *"o mult frumoasă fată"*, *"un soi frumos de fată"*, nu l-a satisfăcut pe poetul însuşi, care s'a oprit în sfârşit, la alternativa *"o prea frumoasă fată"*. Iată de ce mi se pare nedrept să se dea credit unei traduceri, făcută cu multă uşurinţă, sau de mântuială. Şi încă ceva: în nici o limbă de pe planeta noastră, adjectivul *"divin"* nu are superlativ. Domnul Săhlean comite caraghioşia de a-l folosi la gradul absolut, când spune în engleză *"a princess most divine"*. Şi... colac peste pupăză, prea frumoasa fată de împărat din viziunea eminesciană, devine la Săhlean *"o prinţesă"*, ceea ce poate naşte, dintru început, confuzia asupra statusului personajului feminin, căci o prinţesă poate fi o fată, dar şi o femeie, căsătorită, divorţată sau văduvă. Şi iată, că numai traducerea unui singur vers, aduce cu sine un car de gafe, ce ar fi putut fi evitate, dacă ar fi existat, cât de cât, un simţ al limbii şi o însuşire conştientă a mesajului operei.

Eram convins că se va găsi un specialist, care să sesizeze aceste gafe. Din nefericire, au trecut peste doi ani dela apariţia traducerii şi nimeni nu a sesizat nici gafa de început şi nici vreo alta, căci sunt mai multe. Un exemplu: Cătălin, *"viclean copil de casă"*, *"băiat din flori şi pripas"*, devine în versiunea engleză, *"A stray love child from unknown land"*. Sintagma *"from unknown land"* prin care se înţelege că băiatul era dintr'o ţară străină, vine în contrast cu înţelesul dat de Eminescu şi anume că acest băiat era de fapt un copil abandonat *("de pripas")* de prin partea locului, numele lui fiind, cu excepţia sunetului *"a"*, identic cu al Cătălinei.

Oricum, traducerea Domnului Săhlean nu a întârziat să apară, pe la începutul anului 1996. Ce a urmat? Cronici laudative, iresponsabile, au început să camufleze, fără ştiinţă, regretabilele erori ale acestei traduceri. O cronică publicată în *"România literară"* numărul 43 (29 Octombrie-4 Noembrie 1997), ridică, pur şi simplu, în slăvi lucrarea lui George Adrian Săhlean, oferind-o ca pe un model pozitiv de traducere. Prostia cea mai mare e că autorul acestei cronici îşi susţine ditirambele sale, dând ca exemplu chiar traducerea catastrofică a primei strofe, *"...Now, once upon enchanted time / As time has never been / There lived a princess most divine / Of royal blood and kin"*. Iată ce citim în paragraful final al acestei cronici, semnată de Tudor Vlădescu: *"Noua variantă a poemului <Luceafărul> rămâne la stadiul de eşantion al literaturii române, în ideea promovării acesteia în străinătate... Prin calitatea poemului de a putea restrânge universul inefabil la unul expresiv, putem considera că avem de-a face* (Cât de ridicol sună afirmaţia ce urmează - G.B.), *cu un manual de învăţare a celui mai ales limbaj poetic românesc pentru uzul anglofonilor. Chiar şi în România, publicarea acestei cărţi nu ar putea fi decât folositoare"* (Doamne fereşte! - G.B.). Iată cum o cronică incompetentă îl poate dezinforma pe cititorul neavizat.

Îmi pare rău că nu am intervenit dela început. Nu am făcut-o, fiindcă m'am considerat şi mă consider un simplu cititor şi nu un expert în materie. Nu trebue însă să fii expert în materie, ca să-ţi dai seama de nişte gafe izbitoare la ochi. Nu aş vrea să fiu interpretat greşit. Încercarea Domnului Săhlean de a-l traduce pe Eminescu nu poate fi condamnabilă. Condamnabilă mi se pare încăpăţânarea de a publica o traducere necoaptă, şi de a răspândi cu perseverenţă acest produs de proastă calitate, pe piaţa culturală. Din câte îmi amintesc, cu prilejul zilei de 24 Ianuarie, în anul 1997, a avut loc la Universitatea *"Tufts"* din Somerville, Massachusetts, un spectacol de muzică şi poezie românească, în care *"The Legend Of The Evening Star"*, de Adrian Săhlean, a fost recitată chiar de actualul Ministru al Culturii din România, actorul Ion Caramitru. Înclin să cred că generozitatea şi politeţea Domnului Caramitru, dacă despre aşa ceva poate fi vorba, au întrecut orice măsură, fiindcă nu-mi vine a crede că domnia sa nu va fi sesizat eroarea de mesaj din traducerea lui George Adrian Săhlean. Este vorba de o eroare fundamentală, pe care Domnul Săhlean însuşi ar trebui să o recunoască şi să o repare.

În ceea ce priveşte meritul Domnului Săhlean, de care se face atâta caz, de a fi dat nota muzicală şi săltăreaţă creaţiei domniei sale, gândirea lingvistică nu trebue să prevaleze filosofiei ca metaforă a textului original. Căci *"mulţi gândind lingvistic* - spunea G. Călinescu - *socotesc că muzica limbajului ridică conţinutul la valoarea poeziei, ceea ce mi se pare nerezonabil, pentrucă proza rămâne tot proză, în cea mai perfectă prozodie. Şi ideile au gramatica lor muzicală, şi când zic "idei" mă gândesc la ceva asemănător cu gândirea exprimată muzical de un Mozart sau de un Beethoven"*.

Eminescu este tezaurul spiritualităţii noastre. Ideea de a-l prezenta lumii cât mai aproape de bogăţia şi frumuseţea fondului său de idei şi metafore, nu ne poate fi indiferentă. Nu ştiu dacă la nivelul Academiei Române sau al Ministerului Culturii există vreo preocupare de a proteja acest tezaur. Ştiu însă că autorii de azi, din ce în ce mai numeroşi, dela debutanţi şi până la cei mai cunoscuţi, îşi apără dreptul de autor, interzicând preluarea sub orice formă a textelor din cărţile lor. De ce nu s'ar proceda la fel şi cu opera lui Eminescu?

Aici, în Statele Unite ale Americii, dreptul de autor este literă de lege. O spun din experienţă, fiincă am lucrat foarte mulţi ani la Casa de Editură *"Mary Baker Eddy"*, din Boston. Acolo există o evidenţă strictă a tot ce se publică sau se difuzează referitor la Mrs. Eddy şi opera sa. Traducerile din opera acestei gânditoare de idei metafizice, nu sunt lăsate pe mâna oricui. Orice lucrare tradusă este rezultatul muncii unui colectiv de traducători de înalt nivel profesional, folosindu-se o gamă largă de surse de informare, manuscrise, dicţionare vechi şi noi, explicative şi de sinonime. Se cercetează cu multă atenţie valorile semantice ale unor cuvinte şi expresii care pun probleme de interpretare şi apoi se decide folosirea lor în câmpul lingvistic nou creat. Grupurile de traducători sunt constituite din nativi din limba din care se traduce şi nativi din limba în care se traduce. În ceea ce priveşte dreptul de autor al lui Mary Baker Eddy, acesta este veghează în permanenţă de un departament special numit *"Copyright"*. Nimeni nu poate reproduce sau traduce un fragment din opera lui Mary Baker Eddy, fără permisiune din partea acestei case de editură. De ce nu s'ar proceda la fel şi în România, cu opera lui Mihai Eminescu şi de ce nu? - cu operele marilor scriitori, plecaţi de mult dintre noi? Existenţa în acest sens a unei case de editură la Bucureşti, ar fi binevenită. Pe de altă parte, traducătorii români din Occident ar trebui încurajaţi şi stimulaţi în munca lor. Şi cine ar putea-o face, dacă nu centrele culturale româneşti de pe lângă Ambasada Română?

ERATĂ

La articolul *"Integrarea europeană: consecinţe şi previziuni derutante"* publicat în nr. 259 -Mai 1998, pagina 9,pe coloana a 3-a, ultimele 3 rânduri şi pe coloana a 4-a primele rânduri, în loc de *-greşeala domniei sale vine aici dintr'un entuziasm absolut faţă de ideea integrării, evident, argumentat ştiinţific-* se va citi: greşeala domniei sale vine aici dintr'un entuziasm absolut faţă de ideea integrării, în detrimentul păstrării specificului naţional. Lipseşte argumentul ştiinţific.

O eroare de dactilografie pe coloana a 2-a: omisiunea lui "c" în cuvântul Schiller a dus la apariţia eronată a numelui scriitorului german. Deci în loc de Shiller se va citi Schiller.

În duh şi adevăr

COMUNISMUL ŞI POLITICA SA ANTICREŞTINĂ

Sergiu GROSSU

Dela începuturile sale, ideologia marxistă s'a adeverit a fi un duşman implacabil al religiei, iar promotorii materialismului dialectic au condamnat-o, pur şi simplu, la pedeapsa capitală. Fiindcă pentru Karl Marx ***religia este opiul poporului,*** comunismul nu poate începe decât odată cu ateismul. Prietenul său Engels socotind religia drept *"un reflex fantastic"* în capul omului, va trage concluzia că acest incomod reflex goleşte omul şi natura sa de tot conţinutul, transpunându-l în *"fantoma unui Dumnezeu de dincolo"*. De aceea Lenin, în calitatea sa de discipol înflăcărat al celor doi dascăli materialişti, îi va scrie lui Gorki, la 14 Noembrie 1913, că *"orice idee religioasă, orice concepţie despre Dumnezeu, orice cochetărie chiar cu acest Dumnezeu devine o indicibilă abominaţie"*. Concluzia? ***A.b.c.-ul marxismului este lupta antireligioasă,*** respectiv o luptă de clasă, îndârjită, necruţătoare, vizând dispariţia *"rădăcinilor sociale ale religiei"*.

Pentru filosoful rus Nicolae Berdiaev, comunismul *"vrea să devină el însuşi o religie, ca să ia locul creştinismului"*. Scopul său ultim este distrugerea creştinismului nu numai în viaţa publică, ci mai cu seamă extirparea sa totală şi definitivă din conştiinţa cetăţenilor, în vederea transformării omului vechi, de tip burghezo-moşieresc, într'un *"om nou"* - acel trâmbiţat ***homo sovieticus*** - şi al creării, prin el, a societăţii comuniste. Însă istoria a demonstrat, cu prisosinţă, că această diabolică perspectivă nu s'a adeverit posibilă nici în Uniunea Sovietică, nici în celelalte ţări răvăşite de totalitarismul marxist-leninist, deoarece URSS a ieşit din ghetoul ei, după al 2-lea Război Mondial, pledând pentru destindere, pentru pace, pentru apărarea libertăţilor democratice, între care figura şi dreptul omului la libertatea religioasă. Vladimir Kuroiedov, şeful atotputernic al Departamentului afacerilor religioase, nu îndrăznea, oare, să susţină că legislaţia sovietică privind cultele religioase, este *"cea mai umană şi mai democratică din lumea întreagă"*, că ea *"protejează interesele creştinilor"* ca nimeni altul? Sau vestitul ideolog marxist Leonid Iliicev, nu se lăuda că în lupta contra religiei, care este o luptă pe bază de principii, luptătorii atei fac uz de *"o manieră cordială şi sinceră"*, ori de câte ori abordează un credincios al Bisericii?

Noi am cunoscut prea bine - atât eu, cât şi soţia mea - în ce constă politica anticreştină a comunismului, trăind şi suferind, amândoi, sub cerul nemilos al unui regim comunist nemilos, în mod ostensibil antidemocratic şi antireligios, cu toată minciuna *"libertăţii religioase"* înscrisă în Constituţie, o libertate imposibilă, din punct de vedere logic, iar practic inexistentă acolo unde trona steagul blestemat al Secerii şi al Ciocanului impus de Moscova.

• • •

În lupta dusă de forţele comunismului împotriva religiei, în politica sa anticreştină sunt folosite tot felul de stratageme diabolice - dela cea mai abjectă viclenie până la promisiuni nicicând respectate -, cu scopul derutării opiniei publice mondiale şi a camuflării intenţiilor sale de înşelăciune permanentă. Ceea ce rămâne esenţial, definitiv şi de neschimbat în viziunea revoluţionară a comunismului este ***strategia*** care trasează, odată pentru totdeauna, reperele obligatorii ale hegemoniei planetare a unui totalitarism sângeros, a unui colectivism integral, a luptei de clasă, a persecutării opozanţilor politici sau religioşi, a desfiinţării libertăţilor *"burgheze"*. Nu-şi punea Lenin, bunăoară, această celebră întrebare: ***"Libertate pentru care clasă socială şi în vederea cărui ţel?"***

În afară de partea disimulată, perfid ascunsă, a politicii *"lupilor răpitori"*, de care vorbeşte Evanghelia, există şi *"haina de oaie"*, îmbrăcămintea exterioară, ***partea vizibilă a comunismului***, care trebue să ascundă mişcarea sa strategică şi să seducă, astfel, mulţimile credule ale creştinilor ignoranţi, superficiali în credinţa lor de fiece zi. Aceasta este ***tactica comunistă,*** faimosul *"cal din Troia"*, indicat de Gheorghe Dimitrov, la cel de-al 7-lea congres al Internaţionalei comuniste; este *"mâna întinsă"* Catolicilor francezi de partidul comunist condus de Maurice Thorez, o mână duşmănoasă care se poate transforma oricând - citându-l pe Dimitri Manuilski - în *"pumn închis"*, gata să strivească pe toţi cei ce nu aderă la ideologia marxist-leninistă, sau continuă să creadă în Dumnezeu.

Aşa cum am mai spus, circumstanţele politice internaţionale, adeziunea la Carta universală a Drepturilor omului, n'au permis ţărilor comuniste în frunte cu Uniunea Sovietică, să ajungă la distrugerea ***declarată*** a Bisericilor creştine, deoarece în Constituţia acestor ţări ateiste, dreptul la libertatea practicării cultului religios este *"asigurată pe deplin"*. S'a ajuns, cumva, la o schimbare a strategiei comuniste faţă de religie? Nicidecum. A fost schimbată numai tactica, prin fabricarea unei ierarhii şi-a unor şefi de culte gata să trădeze cauza lui Iisus, făcând un compromis ruşinos cu ateismul la putere; aserviţi 100% diktatului moscovit şi, ca atare, neputincioşi să contracareze propaganda anticreştină.

P. Kurotkin, în revista oficială a ateismului sovietic, ***Nauka i Relighia*** (*Ştiinţa şi Religia*), din luna Aprilie 1969, ne face să luăm cunoştinţă de noua ***orientare politică a acestei noi ierarhii ortodoxe***, oblăduite de Kremlin, subliniind că ***"schimbarea de orientare politică a Bisericii, în urma victoriei revoluţiei socialiste în Rusia, reprezintă una din principalele particularităţi ale adaptării ortodoxiei ruse la noile condiţii sociale"***. Este vorba, deci, de subordonarea Bisericii la puterea ateismului comunist ***şi nu*** de o politică de înţelegere a guvernului comunist vizavi de nevoile Bisericii ruse, conform formulei magice a fostului preşedinte al Consiliului afacerilor religioase, G.G. Karpov, după care *"marea revoluţie socialistă din Octombrie (...) a eliberat Biserica ortodoxă rusă de obstacolele care o încătuşau şi-i încomodau acţiunea sa internă"*. În nici un caz nu era posibilă surprinzătoarea *"politică de înţelegere"* oficială, deja amintită, câtă vreme Nikita Hruşciov declara în luna Noembrie 1954, înaintea Comitetului General al Partidului comunist sovietic: *"Dacă, în raport cu Statul, religia este o afacere privată - şi, din acest motiv, Biserica este separată de Stat -, dimpotrivă, partidul comunist (...) nu poate adopta, cu privire la religie, ideologie care nu are nimic comun cu ştiinţa, **o atitudine neutră şi indiferentă***".

• • •

Începând cu primul număr al revistei ***Catacombes***, deci încă din toamna anului 1971, şi până la încetarea apariţiei acestui vajnic *"mesager al Bisericii Tăcerii"* (Decembrie 1992), atât eu cât şi regretata mea soţie, n'am încetat să denunţăm lipsa de libertate religioasă din lagărul comunist şi colaborarea inadmisibilă a conducătorilor tuturor confesiunilor creştine cu duşmanii inveteraţi ai credinţei în Dumnezeu. Un cunoscut scriitor francez, de origine rusă, nemulţumit de atitudinea noastră *"prea dură"*, pe care o asemăna unui *"manicheism simplificator"*, ne ruga să nu tratăm cu asprime *"această biată ierarhie ortodoxă dincolo de cortina de fier"*, dat fiind *"situaţia dificilă şi chiar dramatică"*. La fel gândea şi preotul Serghei Jeludkov, din URSS, în dezacord cu acuzaţiile marelui Soljeniţîn, din faimoasa scrisoare adresată, în postul Sf. Paşti din 1972, patriarhului Pimen: *"Ce puteam face în asemenea condiţii? A spune totul sau nimic? A încerca să trecem în clandestinitate, de neconceput sub regimul actual? Sau, mai bine, să încercăm să ne inserăm în acest sistem şi să profităm, câtă vreme se mai poate, de ceea ce ne este permis? Ierarhia rusă a optat pentru cea de-a doua alternativă"*.

Ce opţiune ruşinoasă, preţuită, de altfel, de regimul kagebist din Uniunea Sovietică şi întru totul conformă cu politica de subminare a Bisericii lui Hristos, scornită de minţile drăceşti ale mai marilor comunişti! În loc să urmeze drumul crucii şi al jertfei, preconizat de Evanghelia Iubirii, şi reamintit patriarhului Pimen de autorul *"Arhipelagul Gulagului"*, în loc să fie, cu adevărat, *"împreună lucrători cu Dumnezeu"* şi ambasadori ai Împărăţiei Cerului, îngrijoraţi de soarta Bisericilor, iată-i deveniţi nişte *"apostoli mincinoşi, nişte lucrători înşelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos"* (**2 Corinteni, 11.13**).

Prelaţii Bisericii ortodoxe din România comunistă au ales aceeaşi cale şi-au făcut jocul aceleiaşi politici anticreştine, întocmai îndrumătorilor lor compromişi, din Uniunea Sovietică. Şi, ca şi ei, nu se sfiesc să rămână mai departe în fruntea Bisericii, contând pe harabura politică actuală din România şi pe lipsa de spiritualitate a *"turmei"* ortodoxe, pe care o conduc, şi de ignoranţa căreia profită din belşug.

Sergiu GROSSU

BIRUINŢA CUVIOŞILOR

Mircea PLATON

"Cel ce a călcat pe urmele Apostolilor, stâlpul cel nebiruit al credinţei ortodoxe, care prin sabia cea de foc a Duhului şi prin adevărul dogmelor creştine a nimicit la Sinodul din Florenţa ca pe nişte pânze pe păianjeni eresurile cele luptătoare împotriva Duhului ale Latinilor, Marcu, cel întru totul sfinţit, cel prea înţelept şi cel preacuvântător, mitropolitul Efesului, (...)"

Având sub ochi rândurile acestea, scrise în secolul al XVIII-lea, de stareţul Paisie Velcicovschi, ne vom abandona meditaţiei asupra unui *"mister"* al timpurilor prezente. E vorba de taina ***biruinţei cuvioşilor,*** a părinţilor neptici, care s'au nevoit, cu post şi rugăciune, prin pustiuri şi sihle.

Ce a făcut, oare, ca în întreaga lume creştină - şi în România, după înlăturarea cenzurii comuniste care smerise până aproape de dispariţie întreaga producţie editorială teologică - ***Filocalia*** şi ***Patericul*** să aibă un atât de mare succes? Cum de, în ultimii cincizeci de ani, mistica răsăriteană a luat locul scolasticii apusene, iar blândele cuvinte ***avva, lavră, smerenie, chilie*** sau ***isihasm*** au eclipsat trufaşele probleme ale lui ***filioque*** şi ***transsubstanţierii***?

Citind fragmentul de mai sus (fidel herald al ortodoxiei din vechimi) suntem siliţi să înţelegem că, în acest secol gângav şi neputincios, alimentat doar de răzvrătiri satanice, în acest secol senil ce a muşcat din toate momelile vrăjmaşului, doar ascultând vocea energică a Sfinţilor Părinţi şi a urmaşilor lor întru lepădarea de păcate, ne vom redobândi demnitatea de oameni întregi, cu rădăcinile în pământ şi fruntea în ceruri. Sfinţii Părinţi trezvitori au făcut încercarea de a restaura omul în condiţia lui de ***grădinar în Eden***.

Fugind din oraşe spre locuri unde văzduhul era *"bine întocmit"*, îmblânzind fiarele sălbatice, dar şi propriile patimi, pustnicii erau asemeni unor noi Adami, căci, zicea Sfântul Nil Sinaitul, *"rugăciunea este lucrarea raiului"* şi *"Dumnezeu, zidind pe om după chipul şi asemănarea SA, l-a aşezat în raiul desfătării ca să lucreze grădinile cele nemuritoare, adică gândurile dumnezeieşti cele preacurate, mai înalte şi desăvârşite"* (Sf. Grigorie Teologul).

Sfinţii Părinţi ai pustiei erau ***purtători de duh*** şi acest lucru se vede, filigran de foc, şi în stilul scrierilor ce ne-au rămas dela ei. Avântat, sincer, uneori flamboyant metaforic, alteori concis, acest stil face ca operele lor să trăiască, să fie vii, spre deosebire de necrozatele pagini teologhisite astăzi. Cuvioşii se sustrag oricărei rigidităţi *"de şcoală"*, de *"sistem"*. Paradoxalele lor apoftegme îşi găsesc *"împăcarea"* între apripile Sfântului Duh.

Trăirea intensă - a virtuţilor, păcatului, dar şi pocăinţei - e arma şi flamura biruinţei lor. Aprigi pneumatofori (Avva Agathon: *"Rugăciunea cere o luptă până la ultima suflare a noastră"*), neîntrecuţi căpitani ai ***războiului nevăzut*** (în care luptau cuprinşi de o *"mânie sfântă"*), ei trimit înspre noi mireasma înviorătoare a unor veacuri de eroism şi credinţă.

Nouă, laicilor rămaşi la sânul Bisericii, nu ne rămâne decât să urmăm exemplul Părinţilor pustiei şi, chiar dacă nu putem (şi nici nu ne-o cere nimeni), să facem ***în lume*** cele ce se fac, de obicei, ***în monahism***, să ne trezim din toropeală şi să facem totul ***cu duh***, cu viforos ***suflu creştin***. Dacă ei au luat cu asalt Împărăţia Cerurilor, noi să asediem această lume.

Scrisoare deschisă

CĂTRE FRAŢII ORTODOCŞI

"Toate minunile ţin trei zile", spune o vorbă din bătrâni. Dar înainte ca uitarea să se aştearnă asupra evenimentelor din 13 Martie, din Cuj, am vrea să propunem spre meditare câteva gânduri.

1. În anul 1948, când se violau conştiinţele, Biserica Română Unită era declarată în afara legii şi era deposedată de toate ale sale, iar episcopii, preoţii şi laicii aruncaţi în închisori, nu s'a gândit nimeni că nu e veşnic comunismul? Că va veni ziua redresării? Sau se spera că *"noua ordine"* e definitiv instalată în România? Şi, totuşi, au fost atunci preoţi ortodocşi, care au refuzat să preia parohiile dela confraţii greco-catolici, alături de care păstoriseră, şi suferiseră ani grei sub ocupaţie străină. Ecumenismul a fost posibil în închisori. Şi iată, exemplul luminos al Mitropolitului Corneanu ne dă speranţă.

2. Catedrala Blajului a fost restituită legitimilor stăpâni - Mitropolia Greco-Catolică - pe baza unei sentinţe judecătoreşti; când a decedat Episcopul Vasile Hossu din Oradea, Episcopia Ortodoxă a refuzat să tragă clopotele. Iar catedrala *"Schimbarea la Faţă"* nici măcar n'au zidit-o *"moşii şi strămoşii"*, ci am primit-o în dar dela Papa Pius XI.

Iisus a spus *"să dai Cezarului ce este al Cezarului"*, să te supui legilor ţării. Te supui legilor nu numai când îţi încredinţează bunuri furate dela alţii, ci şi când te obligă să le restitui.

3. Arhiepiscopul George Guţiu a fost huiduit în faţa propriei sale catedrale. Nu e prima dată că aşa ceva se întâmplă. Episcopul martir Iuliu Hossu a fost scuipat şi pălmuit. Iar MARELE ARHIEREU, IISUS CHRISTOS a fost răstignit. Dar ceea ce ne îndurerează: au huiduit un episcop ***viitorii preoţi*** ai anului 2000. Acestea sunt perspectivele mileniului III ?

4. Etica mass-mediei se reduce la scandal? Răspândire de ştiri denaturate, exagerate, false, formule de proastă calitate, toate menite să creeze dezbinare? Aşa îşi înţelege presa misiunea într'un stat democrat?

5. Ortodocşi şi Greco-Catolici ***împreună*** trebue să reîncreştinăm România. Proclamăm vechimea creştinismului nostru dar azi a mai rămas numai o faţadă creştină: nu se cunoaşte catehismul elementar, familia e în destrămare, milioane de copii nenăscuţi sunt omoriţi, corupţia e răspândită la toate nivelele, inimile sunt pline de ură. Numai colaborând frăţeşte, Ortodocşi şi Greco-Catolici, vom putea stăvili asaltul Satanei şi reda Neamului nostru ***sufletul*** creştin.

Aniversările acestui an ce ne învaţă? Cu 150 de ani înainte, pe Câmpul Libertăţii dela Blaj, Ortodocşi şi Greco-Catolici, împreună au strigat: *"vrem să ne unim cu Ţara!"* - ţară care încă nici nu exista, decât în inimile lor. Acum 80 de ani, la 1 Decembrie 1918, la Alba Iulia, s'a întrebat cineva ce confesiune au votanţii Unirii sau participanţii la Marea Adunare Naţională? Toţi erau Români. La 23 Septembrie - acum 230 de ani - a murit Inocenţiu Micu Clain, episcopul greco-catolic, primul care a afirmat existenţa unei ***naţiuni române***, care cuprindea şi Greco-Catolici şi Ortodocşi (aceasta după ce timp de secole, munteni şi moldoveni, Români ortodocşi se luptaseră între ei...)

Religia - legătura ta cu Dumnezeu - o trăieşti la un nivel al sufletului, şi la alt nivel legătura cu Patria. Se cunoaşte oare vreun popor, ai cărui fii să fie toţi de o singură confesiune? Să ne uităm în jur şi să nu fim anacronici: istoria merge înainte. Şi azi toţi suntem Români, şi la fel de datori să ne ridicăm Patria din starea în care a lăsat-o o jumătate de veac de comunism. Caută să ne dezbine duşmanii neamului. Să nu ne lăsăm atraşi în cursă! Deşteaptă-te, Române!*

Asociaţia Generală a Românilor Uniţi Greco-Catolici

*Text: Andrei Mureşanu (Greco-Catolic)
Melodie: Anton Pann (Ortodox)

Corifei ai artei lirice

LUCIA BERCESCU-ŢURCANU

George GEORGESCU

Se împlinesc la 25 Iunie trei ani dela stingerea celei mai celebre voci de operă a ultimei jumătăţi de secol. Soprana dramatică Lucia Bercescu-Ţurcanu a reuşit să atingă în strălucitoarea-i carieră cele mai înalte culmi ale celebrităţii, pe toate meridianele, realizând performanţe care au situat-o în galeria celor mai iluştri slujitori ai muzei Euterpe. Reuşind să spargă embargoul impus în jurul numelui şi personalităţii ei de regimul comunist, o curajoasă reporteră dela Radio Bucureşti, a reuşit să-i consacre două emisiuni de câte o oră şi jumătate fiecare, în ciclul *"Corifei ai artei lirice"*, într'o perioadă în care cultul personalităţii atinsese apogeul şi pusese în umbră toate valorile neamului.

Periplul muzical al artistei pe marile scene lirice ale lumii, pe care avea să le cucerească stârnind ropote de aplauze şi ovaţii, a pornit dela Opera Română din Bucureşti, unde a fost considerată chiar dela debut un fenomen al artei lirice. În zilele în care numele sopranei apărea pe afiş, se formau la casă cozi imense în care iubitorii muzicii îşi pierdeau pantofii. Nu este o figură de stil, este un fapt consemnat în cronicile muzicale ale timpului, pe care artista şi-a pus amprenta deosebitei personalităţi.

A început să studieze la vârsta de 17 ani, la insistenţele sorei ei mai mari Olga, o soprană lirică ce poseda o voce de o puritate desăvârşită, ce fusese declarată *"cea mai frumoasă voce a României"*, de un juriu prezidat de marele Enescu. În urma acestui concurs, Olga Bercescu a plecat în Franţa, unde a reprezentat ţara noastră la Concursul Internaţional de canto organizat la Nisa, unde a obţinut premiul întâi.

Urmând tradiţia familiei, Lucia Bercescu a început să studieze în cadrul Şcolii de Muzică şi Artă Dramatică din Bucureşti, cu Alberto Della Pergola şi apoi cu Jean de Valingorski timp de 7 ani. După această perioadă în care işi căuta şi desăvârşea personalitatea artistică, a trecut la Academia de Muzică a Conservatorului de Stat, unde a studiat la clasa de canto cu Elena Saghin, iar la cea de operă cu Mihail Vulpescu. Despre aceşti profesori care i-au îndrumat paşii în cariera artistică, soprana îşi va reaminti cu multă recunoştinţă în toate interviurile pe care le-a acordat mai târziu. A debutat pe scena Operei Române din Bucureşti în luna Decembrie 1939, în rolul Margaretei din *Faust*, alături de Mihail Ştirbei şi Edgar Istratty, sub direcţia maestrului George Georgescu şi bagheta lui Alfred Alessandrescu, apariţia ei fiind considerată o adevărată revelaţie. Cronicarul muzical al celui mai mare ziar, *"Universul"*, consemna atunci referitor la acest debut: *"Cu glas emoţionant de frumos, cu admirabilă fragezime în mediu, transparenţă strălucitoare în acute, cu neobişnuit de gelimbru, limpezime şi fineţe, Lucia Bercescu a dovedit cu prisosinţă prezenţa la Opera Română, a unui nou şi foarte preţios talent"*.

Marele succes repurtat în rolul unui personaj cu atâtea dificultăţi ca Margareta din *Faust*, l-a determinat pe compozitorul Alexandru Zirra să-i încredinţeze dificilul rol al Doamnei Ruxandra din opera sa *"Alexandru Lăpuşneanu"*, alături de neuitatul Ştefănescu-Goangă în rolul titular. Iată ce scriau în cronica muzicală a spectacolului renumiţii critici muzicali Mihail Jora şi Emanoil Ciolac: *"În Doamna Ruxandra am ascultat cu adevărată emoţie cel mai frumos glas femeiesc ce ne-a fost dat să-l auzim la Operă. Soprana Lucia Bercescu este revelaţia ultimilor ani, al cărei glas este menit să ne ducă faima peste mări şi ţări"*. Datorită puterii de înţelegere şi apreciere a fenomenului în faţa căruia se aflau, renumiţii muzicologi au anticipat o carieră fulminantă care, după Elena Teodorini şi Haricleea Darcle, a venit să confirme continuitatea tradiţiilor şcolii româneşti de canto. Ştefănescu-Goangă, partenerul ei, avea să-şi amintească peste câţiva ani într'un interviu: *"Eu l-am creat pe Lăpuşneanu. Am avut-o parteneră în acest spectacol pe Lucia Bercescu, cea mai frumoasă voce după Darcle"*. Aceasta este adevărata ordine în ierarhia celor mai mari soprane ale României, de-a lungul timpului.

Faima acestei voci de excepţie depăşeşte curând graniţele ţării şi în anul 1942 este nominalizată pentru un concurs de canto la Viena, la care au participat 15 soprane din toată lumea. Impresionând prin calităţile şi tehnica vocală, este angajată şi debutează la Volksoper în *Aida* lui Verdi, învăţând limba germană într'un timp record de numai două luni, conform contractului care menţiona ca rolul să fie cântat în limba lui Goethe. Debutul sopranei în capitala Austriei a provocat un mare entuziasm în rândul pretenţiosului public vienez, iar comentariile presei au fost deosebit de favorabile, astfel că obţine imediat un contract pe cinci ani, cântând *Tosca, Trovatore* şi Elsa din opera *Lohengrin* de Wagner. Printr'un admirabil efort de voinţă a reuşit să împace iubitorii de operă din Bucureşti şi Viena, făcând naveta între cele două oraşe, în condiţiile în care războiul care se dezlănţuise era în plină desfăşurare de forţe în Europa şi implica o sumedenie de riscuri.

Repertoriul i se îmbogăţeşte necontenit, deoarece artista avea disponibilităţi nelimitate pentru muzica genului şi în plus poseda o tehnică desăvârşită, cunoştea arta respiraţiei şi stăpânirii vocii. *"O voce completă, care să sune şi să fie nuanţată în toate registrele, trebue să aibă ca bază solidă arta respiraţiei"*, declara artista într'un interviu peste câţiva ani. Urmează patru roluri noi în repertoriul ei, care constituie tot atâtea triumfuri, *"Ebreea"* de Halevy, Agatha din opera *Freischütz*, Eva din *"Maeştrii cântăreţi"* şi Contesa din *"Nunta lui Figaro"*. În luna Februarie 1943, cronicarul muzical al ziarului *"Tempo"* scria după seria grandioaselor succese obţinute pe scena Operei Române de Lucia Bercescu: *"Dacă am căuta să caracterizăm vocea ei, o comparăm cu o lacrimă pură de cristal care reflectează în mod egal luminile şi armonia sufletului, în fiecare punct al drumului sonor"*. Cuvinte impresionante care redau dimensiunea extraordinară a acestei artiste, generos înzestrată de natură.

În anul 1946, după război, a interpretat la Budapesta rolul Aidei şi al lui Mme Butterfly de aşa manieră, încât publicul spectator din capitala Ungariei, realizând că se afla în faţa unei voci de o frumuseţe excepţională, a solicitat cu toată energia şi ropote de aplauze ce nu mai conteneau repetarea *"intrării"* interpretei şi a unor arii, lucru neobişnuit până atunci pe scenele vreunui teatru liric. Încurajată de succes şi sigură pe forţele ei, siguranţă care făcea parte din trăsăturile-i puternice de caracter ce-i subliniau personalitatea, a plecat împreună cu soţul ei, compozitorul şi dirijorul Constantin Ţurcanu, să cucerească cel mai celebru pisc al scenei lirice, *Scala* din Milano. Tulio Serafim o angajează imediat, semnând un contract pentru trei ani, deschizând stagiunea 1946-47 cu opera *Nabucco* de Verdi, cu Lucia Bercescu-Ţurcanu în dificilul rol al lui Abigaille, având ca parteneri pe renumiţii Gino Bechi, Cesare Siepi şi Fedora Barbieri. Cucerind cu multă uşurinţă citadela Scalei, este repartizată apoi în opera *Gioconda* de Ponchielli, în care a apărut de nu mai puţin decât de 12 ori. După *Scala* a cucerit, practic, rând pe rând, toate scenele lirice ale Italiei, cântând alături de interpreţi de renume, precum Benjamino Gigli, Mario del Monaco, Mario Filipeschi, Rafaele de Falchi, Elena Nicolai, Boris Cristoff şi mulţi alţii. Împreună cu Mario del Monaco, partenerul ei preferat, a cântat pe absolut toate scenele lirice din Italia, în opere precum *Turandot, Gioconda, Norma*, înregistrând peste tot succese răsunătoare.

În numai trei stagiuni a cântat la Teatro dell'Opera, Termele lui Caracalla şi Teatro Argentina din Roma, la Napoli, Bologna, Spezia, Mantova, Trento, Rovigo, Sassari, Trieste, Modena, Bari, Pisa, Cagliari, Piacenza, Torino, Cremona, Spoleto, Rimini şi altele, până la Palermo în Sicilia. Deşi în Italia era tratată ca o adevărată regină, în anul 1951 a traversat oceanul, dorind să cucerească şi America. Şi pe noul continent a avut mari succese, fiind angajată la New York City Opera şi Philadelphia, întreprinzând turnee de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite cu *Tosca, Aida, Andrea Chenier, Turandot, Cavaleria Rusticana*. A întreprins turnee şi în America Latină, la Caracas în Venezuela, împreună cu tenorul Ferrucio Tagliavini şi baritonul Guelfi, apoi a cântat în Guatemala, San Salvador, Porto Rico şi Mexic.

Între anii 1953 şi 1962 a funcţionat ca profesoară la Şcoala de Muzică şi Artă din Detroit, direcţia acestei şcoli fiind încântată să o aibă în mijocul lor, au menţionat că *"metoda ei de predare este perfectă, bazată fiind pe normele de interpretare şi tehnică datorită căreia a atins perfecţiunea"*.

A interpretat peste 18 roluri pe toate scenele lirice din Italia, apoi în Austria, Ungaria, Elveţia, Statele Unite şi America Latină. În repertoriul ei au figurat partituri cu un mare grad de dificultate, precum în opera *Nabucco, Aida, Bal Mascat, Turandot, Mme Butterfly, Gioconda, Freischutz, Lohengrin* etc. A cântat cu cei mai renumiţi cântăreţi ai timpului ei, sub bagheta unor celebri dirijori precum George Enescu, Ionel Perlea, Karl Böhm, George Georgescu, Franco Capuana, Umberto Berettoni, Carlo Moresco, Francesco Molinari şi alţii. A susţinut numeroase recitaluri de lied şi concerte simfonice sub cupola Ateneului Român, Carnegie Hall, Brooklin, Santa Cecilia, Cluj, Iaşi, Bacău Craiova, Sibiu, Oradea etc. In Italia, ţara muzicii, a fost declarată *"cea mai bună soprană dramatică de după război, un adevărat fenomen al artei lirice"*. Această declaraţie făcută în Italia ne umple sufletele de mândrie căci ne arată dimensiunile artistice extraordinare ale sopranei care a purtat tot timpul în inimă dorul de patrie şi nu a ascuns faptul că este Românca.

La rugămintea rudelor apropiate, Lucia Bercescu-Ţurcanu s'a reîntors în ţară în anul 1963, după 17 ani de absenţă, iar autorităţile culturale au fost nevoite să-i recunoască valoarea artistică, datorită succeselor repurtare pe marile scene lirice ale lumii. Trecuse de cincizeci de ani şi fiind încă în formă, a făcut câteva imprimări la Electrecord. La cererea publicului care nu o uitase, a susţinut un concert în Sala Ateneului Român, dovedind aceeaşi strălucire ca în vremurile ei de glorie. Apare în 12 reprezentări la Opera Română cu *Tosca*, în Eva din *Maeştri cântăreţi din Nürenberg*, în Leonora din *Trovatore*, făcând şi un turneu în câteva mari oraşe din provincie. După aceste ultime reprezentaţii, artista care avea demnitatea unei adevărate glorii naţionale, s'a retras din viaţa activă, dedicându-se în exclusivitate îndrumării unor cântăreţe pe care le-a ajutat să cucerească scena Operei Române.

Datorită convingerilor politice ale soţului ei, diametral opuse doctrinei comuniste, a fost marginalizată în mare măsură, iar muzicologul Iosif Sava dela TV Română, în celebrele lui *"serate muzicale"* nu a pomenit niciodată un singur cuvânt despre existenţa acestei artiste care a impresionat şi cucerit lumea. Singura care a reuşit să spargă barierele impuse *"de sus"* în jurul numelui ei, a fost inimoasa redactor Despina Petecel dela Radiodifuziunea Română, care a reuşit să o contacteze şi să realizeze, sub formă de dialog, două emisiuni memorialistice de câte o oră şi jumătate fiecare, prima la data de 16 Octombrie şi a doua la 30 Octombrie 1981, emisiuni care au avut darul de a scoate la lumină această bijuterie muzicală ce a dus faima ţării noastre pe toate meridianele. Televiziunea s'a simţit şi ea obligată să-i realizeze o emisiune de o jumătate de oră, ceea ce, trebue să recunoaştem, era un adevărat record în perioada în care aproape tot timpul de emisie era dedicat cuplului dictatorial.

"În arta lirică a secolului nostru, personalitatea Luciei Bercescu-Ţurcanu a însemnat o înmănunchere a tuturor acelor calităţi care dau sens actului creator, definind noţiunea de artă autentică. Dacă am încerca să caracterizăm vocea sa, mărturiseau cronicarii primelor decenii ale veacului douăzeci, *am asemăna-o cu o lacrimă pură, ca un cristal care reflectează în mod egal luminile, armoniile sufletului"*. Acestea sunt cuvintele cu care redactoarea Radiodifuziunii Române, Despina Petecel, a încheiat prima parte a emisiunii memorialistice, în prezenţa celei care a fost considerată a doua voce de aur a României, după Haricleea Darcle.

Carte poştală

DELA POARTA APUSULUI

Spune-mi, ce să fac? A venit la mine Prâslea, cel mai tânăr dintre fraţii români dela Paris. A venit cu un vraf de fotocopii trimse de o inimă bună din ţară.

Despre ce vorbesc hârtiile? Despre o familie de ţărani,o familie cu câţiva preoţi şi învăţători. Un bilet de eliberare din Aprilie 1964 când a fost *"amnistia cea mare"*. O carte poştală trecută prin cenzura penitenciarului, o carte poştală în care scrie: *"şi copiii să fie cuminţi"*.

Despre deţinuţii politici s'a scris şi se va mai scrie. Spune-mi tu, câţi deţinuţi au tăiat la stuf la Poarta Albă şi câţi au dat cu târnăcopul pe Bărăgan, la irigaţii? Câţi au plâns de grija copilelor, cele mai frumoase copile printre fetele oarbe dela şcoala din Buzău? Câţi au plâns după lumina apei care dulce, dulce se cheamă Vedea? câţi dintre ei au ajuns la puşcărie fără să facă vreun rău; ocupându-se de pământ şi de oameni, de grădină şi stupii din pădurica de salcâmi? Câţi dintre ei au fost arestaţi în urma unui denunţ anonim şi judecaţi în subsolul Tribunalului de un complet care primea pe un bileţel numărul anilor de pedeapsă, număr hotârît de ofiţerul politic.

Pe extrasul după sentinţa Tribunalului Militar scrie că s'a judecat în numele poporului român. Preşedintele, asesorii şi grefierul au semnat indescifrabil. Neciteţ a semnat activistul de partid care lovea cu pistolul în masă: *"părinte, să dai pământul!"*

Cu hârtiile acestea Prâslea ar fi putut obţine azilul politic, deunăzi, acum câţiva ani. La biroul pentru Români lucra o doamnă oacheşă, scundă şi cu o aluniţă făcută cu creionul chimic. Doamna găsea că Pârslea este refugiat economic, că nu are suficiente motive; şi apoi, cu vocea îngroşată de vârstă şi ţigări: *"Organele noastre au fost informate..."* Se găsise vreun turcit să facă un denunţ - semnat indescifrabil - denunţ pe care îl vom găsi când vom primi aprobare dela CNIL (Commision nationale de l'informatique et des libertés) şi alţi ticăloşi să ducă vorba în satul zăzaniei dela Paris.

Aşa a fost pe timpul războiului rece: dacă la Bucureşti s'a mâncat franzela Ceceului, pe aici s'a mâncat cozonac! Aşa a fost: trei generaţii la Poarta Apusului, străbătând alinarea unui penitenciar, mizeria unui orfelinat, promiscuitatea unui cămin pentru străini...

Spune-mi, cum a fost după aceea? A fost greu, s'au purtat rău cu noi. Şi aici trebue să scriu *"politiquement correct"* aşa cum am învăţat pe la înaltele şcoli de pe Rive Gauche: locul uni Român ca Prâslea este în ţară, să-şi caute de lucru, o soaţă, o casă, un loc la universitate şi să facă armata le TeReu-chipes, viteaz şi credincios ca un locotenent român.

Fratelui nostru, Pârslea, cel mai tânăr printre fraţii români dela Paris îi stăruie amintirea unui anotimp când floare de zarzăr se scutura pe malul apei care dulce se cheamă Vedea... Câţiva ţărani se adunaseră pe lunca dinspre Optaşi să frământe argilă cu care făceau ţesturi pentru copt pâniea de casă.

Spune-mi, cum a fost? - Uite aşa a fost ţara, rotundă ca o pâine şi îngrijită precum grădina Maicii Domnului...

Venea brigadierul mânios ca unul de avea frătâne la Raională, cel căruia trebuia să-i arăţi buletinul şi biletul de eliberare, venea mânios să întrebe: *"Moşule, ce unelteşti, moşule?"* Umilirea gâtuia şi ridica lacrimi în ochi. Unul dintre ţărani, poate Gheorghe a lu'Vedeanu, murdar pe mâini de lutul frământat, răspundea în locul domnului părinte: *"Cu vorba... şi cu fapta... cu Bunul Dumnezeu..."*

Spune-mi tu, că numai pe tine te am, iubite cititor în limba română...

M. ALEXANDRESCU

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

26 .06 .1940 şi 22 .06 .1941

DOUĂ DATE INSEPARABILE

26 Iunie 1940 şi 22 Iunie 1941!... Una fatidică - ultimatumul sovietic şi alta de euforie naţională - începerea războiului nostru sfânt din Răsărit.

Două date inseparabile, deci, care în loc să ne consolideze în conştiinţa de unitate de neam şi ţară, ne scufundă, an de an, în laşitatea naţională.

Laşitate şi impostură care, tot an de an, îngroaşă implacabil gluma celor două state româneşti. Şi, culmea, Bucureştiul a fost acela care, în Decembrie '89, *"n'a dorit"* să recepţioneze ca bine venit semnalul mişcării de eliberare naţională de pe malul stâng al Prutului.

Laşitate a lui Ion Iliescu care, la porunca Moscovei, n'a ţinut seamă de acel timid aforism *"să ne ţinem de neamuri"* lansat de Mircea Snegur la Bucureşti, deja în calitatea sa de zis preşedinte al zisei Republici Moldova. Aforism ce n'a stârnit decât un dubios zâmbet al gazdei dâmboviţene.

A urmat acea regretabilă resemnare a basarabenilor. Resemnare ce începu să tragă cu buretele peste aşa reforme unioniste ca cea a grafiei latine, a limbii române ca limbă de stat, a tricolorului românesc, înlocuind până la urmă imnul *"Deşteaptă-te Române"* cu cântecul *"Limba noastră"* de Alexe Mateevici.

Ajuns la putere cu ajutorul rusofonilor veniţi din toate capetele fostei Uniuni Sovietice, precum şi al cozilor de topor autohtone, Piotr Lucinschi se pronunţă deschis contra reunirii Basarabiei cu România.

Un lucru e cert: timpul este acela care le rezolvă pe toate şi... n'aduce anul ce aduce ceasul!

Nicolae LUPAN

AMINTIRI PERSONALE

Noaptea de 26 Iunie 1940, la Bucureşti, era foarte caldă şi grădinile de vară, mai ales la Şosea şi pe lacuri, erau pline de clienţii veniţi să mai scape de zăpuşeală. La *"Capul Podului"*, în Palatul Sturza care adăpostea Ministerul de Externe, luminile ardeau peste tot la parter, unde se afla Direcţia Cabinetului şi Cifrului.

Eram printre cei patrucinci diplomaţi-cifrori, singurii autorizaţi să utilizeze dicţionarele cifrate care de obicei purtau iniţialele recenţilor miniştri ai afacerilor străine. Pentru telegrame mai secrete ne serveam de cel mai nou, marcat *"Al. Cr."* după numele lui Alexandru Cretzeanu, secretarul general, al cărui birou era alături. Cifrul lucra zi şi noapte - dar de câteva săptămâni, dela căderea Franţei, rămâneam la birou, între 14 şi 16 ore la rând, pe echipe. Pe frontiera Nistrului şi pe cea cu Polonia sfâşiată, pe care se instalaseră din 1939 trupe sovietice, incidentele provocate de bolşevici se multiplicau. Telefoanele sbârnâiau într'una între noi şi capitalele vecine sau apusene.

Cam după miezul nopţii, telefonistul ministerului, Ştefan, anunţă ceva neobişnuit: *"Legaţia Moscova la telefon"*. Începe imediat dictarea, pe grupuri de cifre, pe care le descifram cu dexteritatea născută din experienţă. Telegrama venea direct dela Ministrul României Gheorghe Davidescu şi începea: *"Iată textul notei... ivă ce mi-a fost remisă astă seară la orele 22 de către Molotov"*.

N'a fost greu să rectificăm cifrele grupului greşit şi să confirmăm că ele indicau cuvântul *"ultimat"*. Comunicaţia telefonică s'a oprit însă brusc cu toate sforţările lui Ştefan de a o restabili prin centrala Chişinău.

L-am trezit imediat pe Cretzeanu (care relatează scena în lucrarea sa magistrală *"The Lost Opportunity"*, publicată în 1957). El a telefonat fără întârziere Regelui Carol şi, câteva minute mai târziu, Marelui Stat Major şi Ministerului Apărării. Toţi aşteptau ca pe jar restul telegramei, care însă n'a sosit decât şase ore mai târziu. Molotov cerea retrocedarea Basarabiei, evacuarea ei de trupele române *"în 24 de ore"* dar şi *"remiterea"* Bucovinei de Nord ca despăgubire *"pentru 22 de ani de ocupaţie românească a Basarabiei"*.

O frază mi-a rămas în minte. După ce acuzase România că profitase în 1918 de slăbiciunea militară a Rusiei ca *"să smulgă din teritoriul ei Basarabia"*, Molotov adăugase: *"Acum că slăbiciunea militară a Uniunii Sovietice e de domeniul trecutului..."* M'am gândit la aroganţa lui mincinoasă un an mai târziu, când trupele sovietice se predau cu sutele de mii, bătute şi încercuite de forţele învingătoare.

Ne impresionase de asemenea, atitudinea demnă şi curajoasă a lui Davidescu care protestase energic contra agresiunii sovietice. Cum Molotov răspundea monoton cu fraza *"istoria va judeca"*, Ministrul României i-a spus: *"Da, istoria va judeca, şi mai curând decât crezi D-ta"*.

Înapoiat la Bucureşti ne-a povestit în amănunt, cum Molotov a luat o hartă de birou, pe scara extrem de redusă de 1/1.800.000 pe care, într'un colţ prost luminat, a tras cu un creion roşu, bont, noua linie de demarcare în Bucovina; şi cum creionul i-a *"lunecat"*, dinadins sau nu, ca să înglobeze în zona răpită şi Ţinutul Herţei, care niciodată nu făcuse parte decât din Moldova.

În acest timp, trupele sovietice, nerespectând termenii ultimatului pătrundeau rapid în Basarabia şi în Bucovina - paraşutiştii tăind calea ostaşilor noştri care aveau ordine foarte stricte să nu reziste în nici un fel. Telefoanele sunau fără întrerupere: *"Aici comandamentul diviziei X din Tighina - ce facem, domnule?*

Din Cetatea Albă aflăm cu indignare şi tristeţe că unii Evrei şi Găgăuţi atacau şi jefuiau pe bieţii ostaşi, care nu se mai puteau apăra. Un prieten, ofiţer de rezervă pe zona Limanului Nistrului, mi-a povestit peste câteva zile, la Bucureşti, cum plutonul lui fusese oprit de un detaşament sovietic. Încercând să parlamenteze, pe nemţeşte, cu ofiţerul, călare pe un cal *"liberat"* - un Găgăuţ face pe tălmaciul şi-i spune: *"Tovarăşul ofiţer zice că-i place cizmele dumitale."* I le-a dat, ca şi ceasul...

La Bucureşti, la Externe, aşteptam toţi cu înfrigurare harta lui Molotov, trimisă de Davidescu prin Nemţi la Berlin şi de acolo adusă, în sfârşit, prin curier special. Acesta a deschis sacul în faţa noastră, conform regulamentului, prezenţi fiind în mod excepţional şi doi ofiţeri dela Statul Major veniţi să o ridice. N'am uitat nicioadată uimirea de pe faţa lor când au văzut-o. Linia trasă pe ea însemna, pe teren, o lăţime de 11 km. Era o brazdă largă din trupul ţării, cu zeci de sate, cu biserici, cu mii de oameni...

Horia GEORGESCU

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

OMAGIU MAREŞALULUI ANTONESCU

...Poate fi oare înfierat ca agresor şi criminal un cinstit conducător de oşti care, în proclamaţia sa dela 22 Iunie 1941 către poporul român, zicea: ***"Racle le strămoşilor, crucile martirilor şi drepturile copiilor noştri ne poruncesc să ne scriem cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu acelaşi sânge pagina nedreaptă înscrisă în istoria noastră nu de Neamul Românesc însuşi, ci de trădătorii lui..."***

Personalitatea istorică a Mareşalului Ion Antonescu, tragică prin destinul ei, era de talia lui Mannerheim, cu singura deosebire că Finlandezii nu şi-au dat mareşalul pe mâna Ruşilor, ci l-au înscris după merit în cartea de aur a neamului, turnându-i chipul în marmoră şi bronz.

•••

"...Am purtat războiul contra Rusiei Sovietice pentrucă aşa cerea onoarea poporului român şi am continuat să luptăm peste Nistru pentru a evita ca România să devină o colonie germană. Am acţionat întotdeauna în cadrul legalităţii şi al spiritului de umanitate. Evenimentele au fost mai tari decât mine şi m'au doborît. Ca şef, înţeleg să suport toate consecinţele şi îmi asum întreaga răspundere pentru conduita războiului, în afară de crimele şi abuzurile ce s'au comis şi care, aşa cum se întâmplă în orice război, nu sunt ordonate de şefi.

Şi acum vreau să termin cu acest testament politic către poporul român:

Scump popor român!

Sunt mândru că m'am născut şi am crescut în mijlocul tău, în ascendenţa ta imperială, în gloria strălucitoare a coroanei lui Traian, a atâtor martiri şi eroi. Am purtat patru războaie pentru tine şi cred că mă situez în rândul marilor luptători pentru libertatea şi fericirea ta. Majoritatea colaboratorilor mei se desolidarizează acum de mine. Declar în mod solemn că, în afară de furturile şi crimele comise, iau asupra mea toate greşelile pe care ei le-au comis".

(Din *"Ultimul Cuvânt"* al Mareşalului, rostit în noaptea de 14 spre 15 Mai 1946, la procesul mişelesc intentat de comunişti contra sa şi a colaboratorilor săi).

SFĂTUITORI MIZERABILI

Procesul antinaţional intentat Mareşalului Antonescu era, după părerea trădătorilor dela Palat, o continuare firească a complotului din 23 August '44. Un proces mişelesc ce constituia unul dintre cele mai delicate momente dintre comunişti şi Rege.

Nu întâmplărtor Mocioni Stârcea spunea că *"procesul Antonescu era un adevărat coşmar pentru Rege şi Regina-mamă"*. Mai mult, continua Stârcea, *"Cu fiecare dezvăluire a implicării în marele dezastru naţional din 23 August a lui Maniu şi Brătianu, întrebările Regelui erau dintre cele mai neliniştite: Ce-a mai declarat Antonescu?"*

Să fi fost nişte remuşcări? Greu de spus. S'apoi, la ce şi cui ar mai fi servit ele? În orice caz, nu naţiunii române! Totul era limpede: represaliile comuniste, cu ajutorul unor aşa cozi de topor ca Groza, Dej, Pauker, Pătrăşcanu etc. făceau ravagii nemai văzute pe tot cuprinsul ţării.

Singurul nume cruţat la proces, doar la proces, era acela al Regelui care, în virtutea articolului 88 din Constituţie avea dreptul să acorde Mareşalului *"amnistie în materie politică"*. Dar n'a făcut-o. Până şi cameleonistul Lucreţiu Pătrăşcanu era mirat, în şedinţa Consiliului de Miniştri din 2 Iunie '46, de faptul că Regele refuzase în ajun graţierea lui Ion Antonescu, Constantin Vasiliu şi Gheorghe Alexianu, acordând graţiere prin muncă silnică pe viaţă doar lui Constantin Pantazi, Radu Leca şi Eugen Cristescu.

Gestul lui Maniu de a-i strânge mâna lui Antonescu la proces era însă prea târziu. Din păcate, până la urmă şi Iuliu Maniu, sărmanul, şi-a găsit tragicu-i sfârşit la Sighet!

La rându-i, şi Regele şi-a plătit cu docilitate poliţa. Cu docilitate, dat fiind şi faptul că era prost sfătuit de un oarecare Negel, administrator al domeniilor regale şi mareşal al Curţii, care devenise agent al comuniştilor în interiorul Palatului. De unde, probabil, şi zisa flexibilitate moderatoare a Regelui!

Cu toate acestea, trecutul nostru bimilenar a fost mereu mână în mână cu monarhia, ca simbol al simbolurilor naţionale româneşti. Monarhia şi nu republica ce ne-a fost băgată pe gât cu forţa armată acum 50 de ani!

Victor ROSCA

FARA ARMÂNEASCĂ

UN NOU ABECEDAR AROMÂN

Zahu PANĂ

Redeşteptarea naţională a Aromânilor din secolul trecut a început prin Şcoala dela *"Sfinţii Apostoli"*, înfiinţată de Statul Român, la stăruinţa neuitatului călugăr Averchie.

Luptele de rezistentă ale Aromânilor, conştiinţa de etnie diferită de celelalte minorităţi din Balcani, severitatea endogamiei, organizarea pe fălcări şi celnicate, au constituit un puternic spirit de conservare naţională, dar respiraţia autentică, spirituală, nu putea veni decât prin recunoaştere şi aceea nu era posibilă decât printr'o cultură în limba maternă.

Uluitoarea dezvoltare culturală a Moscopolei a contribuit la propagarea creştinismului şi a unor cunoştinţe clasice pe lângă informaţiile necesare ale acelor timpuri, dar la Academia moscopolitană se învăţa în limba greacă, iar pe plan etnic-cultural, Aromânii n'au câştigat nimic.

Masiva emigrare a marilor negustori în Austro-Ungaria - după distrugerea Moscopolei - a făcut din aceşti bogătaşi, mari bancheri şi întreprinzători în Imperiul Habsburgic, ridicaţi la ranguri nobiliare după actele lor filantropice, dar trezirea conştiinţei naţionale a fost foarte lentă. Din punct de vedere cultural, abia în 1813 apare la Viena cartea *"Gramatica Română sau Macedonovlahă"* a lui Mihail G. Boiagi, cu lăudabilul efort al autorului de a forma o literatură scrisă în aromână, dar încercarea sa n 'a avut rezultatul dorit, atât din cauza furibundului atac al clerului ortodox grec, cât şi din cauza unor cunoştinţe limitate de istorie şi lingvistică a autorului. Textele paralele în aromână, greacă şi germană ar fi fost cu mult mai de folos culturii aromâne dacă s'ar fi făcut paralele cu limba literară daco-română şi italiană, sau şi mai important cu limba latină. Nu este vina autorului, cum nu este vina sa nici în însenmarea greşită a unor sunete din aromână - inspirat din limba germană - ţinând seamă ca la acea oră, nici Principatele Române nu aveau un alfabet latin.

Gramatica lui Boiagi rămâne însă ca material de referinţă şi nicidecum ca un model de scriere în aromână, cum - din oportunism - o fac unii în zilele noastre.

Adevărata trezire a conştiinţei naţioanle a Aromânilor, începe - cum am spus - cu *"Şcoala dela Sfinţii Apostoli"* începută de Cuza Vodă, continuată şi dezvoltată la cel mai înalt nivel sub Carol I, care a impus sultanului emiterea celebrei Iradea din 1905.

Primul *"Abecedar Macedo-Român"* editat în condiţii optime, este cel întocmit de Virgiliu Stoicescu, Const. I. Naum şi Const. Petrescu-Birina, manual aprobat de Ministerul Cultelor şi Instrucţiunilor publice, tipărit la Imprimeria Statului, Bucureşti, în anul 1900. După acest Abecedar au învăţat copiii de Aromâni care au pătruns în tezaurul culturii româneşti începând cu şcolile primare, urmate de gimnazii şi licee, pe care Statul Român le finanţa în întreaga Peninsulă Balcanică.

Şcolile româneşti au existat în statele din Balcani până după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, dar odată cu instaurarea comunismului în România, ele au fost desfiinţate.

În perioada destructivă a dictaturii proletariatului în România, o perdea de întuneric s'a aşezat peste întreaga cultură aromână. Datorită deosebitei sensibilităţi a sentimentului naţional, Aromânii au fost urmăriţi ca duşmani ai comunismului internaţionalist şi aruncaţi cu miile în închisori.

O prezenţă activă a culturii aromâne a fost reprezentată numai de cei din Exil, cu deosebitul concurs al instituţiilor româneşti, în care Biblioteca Română din Freiburg şi-a dat cel mai mare obol, dacă ar fi să citâm cele două volume ale *"Noului Album Macedo-Român"* şi alte studii de specialitate.

În ultimii 20 de ani a apărut un reviriment în viaţa culturală aromânească, stimulat de o parte dintre cei care au scăpat de sub Cortina de fier. Au apărut publicaţii şi scrieri în aromână şi despre Aromâni, dar printre ele a apărut şi o periculoasă deviere antiromânească a cărei tendinţă centrifugă este îndepărtarea totală de Daco-români, prin declararea de minoritate, a populaţiei aromâne din România. S'a optat şi pentru o scriere hibridă, barbar-cuniaformă, prin care se vrea separarea forţată, până la violenţă, de Daco-români. Raportată şi la evenimentele din Basarabia şi limba moldovenească, aceastâ acţiune, nu este greu de ghicit, de cine este dirijată. Împotriva acestui curent oportunist, anti-românesc, au luat atitudini toţi intelectualii de vază aromâni, iar regretatul Apostol Caciuperi a şi editat în 1985, o lucrare de mare profesionalism intitulată *"Gramatica Armânească"*. Această gramatică se adresează însă celor mai înaintaţi în studii (licee, facultăţi etc.) şi este mai puţin accesibilă copiilor şi începătorilor.

Abecedarul de peste 200 de pagini este întocmit în dublă versiune daco-română şi aromână, pentru a servi cadrelor didactice ca probă a asemănării celor două dialecte şi contopirea lor până la identitate în cele mai multe cazuri.

Editat de Fundaţia Culturală Aromână *"Dimândarea Părinteascâ"*, abecedarul a apărut cu sprijinul Băncii Naţionale a României, Ministerului Culturii şi Casei de Economii şi Consemnaţiuni, iar autorii sunt perfect calificaţi profesional pentru o lucrare de acest gen, Eugenia Cândroveanu fiind învăţătoare iar Hristu Cândroveanu, profesor, critic literar, poet, autor şi editor.

Textele literare în ambele dialecte - tălmăciri din Mihai Eminescu, Tudor Arghezi, George Coşbuc, George Topârceanu şi retroversiuni din aromână din Hristu Cândroveanu, George Murnu, Marcu Beza şi Zahu Pană, îmbogăţesc valoarea acestui Abecedar şi îi introduc pe copii în literatura românească din Dreapta şi Stânga Dunării.

Considerând că acesta este doar începutul, aşteptăm dela autori şi manualele pentru clasele superioare.

BISERICA CREŞTINĂ ÎN TRECUTUL ISTORIC AL AROMÂNILOR

Urmare din numărul trecut

Oricum, tradiţia consemna până la începutul acestui veac că, Duminica şi de sărbători, la biserici se citea Evanghelia şi Apostolii pe aromâneşte, după cum în aceeaşi limbă celnicul sau alt fruntaş rostea Crezul. Era normal aşadar ca o dată cu redeşteptarea naţională producţia tipărită de literatura religioasă să-şi aibă locul cuvenit, după cum în egală măsură este tot aşa de explicabilă acţiunea concertată a slujitorilor Patriarhiei constantinopolitane, deveniţi tot mai mult agenţi ai elenismului, de distrugere a tot ceea ce era cu literă scrisă să tipărită în aromâneşte (se cunoaşte cazul unui celebru călugăr grec sancţionat pentru prigonirea limbii aromâne şi a scrierilor aromâne, ca şi cazul lui Neofit Duca, propovăduitor al tezei, reluată ulterior cu perseverenţă şi în diverse forme, că limba aromână nu poate fi acceptată nici canonic, nici altfel ca limbă de cult).

Am spune aşadar că în cadrul primei renaşteri aromâne, atât în faza ei balcanică, cât şi în cea de-a doua, desfăşurată în spaţiul central european, grija pentru viaţa sufletească de sorginte creştină, pentru scrierile bisericeşti ca vehicul de răspândire a unor idealuri sufleteşti, morale s'a înscris ca o coordonată definitorie.

Precum se ştie, prima renaştere naţională aromână s'a încheiat în jurul anului 1820. Ea a fost mai ales o acţiune a unei elite, a unor vârfuri provenind fie din rândurile unor învăţaţi, fie din rândurile negustorilor bogaţi, şi unii şi alţii siliţi de împrejurări, mai devreme sau mai târziu să-şi abandoneze ţinuturile natale, să emigreze în diverse colţuri ale unei diaspore ce se întindea din Egipt până în Prusia, din Italia până în Rusia şi chiar mult mai departe. Această primă renaştere a atins prea puţin sau chiar deloc straturile largi şi profunde ale sutelor de mii de Aromâni, oameni de rând, trăitori încă într'un mod de viaţă tradiţional, neschimbat prea mult de-a lungul multor veacuri.

În jurul anului 1860 a început cea de-a doua renaştere naţională a Aromânilor. Această nouă etapă istorică se leagă la începuturile sale de spaţiul nord dunărean, respectiv de o serie de Aromâni stabiliţi acolo şi de autorităţile bucureştene în frunte cu Alexandru Ioan Cuza mai întâi, principele, respectiv regele Carol I, mai apoi. Acţiunea iniţiată dela Nord de Dunăre s'a bucurat de data aceasta de adeziunea şi deci de participarea directă din ce în ce mai amplă a populaţiei aromâne trăitoare în sate împrăştiate în întregul spaţiu balcanic. În faţa mişcărilor naţionale balcanice, legitime fiecare în felul ei, dar mai ales a naţionalismelor intolerante şi desnaţionalizatoare ce se anunţau, aromânimea a încercat să-şi găsească forme de autoapărare, de conservare, în fond de asigurare a existenţei în continuare ca neam distinct în cadrul mozaicului etnic din Peninsula Balcanică. Dela bun început, încă din deceniul al şaselea al veacului trecut, acţiunea fruntaşilor naţionali, a elitei politico-culturale a românismului balcanic s'a desfăşurat pe trei direcţii complementare şi în fond esenţiale pentru existenţa naţională, respectiv şcoli, deci educaţie şi prezervare a ceea ce este mai preţios pentru neam - limba; biserică în care să se practice cultul în limba credincioşilor şi cu participarea lor conform regulilor ortodoxiei la toate treburile bisericii şi, în sfârşit dar nu în cele din urmă, acţiunea pentru dobândire de drepturi politice, prin reprezentare naţională la nivel local sau regional, mergând până la o autonomie în cadrul căreia să fie salvgardată naţionalitatea Aromânilor. Întreaga acţiune desfăşurată în acest sens de-a lungul multor decenii, mai cu seamă până la primul război mondial dar şi după aceea, acţiunea Aromânilor din Turcia europeană sau din statele succesoare a fost secondată şi puternic sprijinită material, moral, politic de autorităţile bucureştene, ca şi de importanta comunitate aromânească din Regat, ce avea drept for tutelar şi exponent Societatea de Cultură Macedo-Română.

Acest organism cultural dar şi cu incontestabile rosturi politice şi-a propus dela bun început chiar prin statutele sale sprijinirea bisericii pentru confraţii din dreapta Dunării. În ultimele decenii ale veacului trecut activitatea Societăţii pe această direcţie s'a materializat în mai multe forme precum: pregătirea de preoţi pe lângă învăţătorii ce urmau a-şi desfăşura activitatea în spaţiul balcanic, tipărirea de cărţi cu conţinut religios, fie în dialect, fie în limba standard, ce au fost expediate masiv şi gratuit în acelaşi spaţiu sud-dunărean, de strângerea de fonduri pentru ridicarea de lăcaşuri religioase ce au devenit apoi proprietatea deplină a comunităţilor aromâne dela Adriatică la Marea Neagră şi dela Dunăre la Marea Egee. Nu este întâmplător de altfel faptul că în condiţiile redeşteptării naţionale din a doua jumătate a veacului trecut erau excomunicaţi şi nu odată omoriţi cu precădere preoţii şi dascălii aromâni.

După Congresul dela Berlin din 1878, alături de recunoaştrea naţionalităţii române din Turcia europeană, un obiectiv central urmărit decenii de-a rândul a fost lupta pentru câştigarea autonomiei religioase, a înfiinţării unei ierarhii bisericeşti aromâne. În acest fel lupta pentru o viaţă bisericească proprie era o parte integrantă, un fel de osatură în cadrul luptei pentru salvarea însăşi a existenţei entice.

Gheorghe ZBUGHEA

DI SUFLIT Ş' DI MUŞUTEAŢĂ

Mihai.S.DERDENA

Aşa se intitulează expoziţia de artă plastică macedoromână, deschisă în ziua de Marţi 28 Aprilie 1998, în Sala de Expoziţii *"Constantin Brâncuşi"* a Palatului Parlamentului, din iniţiativa Fundaţiei Cuza Vodă, a preşedintelui acesteia, Domnul Emilian Bratu, care de doi ani şi mai bine nu încetează în a ne deschide ochii, inimile şi spiritele către inestimabilele comori ale culturii aromâne.

Însă acest act de cultură n'ar fi fost posibil dacă organizatorul expoziţiei, Domnul Bratu, n'ar fi beneficiat de sprijinul deosebit de generos, venit din partea Muzeului Satului, care a oferit toate exponatele, şi al Camerei Deputaţilor, care, prin Serviciul pentru Ambientare şi Expoziţii din cadrul Centrului Internaţional de Conferinţe, a pus la dispoziţie sala cea mai adecvată.

Sunt prezenţi cu opere dintre cele mai reprezentative artiştii plastici Geta Caragiu, Titi Ceară, Lena Constante, Ion Drăghici, Sultana Maitec, Cristina Passima, Dumitru Passima, Liliana Passima şi Florica Prevenda.

Atenţia noastră a fost mai mult timp reţinută de creaţia pictorului Ion Drăghici, prezent cu 10 tablouri. Ne-au plăcut îndeosebi pânzele *"Cucerirea Paradisului"*, *"Narcis şi Goldmuth"* şi *"Stegarul"*.

Sunt înfăţişate şi numeroase dovezi de măiestrie artistică ale creatorilor populari de ţesături de lână (domeniu în care artizanele aromâne sunt neîntrecute şi de neegalat), în confecţionarea vaselor de aramă şi în prelucrarea metalelor preţioase. Ştim din Theodor Capidan, care-i citează pe Kanitz şi pe William Martin-Leake, că Aromânii erau, în veacurile al XVIII-lea şi al XIX-lea, cei mai iscuşiţi şi mai vestiţi meşteri argintari şi aurari din Peninsula Balcanică.

La vernisajul expoziţiei *"De suflet şi de frumos"* a fost prezent un numeros public iubitor de artă, alcătuit nu numai din Macedoromâni, ci şi din Dacoromâni.

Apoi, printre vizitatori, am remarcat patru tineri din Bulgaria (trei fete şi un băiat), care studiază la facultăţile de medicină, de filosofie, de muzică şi de teologie din Bucureşti. Auzindu-i vorbind prea bine româneşte, am crezut că-s Armâni din Macedonia (partea ocupată de Bulgaria), dar ei ne-au zis că sunt Bulgari get-beget. Şi au învăţat limba română în doar 6-7 luni de zile.

Expoziţia *"Di suflit ş' di muşuteaţă"* va fi deschisă până la 10 Mai 1998. Ea precedă, cum nu se poate mai bine, a III-a ediţie a Manifestărilor Omagiale consacrate Şcolii Aromâne dela Mânăstirea Sfinţii Apostoli, eveniment ce va debuta în ziua de 16 Mai 1998.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ROMANIAN-AMERICAN COUNCIL
- Comunicat de presă -

Biroul Director al Romanian-American Council îşi exprimă satisfacţia faţă de promptitudinea cu care Preşedintele României a răspuns la Ottawa, solicitării noastre din 16 Mai pentru numirea unui reprezentant al Diasporei pe lângă Parlamentul României, ca un pas intermediar până la reglementarea reprezentării parlamentare proporţionale a Românilor locuind în afara hotarelor ţării.

Considerăm că numirea unui Secretar de Stat în cadrul MAE ales de membrii comunităţilor româneşti răspândite în lume, este o soluţie definitivă şi complementară reprezentării parlamentare.

Includerea unui reprezentant al Diasporei într'o funcţie a Executivului român, este privită de Romanian-American Council ca un prim pas practic în direcţia implicării tuturor categoriilor de Români, indiferent de domiciliu, la rezolvarea problemelor naţiunii noastre.

Ca răspuns la această deschidere spre dialog, Romanian-American Council adresează Excelenţei Sale Domnul Emil Constantinescu, Preşedintele României, invitaţia oficială de a se întâlni în luna Iulie cu comunitatea română din Los Angeles.

Preşedintele
Romanian-American Council
Ing. Mircea Popescu

Director Realaţii
Neculai Popa

CLUBUL STUDENŢILOR ROMÂNI UNIVERSITATEA TORONTO

Noi, membrii *"Clubului Studenţilor Români - Universitatea Toronto"* dorim să mulţumim şi pe această cale *Asociaţiei Culturale Române din Hamilton"*, pentru găzduirea minunată pe care ne-aţi oferit-o în zilele de 16, 17 şi 18 Mai 1998,la *"Câmpul Românesc"*.

A fost un sfârşit de săptămână de neuitat! Studenţii participanţi au fost uimiţi cât de mult aceste trei zile i-au relaxat. Activităţile organizate de executivul clubului - în liniştea şi aerul proaspăt al parcului - prin care fotbal, voleyball şi şah, i-au ajutat să uite de atmosfera examenelor din care de-abia au ieşit.

Succesul acestui *"weekend"* ne-a făcut să dorim să mai vizităm *"Câmpul Românesc"*. Executivul clubului a decis să planifice pentru vara aceasta activităţi asemănătoare, cu ajutorul, bineînţeles, al aceleiaşi găzduiri calde din partea Asociaţiei Dumneavoastră.

Odată mai mult, vă mulţumim,

Executivul
"Clubului Studenţilor Români - Universitatea Toronto"
Remus Voinic (preşedinte)
Sandra Petrişor (fostă-preşedintă)
MirceaTincă (vice-preşedinte/secretar)
Simona Ion directoare de finanţe)
Alina Darie (director de activităţi culturale)
Andrei Zodian (director de activităţi sociale)
PaulCărămidă (director de activităţi-sportive)

ZIARIŞTII ROMÂNI CARE L-AU ÎNSOŢIT PE PREŞEDINTELE EMIL CONSTANTINESCU INVITAŢI LA "CÂMPUL ROMÂNESC", HAMILTON

Ziariştii români care l-au însoţit pe Preşedintele Emil Constantinescu în vizita oficială în Canada au fost invitaţii Asociaţiei Culturale Române, la Câmpul Românesc dela Hamilton. Au fost prezenţi: Adrian Murariu (postul de televiziune PRO TV), Emma Toader (agenţia de presă MEDIAFAX, Catrinel Vlad (cotidianul *"România Liberă"* şi agenţia de presă ARPRESS), Andreea Bratosin (cotidianul *"Adevărul"*), Irina Bârla (cotidianul *"Naţional"*), Mihai Rădulescu (postul naţional de televiziune TVR 1), Victor Lupu (ziarul în limba engleză *"Nine o clock"* şi postul de radio *"Contact"*), Ionel Bara (postul de televiziune PRIMA TV), Simion Mechno (agenţia de presă naţională ROMPRES) şi Andrei Bădin (cotidianul *"Ziua"* şi reprezentantul ziarului *"Cuvântul Românesc"* în delegaţia care l-a însoţit pe Preşedintele Emil Constantinescu în vizita în Canada. Jurnaliştii români au fost aşteptaţi la Hotelul *"Crown Plaza"* din Toronto de reprezentanţii Asociaţiei Culturale Române din Hamilton. La *"Crown Plaza*, reprezentanţii Asociaţiei Culturale s'au întâlnit şi cu directorul cotidianului *"ZIUA"*, Sorin Roşca Stănescu care, din motive obiective, nu a putut răspunde invitaţiei de a veni la Câmpul Românesc.

La întâlnirea dela Câmpul Românesc au fost prezenţi membrii Asociaţiei Culturale Române. Jurnaliştii români au fost invitaţi la un grătar şi au discutat cu reprezentanţii Asociaţiei Culturale Române despre situaţia din ţară, precum şi bineînţeles de Câmpul Românesc. În numele Asociaţiei Culturale Române din Hamilton, jurnaliştii români au fost salutaţi de Preşedintele Asociaţiei, Dl. Florin Alexandru Săndulescu şi de Dl. George Bălaşu, care le-au urat *"Bun Venit"*, precum şi de preotul Dumitru Ichim din Kitchener, care le-a înmânat un volum de poezii scrise de soţia sa, Florica Baţu Ichim.

Târziu, grupul de jurnalişti români au fost duşi la Cascada Niagara, iar apoi, după miezul nopţii, transportaţi la hotelul din Toronto, unde a stat delegaţia oficială şi Preşedintele Emil Constantinescu.

CÂNTÂND ŞI DANSÂND PRIN LUME

La Festivalul Internaţional de Folclor ce a avut loc la Universitatea din St. Petersburg, Forida a fost invitat şi Ansamblul folcloric *"Someşul-Napoca"* de sub conducerea D-lui Zamfir Dejeu, dr. în Muzicologie. Grupul românesc (16 dansatori şi 9 muzicanţi) a fost de asemenea oaspetele a altor 10 universităţi din Statele Unite şi Canada (Los Angeles, New Orleans, Montreal etc.), interesate în folclor. Totodată musafirii au vizitat şi-au dat spectacole şi prin centrele româneşti. De ziua Mamei, ei au putut fi admiraţi pe scena bisericii ortodoxe din Miramar, Florida, iar seara Dl. dr. Claudiu Matasă le-a închinat o agapă.

Pe răbojul celor 25 de ani de dans şi muzică ei au cules aplauze în Franţa, Anglia, Ucraina, Spania, Italia, Germania, Olanda, Rusia, Africa de Sud etc., şi iar etc.

Reamintindu-ţi de frumuseţea şi varietatea costumelor naţionale, de supleţea şi vioiciunea jocurilor şi de umorul din strigătele dela horă, pleci dela spectacol cu mândria că eşti Român.

Corespondent

CENTRUL CULTURAL "NAE IONESCU"
CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Aranjaţi să fiţi la

"CÂMPUL ROMÂNESC"
-HAMILTON, ONTARIO CANADA-
În săptămâna
TABEREI DE VARĂ
ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON, ONTARIO, CANADA

Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la

CÂMPUL ROMÂNESC
26 IULIE - 2 AUGUST, 1998

TIMP DE O SĂPTĂMÂNĂ
PETRECEŢI VACANŢA
ÎNTR'O ATMOSFERĂ ROMÂNEASCĂ
Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit
Pentru informaţii suplimentare, telefonaţi la:
(905) 389-0644; (905) 548-4821; (905) 387-0637

VÂNZĂRI

• **Vând apartament trei camere, dependinţe, pod, două camere la subsol, toate situate în vilă, calitate excepţională. Piaţa Muncii, Bucureşti. Tel/fax: USA (440)605 05 32.**

• **Studentă din România în anul III la Universitatea *"Dunărea de jos"* din Galaţi, 1.75 m înălţime, 54 kg, şatenă cu ochi verzi, doresc căsătorie cu un Canadian de origine română. Răspundeţi la adresa: Ciobanu Irina, Bl.4, Ap.14, Ţiglina I, Str. Brăilei, Galaţi, cod. 6200.**

• **Blondă drăguţă, 37 ani, cetăţenie dublă, română şi israeliană, celibatară, interesată în căsătorie cu un Canadian de origine română. Tată meu a fost Evreu, mama mea creştină ortodoxă. Răspundeţi cu foto şi detalii: Geitta, P.O.B. 188 Ierusalim, Israel. Tel: 053 80 26 99.**

CASĂTORII

POST VACANT

• **Parohia *"Învierea Domnului"* din Hamilton, Ontario, Canada anunţă scoaterea la concurs a postului vacant de preot paroh.**

Preoţii interesaţi sunt rugaţi să telefoneze la următoarele numere de telefon:
(905) 389 - 8789 sau
(905) 389 - 1610
De asemenea, informaţii se pot adresa în scris la Fax nr. (905) 389 - 5135.

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

AVEM UN NOU PATRIARH: I.P.F. TEOCTIST

Dela agenţia de presă Mediafax citire: I.P.F.Teoctist nu se opune accesului la dosarele de Securitate ale ierarhilor cultelor religioase şi preoţilor dela parohiile din ţară şi STRĂINĂTATE (Sublinierile noastre).

Conform mărturiilor lui Pacepa, marea majoritate a agenţilor expediaţi în Apus (preoţi şi laici) au dat mâna cu Securitatea până au trecut graniţa dar, regretăm s'o spunem, că încă avem prin altare câţiva securişti ce-şi continuă misiunea.

Nu ne îndoim că P.S. Nataniel se bucură de decizia I.P.F. Patriarh de a identifica pe preoţii securişti *"dela parohiile din... străinătate"* şi odată cu purificarea altarelor de chipiurile albastre, P.S. va continua să îmbogăţească zestrea moştenită dela regretatul I.P.S. Valerian, prin înmânuncherea în jurul Vetrei a tuturor Românilor ortodocşi din Statele Unite şi Canada. Repetăm, avem toată încrederea şi aşteptăm ca după ce P.S. Nataniel va citi cu atenţie dosarele Securităţii, să ridice un parastas în memoria celor ce doreau să ne destrame.

•••

NE UITĂM LA POARTA LUI NATO!

În jargonul diplomatic, în loc să ni se spună că nu vom fi admişi în NATO şi că merităm un picior la capătul de jos al şirei spinării, ni se spune *"politicos"* că ni s'a lăsat *"uşa deschisă"*.

NATO are dreptate să ne refuze: comuniştii şi neocomuniştii au încă posturi cheie, corupţia şi jaful sunt la apogeu, iar unii înalţi ofiţeri apără contrabandele internaţionale.

Acuzăm pe NATO că nu ne spune în faţă adevărul: în România KGB-ştii activează din plin.

Sperăm că la viitoarele alegeri se va ţine cont de sfatul prietenesc lucru ce ne-ar ajuta să eliminăm pe cei ce ne vând ţara. Şi numai atunci România, în loc să se uite ca viţelul la uşa lui NATO, va fi invitată să treacă pragul.

•••

CHIŞTOCII DIN CONTRABANDA ŢIGARETELOR

Dl. Iliescu l-a împuşcat pe Ceauşescu pentru supravieţuirea comunismului, iar Dl. Roman s'a *"despărţit"* de Dl. Iliescu pentru acelaşi scop: unul lucrând din opoziţie şi altul din sânul guvernului. Corupţia şi jaful, care s'au întins ca pecinginea, au făcut pe unii să regrete vechiul regim unde exista un singur buzunar, cel dela spatele pantalonilor Fiului Iubit. Acum s'au multilateralizat buzunarele.

Dl. Roman a păzit ca nu cumva printre cei dela conducere să fie şi oameni cinstiţi, şi când a apărut câte un *"rara avis"* cum a fost Victor Ciorbea, Valerian Stan şi alţii, imediat PDSR şi PD s'au sudat şi au cerut Preşedintelui: ori fără Stan şi Ciorbea, ori fără majoritatea în Parlament! Dar când erau fericiţi că afacerile merg bine, a fost prins aterizând în surdină pe Aeroportul militar Otopeni un avion plin de ţigări, o contrabandă de categorie grea, care a tulburat apele Dâmboviţei.

Deputatul PDSR, Ion Honcescu, Preşedintele *"Comisiei de Cercetare a abuzurilor din Camera Deputaţilor"* este scandalizat că la anchetarea contrabandiştilor s'au comis încălcări ale *"Drepturilor omului"* şi că va supraveghea modul cum Parchetul va face ancheta. Cum cercetările au dus la arestarea unor ofiţeri superiori, inspectori generali de Poliţie etc., teama că se va ajunge cu acuzele până în vârful piramidei cauzează insomnii prin PDSR, PD şi alte partide. Deputatul PDSR-ist are tot dreptul să fie îngrijorat.

•••

DORUL DE LIBERTATE

Procesul lt.col. Vladimir Cumpănaşu din SPP şi a altor părtaşi prinşi făcând contrabandă cu pulbere de uraniu, se târăgăneză de doi ani. Acuzaţii sunt în libertate, iar unul dintre inculpaţi se plimbă prin Statele Unite.

Trebue să facem o declaraţie în favoarea celor care ne jefuiesc ţara şi se grăbesc să aterizeze (azi nimeni nu mai vine cu vaporul) în Statele Unite ori Canada.

Ei dau dovadă că iubesc *"Democraţia"* şi *"Libertatea"*.

•••

DESPRE CHIRIAŞI ŞI TOV. PETRU ROMAN

Partidul PD-Roman a găsit o soluţie pentru restituirea caselor naţionalizate. Cum guvernul n'are bani să construiască locuinţe noi pentru vechii chiriaşi, se propune ca restituirea caselor să se amâne încă vreo 10-15 ani.

Confiscarea averilor a început din 7 Iulie 1950 prin *"Hotărîrea Consiliului de Miniştri ai Republicii Populare Române"* care trece *"în folosinţa Partidului Muncitoresc Român"* mai multe imobile. Legea a fost imediat aplicată: proprietarul s'a mutat în stradă şi comunistul s'a mutat în casă.

Socotind că *"chiriaşii"* au locuit în casele naţionalizate, cu mulţi ani înainte de revoluţie, că au trecut aproape 10 ani dela revoluţie şi acum, dacă li se mai acordă o altă amânare de 10-15 ani, n'ar fi fost mai cinstit ca Dl. Roman să propună ca redarea caselor vechilor proprietari să se facă imediat după moartea chiriaşului?

•••

O PREZENŢĂ INDECENTĂ

— Radu NEGRESCU-SUŢU —

Orice popor, chiar şi în exil, are datoria morală de a-şi cinsti morţii, de a le onora memoria, cu atât mai mult dacă aceştia au murit în mod eroic.

Este şi cazul exilaţilor români din Paris, care, în fiecare an de Înălţarea Domnului, din 1990 încoace, la iniţiativa foştilor deţinuţi politici anticomunişti Cicertone Ioniţoiu şi Remus Radina, celebrează un parastas la mormântul simbolic al victimelor fostului regim, mormânt ridicat din contribuţia exclusivă a exilaţilor.

De Ziua Eroilor, căci eroi sunt cei care şi-au jertfit viaţa *"pentru Dumnezeu şi democraţie"*, cum stă înscris pe lespedea acestui mormânt, sfinţit de mai toţi preoţii Exilului românesc, am ajuns anul acesta cu o mică întârziere la Cimitirul Montmartre din Paris, după depunerea coroanei tricolore de către Domnii Sergiu Grossu şi Marian Otparlic. Gornistul şi toboşarul acordaţi de Guvernatorul Parisului intonaseră deja *"Semnalul pentru morţi"*, iar Sfiinţiile lor preoţii Nicolae Dură (ortodox) şi Mihai Frăţilă (greco-catolic) se pregăteau să oficieze slujba.

Nimic nu deosebea, aparent, acest eveniment de anii precedenţi. Doar că, anul acesta, pe 28 Mai 1998, unii Români au avut greşita inspiraţie de a invita la această tristă ceremonie şi oficialităţile române, reprezentate prin Excelenţa sa Ambasadorul României la Paris, Domnul Dumitru Ciauşu.

Spun *"greşita inspiraţie"* deoarece, coabitarea politică fiind dificilă, atât în Ţară cât şi în Exil, relaţiile au rămas la fel de încordate între comunişti şi fostele lor victime.

Nimeni nu cred să aibă ceva personal cu Domnul Ambasador şi cu atât mai puţin cu instituţia pe care Excelenţa sa o reprezintă actualmente.

Însă, Dl. Ambasador şi-a făcut întreaga carieră profesională sub comunişti, cărora le-a fost devotat întreaga viaţă, căci nu i se cunosc acte de disidenţă sau de opoziţie faţă de fostul regim pe care l-a slujit cu abnegaţie. Lunga sa carieră, începută sub Dej, în 1960, când a intrat în M.E., a continuat sub Ceauşescu, cu Doctoratul dat la Geneva în 1971 şi apoi, ca înalt funcţionar al statului comunist român la ONU.

Nici sub Dej şi nici sub Ceauşescu obedientul diplomat nu a fost indignat de crimele şi abuzurile comise de dictatura comunistă, pe care nu putea să nu le cunoscă. Sub Iliescu, ascensiunea sa continuă, culminând cu semnarea tratatului cu Ungaria şi apoi, după 1996, a *"tratatului ruşinii"* cu Ucraina.

Acum, faptul că Dl. Ambasador a fost comunist şi în prezent nu mai este, este îmbucurător, mai ales dacă schimbarea este şi sinceră.

Însă rănile celor 50 de ani de comunism nefiind încă cicatrizate, prezenţa Domniei sale la această ceremonie a fost apreciată ca indecentă, jignind profund pe participanţi, care aveau mai toţi câte un mort în familie, ani grei de detenţie, ori cariera profesională şi viaţa familială distruse, toate acestea datorită comunismului, această nefastă ideologie atee care ne-a distrus Ţara şi Neamul şi la care Dl. Ambasador a aderat.

Cert, invitarea unui fost demnitar comunist la acest eveniment a fost o totală lipsă de tact. Din cauza situaţiei încordate, Dl. Ambasador a avut şi dânsul o lipsă: nu de tact, ci de prezenţă de spirit.

Ar fi putut, în numele Partidului Comunist zis şi român din care a făcut parte în trecut, să ceară, pentru a salva aparenţele, iertare victimelor comunismului, familiilor şi urmaşilor acestora, pentru crimele şi fărădelegile comise de fostul regim.

Şi sunt convins că scuzele ar fi fost acceptate şi atmosfera s'ar fi destins într'o pioasă reculegere comună.

Din păcate însă, Dl. Ambasador nu a avut acest gând sau nu a făcut acest gest. Ar fi fost înălţător ca, tocmai de Înălţarea Domnului, victimele şi călăii să-şi celebreze împreună morţii (de fapt numai ai unora, căci nu este vorba decât de morţii anticomunişti), dându-şi mâna şi îmbrăţişându-se cu toţii, fraţeşte şi întru Hristos, în jurul mormântului.

Spun *"ar fi fost "* pentrucă acest lucru nu se va întâmpla niciodată, comuniştii neputând avea regrete, fie ele măcar tardive.

Nimeni nu şi-a imaginat vreodată că responsabilii criminalului regim comunist vor veni într'o zi târându-se în genunchi pe aleile cimitirului şi vor spăla cu lacrimile lor de pocăinţă lespedea mormântului pe care este înscris: *"Aux Roumains morts pour Dieu et la démocratie"*.

Nici morţii noştri nu ar dori acest lucru, ba chiar, în numele lor, martirul Mircea Vulcănescu ne-a cerut să nu îi răzbunăm.

Dar, revenind la prezenţa Excelenţei sale Dl. Ambasador Ciauşu, câteva precizări se impun. Nimeni nu contestă calităţile Domniei sale de fin diplomat, dotat cu o inteligenţă superioară. Cariera Domniei sale este dovada lor. Însă, să nu confundăm domeniile.

Inteligenţa şi înaltul său profesionalism (dovedit Exilului la recepţia organizată de Ambasadă, în Octombrie anul trecut, cu ocazia vizitei M.S. Regele Mihai) sunt calităţi pe care Domnia sa le-a pus în decursul vieţii sale profesionale, nu în slujba Ţării, ci doar a unui regim criminal ilegitim.

Cert, suntem la mii de ani-lumină de figura fostului Ambasador Gigea, care se gângăvea jalnic pe ecranele televizoarelor în Decembrie 1989 şi pe care toţi Românii din Franţa l-au păstrat în trista lor amintire.

Bineînţeles că un fost comunist poate avea regrete sfâşietoare, fără să şi le exprime sau exteriorizeze, însă eu, de asemenea, pot avea îndoiala că aceste regrete există.

Nici un ambasador român la Paris nu a dezvăluit până acum secretul crimei comise în această ambasadă la începutul anilor '80.

Nici unul nu a dezvăluit până acum dosarele exilaţilor anticomunişti aflate în arhivele acestei misterioase ambasade şi care, cu siguranţă, nu s'au oprit în 1989 şi nici în 1996.

Prezenţa Domniei sale la mormântul victimelor regimului comunist a fost considerată de unii participanţi ca o sfidare, de alţii ca o prezenţă indecentă sau ca un act diplomatic prost înspirat, ori chiar ca o profanare a memoriei acestor martiri, prin apartenenţa sa trecută la ideologia acestui partid criminal, pe care l-a slujit toată viaţa sa de înalt demnitar comunist.

Incidentul ar fi putut fi totuşi evitat dacă Doamna Doina Ivanov nu ar fi persistat în hotărîrea de a-l invita şi impune pe Dl. Ambasador la această ceremonie, deşi Dl. Radina s'a opus insistent acestei invitaţii.

În plus, apostrofând'o violent pe Doamna Ştefana Bianu, care protestase împotriva prezenţei Domnului Ambasador în mijlocul exilaţilor, Doamna Ivanov şi-a exprimat categoric şi ameninţător convingerea că, astăzi nu mai există Exil.

Este convingerea dânsei, pe care eu o respect, însă o socotesc greşită căci, atâta timp cât vom mai avea în diplomaţie tot foşti comunişti şi securişti, Exilul se va justifica. Atâta timp cât în ţară nu se produc schimbările radicale aşteptate, Exilul este încă, din păcate, un fenomen real şi necesar. Este şi părerea participanţilor şi martorilor la acest incident.

Mi-am imaginat, o clipă, că scena s'ar fi petrecut într'un cimitir evreiesc, la mormântul victimelor ultimului Război Mondial şi că, un participant ar fi avut proasta inspiraţie de a invita la acest trist ceremonial, un nazist. Las pe fiecare să-şi imagineze ce ar fi urmat, atât cu nazistul, cât şi cu persoana care l-a invitat.

În speranţa că, în viitor, aceste regretabile incidente vor fi evitate, spre a nu mai tulbura această slujbă religioasă care face acum parte din tradiţia Exilului, ne rugăm ca Domnul să-i odihnească întru a Sa Împărăţie pe *"Românii morţi pentru Dumnezeu şi demoraţie"*, aşa cum, repet, este înscris pe lespedea mormântului simbolic al martirilor anticomunişti din Cimitirul Montmartre din Paris.

Şi să le acorde responsabililor, pocăinţa şi iertarea de care au atâta nevoie, întru mântuirea sufletelor lor, pentru crimele şi fărădelegile comise faţă de binecuvântatul popor român.

Hristos S'a înălţat !

N.B. Printre ceilalţi participanţi am remarcat, ca în fiecare An, graţioasa prezenţă a Doamnelor Ana Ţuţuianu, Ruxandra Talma, Niculina Predoiu, Elena Legoux, Zoe Tilichi, Elena Tsassis şi Livia Valter, a familiilor Ion Fronoiu şi Teodor Filimon şi a Domnilor Ilie Mihalcea, Remus Radina, Iancu Perifan, Prinţul Leon Ghica, Cornel Barbu, Gheorghe Bentz, Nicolae Lupan, Ion Rotaru, Cornel Rotaru, Cornel Crişan şi Michael Ronnett.

Sărbătoarea zilei pământului

Nicolae BRĂDEANU

În ultimul timp se obişnuieşte la 20 Aprilie să fie serbată în toată lumea *"Ziua Pământului"*. Această sărbătoare porneşte din sentimentul de recunoştinţă şi mulţumire pe care l-a simţit omul încă din antichitate faţă de pământ, organizând ceremonii în anumite zile ale anului, când aducea jertfe zeilor pământului. La Romani, divinitatea pământului era considerată supremă, iar în mitologia daco-romană a fost inclus cultul latin al zeiţei Pământului-Mumă, numit la Romani când Terra Mater, când Tellus Mater. La Romani, zeiţa Terra Mater era considerată zeiţa fecundităţii şi fertilităţii terestre, care uneori a fost confundată cu zeiţa Ceres. După ce Dacia a devenit provincie a Imperiului roman, pe teritoriul Daciei romane s'au găsit cele mai multe inscripţii atribuite zeiţei Terra Mater, a cărei imagine în închipuirea oamenilor era foarte apropiată de imaginea Cybelei *"mama zeilor"*. *(Mitologie Romană de R. Vulcănescu Edit. Academiei Române 1987)*.

Ca personalitate mitică, Pământul Mumă are sentimente proprii şi o înaltă moralitate, încât pe păcătoşi, pe nemernici şi sperjuri şi unele animale demonice cum sunt şarpele, bufniţa, hiena etc. nu le primeşte în adâncul lui. În conştiinţa Românului şi astăzi există această concepţie, de aceea cel mai greu blestem pe care-l aruncă rar de tot asupra cuiva oamenii dela ţară, este acesta: *"să nu-l primească pământul"*. Mai ales la începutul anilor '50, acest blestem s'a auzit destul de des şi la noi. Mai mult, existau oameni şi poate mai există, care susţineau, că acei care au săvârşit păcate grele şi care erau loviţi de acest blestem, după ce erau înmormântaţi, sicriul lor apărea la suprafaţa pământului, chiar după mai multe înmormântări. Desigur că din cei ce povesteau aceste fapte, nici unul nu a văzut sau a cunoscut un caz concret, dar povestind, simţeau satisfacţie, că cei care fac multe rele sunt însemnaţi şi arătaţi lumii de pământul pe care trăim.

Respectul pe care îl au oamenii pentru înalta moralitate a pământului rămas dela Pământul Mumă, se poate deduce şi din zicala: *"cum îl rabdă pământul?"*, zicală ce se aude când se vorbeşte despre un om cu un comportament josnic. În timpurile mai vechi, era obiceiul la noi, ca cei ce se întorceau în patrie dintr'o călătorie făcută în străinătate, când ajungeau la frontieră, se aplecau şi sărutau pământul ţării. De altfel, însăşi Sanctitatea Sa Papa Ioan Paul al doilea, obişnuieşte ca atunci când călătoreşte într'o ţară străină, când ajunge în ea, să sărute pământul ei.

În multe sate există şi astăzi obiceiul ca ţăranii, atunci când rostesc o rugăciune mai fierbinte, *"să bată mătănii"*, adică de câte ori îşi fac semnul crucii, să atingă cu cele trei degete împreunate pământul. La mânăstiri, de asemenea mulţi călugări şi călugăriţe bat mătănii, ceea ce impresionează puternic credincioşii, aşa cum am putut constata acum câţiva ani la Mânăstirea Horezu. Mulţi dintre Românii plecaţi în exil în ultimii 50 de ani, au dus cu ei un săculeţ cu pământ din patrie, iar alţii care nu au dus, au cerut dela rude să le aducă spre sfârşitul vieţii lor, cerând să fie pus cu ei în mormânt. Sunt încă multe obiceiuri care arată cât de legat a fost întotdeauna omul de pământ. Pentrucă pământul a fost binecuvântat să fie sfânt pentru oameni, în conştiinţa mitică a Românului, el a rămas o creaţie cosmică sacră.

Cât priveşte culoarea neagră a pământului, după legendă şi primii oameni alcătuiţi din pământul negru, au fost negrii. Cercetările recente ale antropologiei confirmă acest lucru. Aceşti oameni s'au răspândit apoi din Africa Centrală înspre Nord, aceste exemplare fiind negroide, iar în Europa rasa negroidă s'a transformat în rasa albă, datorită condiţiilor pedoclimatice complet diferite faţă de cele din Africa.

Este deci explicabil, că în conştiinţa oamenilor pământul a rămas ca un obiect sacerdotal, chiar dacă astăzi forţele lui misterioase de odinioară în care credea lumea antică, nu mai pot fi luate în considerare. Poate că oamenii de astăzi mai păstrează în subconştientul lor sentimente de respect pentru pământ, ca rămăşiţe ale concepţiei ancestrale, care domina odinioară gândirea înaintaşilor lor, dar şi în concepţia lor de astăzi se găsesc stivuite destule argumente care-i impulsionează să-l cinstească.

El este acela care ne oferă o hrană diversificată fără care nu am putea trăi: cereale, fructe, legume, hrană pentru animale de unde se obţin grăsimi, lapte, carne etc. Tot prin el se obţin plantele textile pentru îmbrăcăminte: cânepă, in, bumbac, celuloza dela plante şi copaci, lâna dela oi etc. Filtrează şi înmagazinează apa ca să fie bună şi sănătoasă pentru băut. Pământul mai furnizează materiale de construcţie şi încălzire, care sunt tot aşa de necesare ca şi hrana. Din adâncurile lui se scot aur, argint şi tot felul de metale, cărbune şi petrol, necesare pentru producerea energiei etc. Furnizează peisage frumoase prin trecerea dela şes la deal şi munte cu un schimb de culori pe care nici cel mai desăvârşit pictor nu le poate reda cu toate nuanţele lor. Acestei frumuseţi mute, îi dă viaţă mai ales primăvara şi vara, concertul păsărilor şi asortatul colorit al arborilor plantelor şi florilor. De aceea, nu este de mirare că încă din antichitate, omul a căutat să-şi aducă în casă un mic colţ din natură prin coliviile locuite de păsări şi ghivecele pline de flori. Acest lucru îl făceau mai ales meseriaşii care nu trăiau ca şi ţăranii direct în mijlocul naturii. Tot pământul este acela care ţine viaţa pădurilor şi prin ele întreţin aerul curat pe care-l respirăm. Pădurile sunt cele mai mari fabrici de oxigen, atât de necesar tuturor vietăţilor, fiindcă fiecare durere din corpul nostru, este un strigăt după oxigen.

Dintre arbori, fagul este cel mai mare producător de oxigen.

Pădurea este iubită de poporul român, ceea ce se vede din cântecele populare, cele mai multe încep cu *"frunză verde"*. Mai ales codrul, a fost nu numai mângâiere, ci şi un comod adăpost în vremuri de bejenie care au trecut peste ţara noastră. Poate de aici s'a născut la Români dragostea de a sădi pomi şi arbori. Până în 1948, la noi între alte cinstiri ale pământului, a fost şi aceea, că la începutul primăverii, exista o zi dedicată sădirii pomilor, sădirea lor făcându-se de elevii şcolilor. Cu acest prilej trebue amintit că până în 1948 elevii şcolilor de toate gradele, de ziua *"Sădirii Pomilor"*, sădeau sute de mii de pomi în fiecare primăvară. Lucrările acestea se executau în colaborare cu ocoalele silvice, care puneau la dispoziţia şcolilor puetul necesar pentru sădire, cât şi uneltele necesare. În această ultimă perioadă nu s'au mai sădit pomi de către elevi, ei au fost dirijaţi spre alte preocupări, care nu le-a inspirat dragostea pentru natură. Multe din bunele şi frumoasele obiceiuri păstrate din trecutul îndepărtat al poporului noastru nu se mai întâlnesc decât rar şi sporadic, fiindcă cei ce le-au cunoscut au dispărut, iar cei puţini care mai cunosc, au devenit oameni în etate, pe care îi interesează mai puţin ceea ce a fost, fiind preocupaţi de grija zilei de mâine. Datorită acestui fapt, oamenii activi de astăzi cât şi tineretul nu au puncte de reper asupra desfăşurării vieţii social-economice din timpurile normale prin care a trecut ţara, ci numai din perioada regimului comunist. De aceea compararea condiţiilor de viaţă din diferite perioade de timp petrecute de oameni este incompletă şi defectuoasă, fiindcă lipsesc cel puţin perioadele dinaintea Primului Război Mondial şi dintre cele două Războaie Mondiale, care dacă ar exista, ar deschide mult orizontul de gândire al oamenilor. Oamenii trăiesc relativ puţin şi nu-şi pot transmite toate păţaniile lor din viaţă cât şi informaţiile necesare urmaşilor. Este trist că şi cele transmise prin scrieri au fost fie cenzurate, fie scoase din circulaţie. Dacă s'ar fi continuat obiceiul de sădire a pomilor primăvara de către elevi, s'ar fi profitat atât din punct de vedere material, fiindcă s'a micşorat suprafaţa pădurilor, cât şi spiritual. Este suficient să fie amintit ce spunea Kuan-Tzu: *"Dacă planifici să realizezi ceva într'un an, atunci seamănă cereale, dacă planifici să realizezi ceva într'un deceniu, atunci sădeşte pomi, dacă planifici să realizezi ceva pentru o viaţă, atunci educă şi instruieşte oameni"*.

Transformările politico-economice care s'au desfăşurat în lume, fără să le putem influenţa nici în cea mai mică măsură în ceeea ce privea soarta noastră, neau împiedicat să ne putem păstra întreaga tradiţie, pierzând mult din ea, sau înlocuind multe din concepţiile noastre rămase din moşi-strămoşi cu altele, complet străine de natura firii noastre ca popor. Aşa se explică înprejurarea că în gândirea unor politicieni din Europa, noi aparem mai puţin europeni. O concepţie cu totul falsă. Cei ce ne cunosc cu adevărat, ştiu că facem parte din popoarele cele mai vechi din Europa, iar cultura noastră îşi are izvoarele de mii de ani în cultura latină. Dintre aceştia, cel mai frecvent care s'a exprimat în această privinţă este Excelenţa Sa Domnul Volker Rühe, Ministrul Apărării din Germania, cu ocazia vizitei făcute în România, sau mai precis la Sibiu, în ziua de 13 Aprilie 1996, unde a avut o întâlnire cu comunitatea germană din acest oraş. În cadrul discuţiilor, Domnia Sa s'a exprimat că România aparţine Europei, că este o ţară *"profund europeană"*, că fireşte, în timpul lui Ceauşescu s'a izolat, de aceea trebue neapărat dusă înainte cât mai repede *"europenizarea"*, sau mai bine zis *"re-europenizarea"* ei.

Pământul a fost şi rămâne un mit pentru ţăranul român şi totodată un izvor de creativitate culturală şi expresivitate ceatoare, care a dat naştere la atâtea basme, legende, colinde etc. Pământul este acela care i-a dat ţăranului satisfacţii, curaj şi tărie înspirându-i optimism, de aceea se pare că este foarte potrivită traducerea în limba germană a titlului romanului *"Ion"* de Liviu Rebreanu: *"Pământul care te îmbată"*. Această îmbătare a înnobilat activitatea ţăranului şi cu toate că execută o muncă grea, comportamentul său şi expresiile gândirii lui au fost întotdeauna mesaje cu un bogat conţinut umanist.

Pământul îşi are legile lui imuabile după care se derulează toate procesele şi interacţiunile dintre diferiţi factori, astfel ca să fie asigurată viaţa oamenilor, a florei şi a faunei. Aceste legi sunt respectate cu o precizie pe care voinţa şi înţelepciunea oamenilor nu o pot realiza niciodată. Exemple se pot da multe. Este suficient să fie luată în considerare, fenologia anuală, observând atât la plantele sălbatice cât şi la cele cultivate termenele diferitelor stadii de dezvoltare ca de exemplu îmbobocirea, înflorirea, coacerea fructeor, colorarea frunzelor şi căderea lor. La vietăţi plecarea şi sosirea păsărilor călătoare, începutul şi terminarea hibernării, împărecherea, clocitul, stadiile de metamorfoză la insecte şi altele.

Una dintre cele mai importante legi pentru menţinerea vieţii este producerea de oxigen, capacitatea pe care o au plantele verzi autotrofe (care-şi pot sintetiza singure substanţele nutritive necesare). Acestea, prin procesul fotosintezei folosind energia luminii, produc din bioxid de carbon şi apă, glucoză şi oxigen. Aerul expirat este în felul acesta regenerat, se primeşte oxigenul necesar întreţinerii vieţii, iar glucoza asociindu-se cu alte elemente ca de exemplu azot, sulf, fosfor etc. dă naştere la substanţe celulare necesare dezvoltării plantelor.

În realitate, pământul respectă cu mare precizie aceste legi în toate cele trei zone ale sale: pe uscat, pe mări şi oceane şi pe apele interioare de pe uscat. Intervine însă omul în calea desfăşurării acestor legi naturale. Combaterea chimică a dăunătoarelor, de exemplu cu pesticide, face să crească conţinutul acestora cum este DDT-ul. Când el se găseşte în atmosferă trebue să treacă 3,5 ani până se descompune, iar dacă a pătruns în pământ, pentru descompunerea lui sunt necesari cca. 5 ani. Pentru condiţiile din Statele Unite ale Americii, se apreciază că fiecare locuitor are depozitat în el în medie 0,1 g DDT.

In prima decadă a lunii Mai din anul trecut, un grup de 50 de specialişti în silvicultură din Germania şi unul din Austria, au vizitat pădurile seculare de fag şi stejar din zona muntoasă a Banatului până în câmpia Aradului. Conducătorul grupului german Karl Friedrich Sinner dela Oficiul Pădurilor din Nürnberg care este preşedintele Comunităţii de lucru pentru Administrarea pădurilor în Conformitate cu Legile Naturale din Bavaria, a spus că el şi colegii săi, se interesează înainte de toate *"de organizarea dela sine a acestei păduri"*, este vorba de pădurea de fag şi stejar de pe valea Nera. A continuat spunând: *"ceea ce am văzut la pădurea de fag dela izvoarele Nerei, este ceva unic în felul său. Se poate urmări eco-sistemul şi circuitul vieţii păduri de fag cu trunchiuri de arbori dela 1 până la 350 de ani"*. Acelaşi lucru s'a spus şi despre pădurea de stejar din Bârzava judeţul Arad. (după ziarul Allgemeine Deutsche Zeitung für Rumänien din 16 Mai 1996). Acest specialist în silvicultură intenţionează să organizeze o colaborare cu ţara noastră în domeniul silvic şi să pună bazele unei rezervaţii internaţionale, unde să se facă instruirea silvicultorilor, privind administrarea pădurii pe baza legilor naturale.

Astfel se poate constata uşor că un specialist detectează mult mai repede ordinea şi armonia care există în aşezările universului decât un ţăran care le vede mult mai obscur, dar le simte intens când admiră opera naturii cu prilejul înfloririi ei periodice la care el asistă permanent, sau când admiră peisajele frumoase ale solului, o adevărată artă finalizată de procesele geologice, dar şi atunci când se delectează cu frumuseţea aspectelor colorate luate de flori, plante sau arbori. Este imposibil ca în această situaţie omul să nu considere natura ideea finalităţii, reprezentând calitatea morală a creatorului ei şi ale cărui îndemnuri trebue să le urmeze.

Din aceste motive sărbătoarea *"Zilei Pământului"* este o manifestare de mulţumire şi recunoştinţă a oamenilor faţă de pământ.

Nu-i suficient numai să-i serbăm ziua, ci trebue să urmăm recomandarea făcută de Friedrich Schiller, care spunea că omul civilizat trebue să-şi facă din natură un prieten al său şi să cinstească libertatea în care el trebue să-şi frâneze doar bunul plac care deranjează pe alţii, între care şi natura. Ştiinţa, prin procedeele de analiză de care dispune, ne poate arăta ce deranjează natura şi pe noi oamenii. Singur acest lucru ar părea fără sens, dacă nu am lua în ajutor şi morala care se bazează pe ideea că realitatea este capabilă să cuprindă în sânul ei un sens conform cu finalitatea noastră morală, că este modificabilă şi nu se răzvrăteşte împotriva perfecţionării, iar perfecţionarea trebue să-şi aibă obârşia în respectarea legilor naturale, completate azi cu cele ştiinţifice provenite din sânul ecologiei.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

NOROCUL A CĂZUT DIN CER ODATĂ CU ŢIGĂRIILE

Nu ne-am scăpat de comunişti şi corupţie după revoluţie, nu ne-am scăpat de comunişti şi extra corupţie după ultimele alegeri, dar norocul de a ne putea scăpa şi de unii şi de alţii a căzut din cer, călare pe 3.000 de *baxuri* de ţigări şi a aterizat pe Aeroportul Militar Otopeni în noaptea de 16/17 Aprilie. Odată cu descoperirea *"contrabandei legale"*, alias *"Operaţie specială"* (a 23-a din acest an, n.n.) s'a tras şi plapuma, ca publicul să vadă afacerile comunisto-mafiotice post 1989.

Dar paralel cu contrabanda de miliarde de lei, s'a urmărit compromiterea Preşedintelui care, dezinformat şi prost sfătuit, a crezut că autorii sunt nişte novici. Cine şi-ar fi putut imagina că marele aeroport militar al ţării să fie la cheremul unei cârdăşii de epoleţi corupţi, la care s'a adăugat şi gaşca dela *"Serviciul de Pază şi Protecţie"* (SPP) a Preşedintelui.

După Valerian Stan şi Victor Ciorbea, Dl. Emil Constantinescu este al treilea ghimpe în calea tovilor de a recuceri puterea.

Imaginaţi-vă scandalul-bombă, dacă reuşea planul col. Truţulescu de a ascunde ţigările de contrabandă la reşedinţa de vară a Preşedintelui dela Scroviştea. Dar *"Truţi"* a avut ghinion. D-na Nadia Constantinescu i-a refuzat cererea.

Acest refuz a stricat socotelile şi Dl. Iliescu n'a mai putut cere Parlamentului demisia Preşedintelui pe motivul că ascunde, la reşedinţa sa de vară, ţigări de contrabandă!

Acum s'a întors foaia. Ministrul de Interne Gavril Dejeu, SRI şi alţi Pacepi anonimi (pe care-i felicităm, n.n.) au pus sfârşit Otopeniştilor. Ca aperitiv, ancheta ne oferă pensionări accelerate, transferări, destituiri şi într'o săptămână am avut 15 arestări. Cercetările continuă şi sperăm că orice ofiţer implicat în afaceri dubioase să nu mai rămână sub drapel nici măcar ca ordonanţă. *"Ţigareta II"* să fie începutul campaniei de a curăţi ţara de como-mafioţi, indiferent dacă au ori n'au imunitate.

Stimate Domnule Preşedinte, vă urăm succes, mulţumiţi soţiei că v'a scăpat de o mare belea şi *"Adevărat a Înviat!"*

CONTRABANDA LEGALĂ ŞI ULTIMUL ZBOR

Aşa încearcă s'o boteze cei prinşi cu ţigările şi puştile sub căciulă. Era o împărţire a muncii: marii granguri vindeau arme şi cei mici vindeau ţigări. S'a dovedit că dela 1 Ianuarie a.c. şi până au fost prinşi, au existat alte 22 de *"Special Operations"*.

Trebue să vedem şi dosul medaliei! Dacă Dl. Costin Georgescu, noul director al SRI, n'ar fi eliminat, discret o serie de sub directori, etc. contrabandiştii îşi numărau şi azi miliardele. Azi, conducerea aeroportului Otopeni - reprezentanţii Serviciului Secret al Armatei, SPP-ului, Poliţiei, etc. şi-au luat zborul. Rămâne să vedem, unde vor ateriza?

•••

NOI NE RUGĂM, NOI NU FACEM POLITICĂ

Arhiepiscopul de Bucureşti, Ioan Robu, preşedintele Conferinţei Episcopale Catolice Române, a declarat că preoţii *"nu se vor implica în nici un caz în politică"*, şi, în plus, nu vor deveni un factor de orientare de cum să voteze cetăţeanul, chiar dacă Biserica Ortodoxă va decide implicarea ei în viaţa politică.

•••

TERORIŞTII "MISTERIOŞI"

Din dosarele revoluţiei: O echipă specială a armatei (în haine civile, n.n.) s'a infiltrat în rândul revoluţionarilor şi-a început să răstoarne maşini, să spargă vitrinele etc., oferind motiv guvernului să intervină cu armata contra tineretului revoluţionar. Aceştia, se pare că, făceu parte din grupul *"teroriştilor"* dispăruţi subit după revoluţie.

•••

"ACUZAREA" ARE CUVÂNTUL

Fundaţia Culturală *Memoria* a lansat un proiect de amenajare pentru complexul muzeal în Fortul 13, Jilava. A fost prezent şi Premierul Radu Vasile, care şi-a exprimat profunda satisfacţie faţă de acest proiect şi a promis că va ajuta în efortul de restaurare a închisorii, care va putea deveni un loc de pelerinaj ce va arăta imensele suferinţe, pentru cei care doresc să-şi cunoască adevărata istorie.

"Am venit în calitate de om politic şi ca fiu al unui fost deţinut politic, ca istoric, ca profesor ce îşi doreşte ca generaţiile viitoare să aibă parte de o lume mai bună şi mai dreaptă".

În închisoarea subterană Jilava apa nu mustreşte, ci aproape ajungea până la genunchi în unele celule şi pe coridoare.

•••

GROAPA CU TIMBRE

La Constanţa s'au descoperit, într'o groapă, 15 milioane de timbre false ce aşteptau să fie lipite pe ţigările de contrabandă. Nu s'a aflat încă tipografia şi pentru cine au fost tipărite.

•••

DOUĂ FELURI DE CHIRIAŞI

Chiria unei garsoniere în Capitală - 7-800.000 lei. Dar tovii din casele naţionalizate plătesc lunar dela 600 până la 2.000 lei. Sentinţele de restituire a averilor, anulate de fostul procuror general, au fost, la rândul lor, anulate de procurorul S. Moisescu.

Printr'o scrisoare, Dl. Iliescu a protestat că se face nedreptate chiriaşilor care-s siliţi să înapoieze casele luate cu japca.

•••

ZILNIC 1.000 DE CAZURI

Poliţia Capitalei are nevoie de 433 de poliţişti. Timp de 24 de ore se primesc cca. 1.000 de telefoane de urgenţă la *"955"* (Echivalent cu 911 din America). Majoritatea infracţiunilor: furtul.

•••

SPP: MINUS 369 DE AGENŢI !

"Serviciul de Pază şi Protecţie" a *"renunţat"* la 369 de persoane. Majoritatea *"pensionate"* chiar înainte de timp. Noul şef, generalul Anghel Andreescu a redus rolul SPP la serviciul de pază a demnitarilor şi pentru obţinerea informaţiilor va coopera cu SRI.

•••

SFÂNTA PARASCHIVA NU IARTĂ PE HOŢI

Tânărul ieşean Teodorel Ciobanu a furat 56 de milioane dela părinţii logodnicei. Ca să-l ierte Dumnezeu a depus pe sicriul Sfintei Paraschiva 10 milioane. Preoţii, neobişnuiţi cu aşa ceva, au chemat poliţia şi Tudorel a înţeles: Sfinţii nu pot fi mituiţi.

•••

FANE CĂPĂŢÂNĂ A ÎNFUNDAT-O

Mafiotul Fane, (Ştefan Dinu) căutat de poliţie şi de Interpol pentru tâlhărie şi tentativă de omor, a fost prins la Mangalia.

•••

REABILITAREA CELOR ASUPRIŢI

Magistraţii Curţii Supreme vor judeca recursul de anulare declarat de către procurorul general al Parchetului (Sorin Moisescu) împotriva hotărîrilor prin care personalităţi marcante ale istoriei între anii 1947 şi 1956 au fost condamnate sub imaginare acuzaţii de trădare, insurecţie armată etc. Printre *"trădători"* Iuliu Maniu, Ion Mihalache etc.

•••

NE IUBEŞTE UN CHINEZ

Preşedintele Comitetului Naţional al Conferinţei Consultative Politice a poporului chinez, Li Ruihuan, vizitând ţara şi întâlnindu-se cu D-nii Emil Constantinescu, Radu Vasile şi Petre Roman, a făcut o donaţie de $550.000, reprezentând echipamente pentru spitalul de copii *"Grigore Alexandrescu"*.

•••

TRUŢULESCU E SĂRAC...

Cercetându-se averile celor implicaţi în afacerea Tigareta II, s'a dovedit că Truţulescu n'are nici o avere pe numele său.

•••

OBRĂZNICIE PCR-ISTĂ

Asociaţia chiriaşilor din casele naţionalizate a hotărît să se organizeze într'un partid şi să-şi pună candidatura pentru postul de primar al Capitalei. Emblema noului partid: Un individ cu revolverul în mână spune proprietarului care-i deschiude uşa: Casa sau viaţa?

•••

SE FUMEAZĂ MULT CU ŢIGĂRI PUŢINE

Urmările contrabandei de ţigări: venitul adus din timbrele aplicate pe pachetele de ţigări s'a redus. Asta nu înseamnă că Românul s'a lăsat de fumat. Adevărul e altul. Se fumează mult, dar piaţa este inundată cu ţigări de contrabandă ale căror timbre, ce reprezintă taxa către stat, sunt falsificate.

•••

JUSTIŢIE, IMUNITATE ŞI VADIM

Parchetul Curţii Spreme de Justiţie a cerut ridicarea imunităţii senatorului Corneliu Vadim Tudor. Parchetul a înaintat Ministrului de Justiţie, Valeriu Stoica, şase dosare ce cuprind acuzele aduse de cei calomniaţi; printre cei calomniaţi se numără şi actualul Ministriu de Interne, Dl. Gavril Dejeu.

•••

POFTIŢI, TURIŞTI

Pentru a atrage musafiri, s'a decis ca societăţile de turism să fie scutite de taxe. Banii nu vin din taxele impuse pe câştigul societăţilor, ci din buzunarul turiştilor. În 1997 am încasat din turismul internaţional $529 de milioane, în timp ce Polonia a încasat $8,8 miliarde, Ungaria $2,3 mld, şi Cehia $3,6 mld.

•••

VOX POPULI

La iniţiativa PDSR-ului, deputaţii au votat legea ce limitează referendumul naţional la trei puncte: A) Revizuirea Constituţiei; B) Demiterea Preşedintelui României; C) Privind probleme de interes naţional, propuse de şeful statului.

Se pot face şi referendumuri pentru probleme locale, dar ele nu pot schimba forma republicană de guvernământ, limba oficială, independenţa, suveranitatea şi integritatea teritoriului ţării.

•••

100 DE EMINESCU PENTRU'N GRIGORESCU

Ne referim la valoarea noilor bancnote: Pe cele de 1.000 lei vedem chipul lui Eminescu, iar pe cele de 100.000 lei apare Nicolae Grigorescu. Lucian Blaga îşi are poza pe hârtia de 5.000 lei.

•••

DIVORŢ ÎNTRE SRI ŞI POLITICĂ

Dl. Costin Georgescu, noul director al Serviciului Român de Informaţii (SRI) a declarat că SRI trebue să fie independent de orice influenţă politică, cerând să se modifice legea de funcţionare a SRI şi să se precizeze că directorul SRI, după terminarea mandatului, să nu intre în viaţa politică cel puţin câţiva ani.

•••

VECHIUL DIRECTOR ŞTIA ŞI TĂCEA

Dl. V. Măgureanu a recunoscut că ştia de contrabandele de ţigări de pe timpul când era director. A ştiut şi a tăcut! De ce? Iată o întrebare la care ar trebui să răspundă în faţa autorităţilor.

•••

Generalul Gheorghe Florică, fost comisar şef al Gărzii Financiare, este implicat în Contrabanda Otopeni, de unde declară că nu-i vinovat...

• • •

Avem restaurante mobile, unde un prânz la locul de muncă costă cca. 30.000 lei.

• • •

Paula Ivănescu (PD) este prima femeie care a devenit vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor.

• • •

Avem SRI, plus alte nouă servicii secrete.

• • •

Armata noastră îşi va continua prezenţa în Bosnia şi vom trimite o companie şi în Macedonia.

• • •

Pentru stimularea comerţului, cheltuielile pentru reclamă şi publicitate vor putea fi reduse integral din profitul impozabil.

• • •

Salariaţilor care n'au primit o mărire de salariu din 1995, li s'a acordat un spor de 25%.

• • •

Numărul bolnavilor de SIDA din fostele ţări satelite a crescut în trei ani dela 30.000 la 190.000.

• • •

Se stabilesc detaliile pentru reîntoarcerea unui mare grup de etnici germani. Ei vor să li se înapoieze averile confiscate.

• • •

Braşovul s'a îmbogăţit cu un nou cotidian *"Transilvania Jurnal"*.

• • •

Dl. Emil Constantinescu promite că nu vor fi protejaţi cei amestecaţi cu *"ţigările"* Otopeni.

• • •

Contrabanda cu produse fonografice a cauzat în 1997 o pagubă bugetară de $25 milioane.

• • •

Schimburile economice cu Ungaria au crescut cu 15%.

• • •

Se speră că'n viitorul an şcolar, elevii îşi vor alege limba străină pe care vor s'o înveţe.

• • •

"Serviciul de Pază şi Protecţie" (SPP) al preşedintelui şi-a asumat şi o altă misiune: *"Paza şi Protecţia Contrabandiştilor"*.

• • •

În Războiul al Doilea Mondial, Germania ne-a plătit grâul şi petrolul cu blocuri de aur, datate 1934-39. Deci, nu cu aurul luat dela Evrei.

• • •

După revoluţie, n'am vândut nici un gram de aur; BNR are azi o rezervă de 93 tone.

• • •

Cheltuim 1 miliard lei anual, pentru 150 de burse oferite unor studenţi africani şi arabi.

• • •

Un studiu al populaţiei globale: în anul 2000 vom avea 6 bilioane de oameni, dar România şi 12 ţări europene vor avea mai puţini cetăţeni decât au azi.

• • •

Ilie Năstase, câştigător la tenis şi păgubaş la alegeri, candidează acum la postul de primar al Sibiului.

• • •

Comisia Juridică a C.E. *"n'a avut timp"* să aprobe suspendarea definitivă a monitorizării, aşa că rămânem... monitorizaţi.

• • •

Deputaţii au refuzat Serviciului de Pază şi Protecţie (SPP) dreptul de a intercepta convorbirile telefonice. Acest drept îl are numai SRI.

• • •

Aproape 30% din foştii posesori de case, nu şi-au primit titlurile de proprietate.

• • •

Apărătorii drepturilor omului sunt indignaţi că în închisori nu există aer condiţionat.

• • •

Ilie Ilaşcu, închis la Tiraspol de autorităţile transnistrene, a fost ales deputat din partea Partidelor Forţelor Democratice din Moldova. Mandatul de deputat i s'a înmânat în puşcărie.

• • •

MAE anunţă că va face reevaluarea profesională a tuturor diplomaţilor.

• • •

În ce priveşte exportul de vinuri, ne situăm printre ţările europene, pe locul 12.

• • •

Am atins cifra de aproape 1.000.000 de şomeri. Moldova e cea mai bogată în oameni fără lucru (peste 50%).

• • •

Imprimeria Naţională confirmă că timbrele de pe ţigările confiscate la Otopeni sunt în totalitate false.

• • •

Deputatul PDSR Gabriel Bivolaru (cu imunitate, n.n.) a adus Băncii Române de Dezvoltare o pagubă de 311 miliarde lei.

• • •

La liceele unde numărul candidaţilor e mai mic decât al locurilor, nu se vor da examene de admitere!

• • •

Noul şef al SPP e generalul de jandarmi Anghel Andreescu şi s'a cerut foştilor conducători să-şi declare averile.

• • •

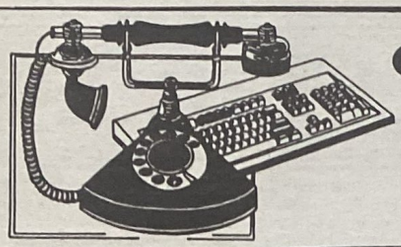

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

NETANYAHU A REZISTAT ÎN CONTINUARE

Întâlnirea din 4-5 Mai dela Londra, dintre Secretarul de Stat Madeleine Albright și Primul ministru israelian Benjamin Netanyahu, nu a dus la nici un rezultat, acesta din urmă respingând din nou planul american, care prevede o retragere a trupelor israeliene de 13% din suprafața Malului de Vest, în timp ce Iasser Arafat a acceptat acest plan. În această situație, Albright a mai dat o săptămână lui Netanyahu, punându-i în vedere că în caz de neacceptare a planului american *"Va trebui să reexaminăm poziția noastră în procesul de pace"*. Ea a spus că efortul american de mediere, fără să ia o poziție publică în ceea ce trebue făcut sau care din părți să fie blamată, nu mai poate continua, dacă nu se ajunge la nici un acord până pe data de 11 Mai, iar pentru interesele sale naționale, Statele Unite nu pot să părăsească eforturile lor de a găsi o pace cuprinzătoare în Orientul Mijlociu.

Ajuns acasă, Netanyahu a declarat la televiziune: *"Nu acceptăm dictate. Suntem un stat independent"*. El a dat de înțeles că nu se va duce la Washington, dacă i se pun condiții. Președintele Clinton invitase pe primul ministru israelian și pe Iasser Arafat pe data de 11 Mai, dorind să aibă loc o ceremonie la Washington pentru începutul unor convorbiri privind faza finală a acordului de pace israelo-palestinian, incluzând frontiera definitivă și statutul Ierusalimului. Dar administrația dorea ca Israelul să accepte retragerea înainte de începerea ceremoniei dela Washington. Această poziție a declanșat un val de proteste printre simpatizanții israelieni din Congresul american. Președintele Camerei Reprezentanților, Gingrich, l-a numit pe Președintele Clinton pro-Arafat, iar o scrisoare, semnată de majoritatea celor 350 de membri ai Camerei, a cerut ca Israelul să nu accepte planul american. Președintele Clinton s'a simțit obligat să dezmintă aceste acuzații: *"Tot ce am încercat, a fost ca să ascultăm ambele părți, să privim situația de pe teren, să înțelegem temerile lor respective și să mergem înainte cu un set de noi idei, care credem că vor putea duce cele două părți la convorbiri finale"*.

Refuzul permanent al lui Netanyahu de a accepta retragerea de 13% propusă de administrația americană și acceptată de Arafat, a fost motivată de periclitarea securității Israelului, dacă se face o retragere mai mare de 9%. El a fost presat continuu de reprezentanții coloniștilor și ai ultraortodocșilor din coaliția guvernamentală, care au amenințat că vor răsturna guvernul dacă face vreo concesie. Fostul prim-ministru Shimon Peres a declarat însă: *"Nu este vorba de securitatea Israelului, ci de cea a coaliției. Trebue să fii rezonabil. O minoritate mică și gălăgioasă împiedică înaintarea procesului de pace și Primul ministru este purtătorul ei de cuvânt"*.

A mai rămas doar un an până la termenul când trebue completat procesul de pace, conform acordului dela Oslo. Se poate remarca că și administrațiile din trecut au exercitat presiuni asupra Israelului pentru a-l determina ca să facă pace cu vecinii. Secretarul de Stat Henry Kissinger pentru încetarea focului cu Egiptul, Președintele Carter pentru acordul de pace Israelo-Egiptean dela Camp Davis, Președintele Bush amenințând cu stoparea ajutorului pentru Israel, dacă mai continuă construcțiile pentru coloniști în teritoriul ocupat din Malul de Vest. Dar în procesele de pace cu Egiptul, Iordania sau cu Palestinienii, Americanii au căutat să medieze sugerând mereu soluții. Intransigența lui Netanyahu a dus aparent la o apropiere de Palestinieni, fiindcă aceștia au acceptat planul american și acum se

asistă, în loc de negocieri ale Israelului cu Palestinienii, la negocieri între Israel și Statele Unite. Politica lui Netanyahu nu a făcut decât să izoleze Israelul. Uniunea Europeană consideră chiar luarea de sancțiuni economice împotriva Israelului, dacă acesta continuă să obstrucționeze procesul de pace.

Netanyahu a refuzat să vină la Washington ca să aibă convorbiri cu Președintele Clinton pe data de 11 Mai cu acceptarea prealabilă a propunerii americane de retragere cu 13% a trupelor israeliene. Administrația a mai acordat primului ministru israelian un timp de gândire de două săptămâni (28 Mai). S'a anunțat plecarea în Europa a Președintelui și faptul că Madeleine Albright va rămâne în mod special ca să-l întâlnească pe Netanyahu pe data de 13 Mai. Acesta a fost iritat nu numai de presiunile exercitate asupra sa de Clinton, ci și de faptul că Doamna Clinton, adresându-se unor adolescenți arabi și israelieni a spus că favorizează crearea unui stat palestinian, ceea ce pentru Netanyahu este de neconceput.

Întâlnirea din 13 și 14 Mai dintre Madeleine Albright și Netanyahu care a avut loc la Washington, nu a dus la nici un rezultat. Albright a declarat că speră ca primul ministru israelian să revină asupra refuzului său, fiindcă numai așa se va putea înlătura impasul care durează de 15 luni în procesul de pace israelo-palestinian. Ea a spus că Palestinienii au făcut eforturi comune pentru contracararea terorismului și *"în natura parteneriatului"* Israelul ar trebui să fie pregătit pentru compromisuri.

După cum se știe, una din obiecțiile mereu aduse de primul ministru este lipsa de securitate a Israelului și faptul că Palestinienii nu fac destul pentru a combate terorismul. Aceste repetate obiecții au fost în special pompate primului ministru de extremiștii din coaliția sa, în care se numără nu numai ultraortodocșii din partidele religioase, dar și ultranaționaliștii care nu vor să cedeze nimic din teritoriile ocupate. Astfel, Ariel Sharon a refuzat să vină la Washington cu Netanyahu, ca protest pentru o eventuală cedare în ce privește retragerea. El consideră că o retragere mai mare de 9% pune în primejdie securitatea Israelului. În acest timp, în Israel armata israeliană a tras în demonstranții din Gaza pe data de 14 Mai, ucigând opt din ei.

În vizita sa, care a durat cinci zile, Netanyahu a căutat să mobilizeze numărul mare de simpatizanți din rândul Congresului. Astfel, după cum a relatat ziarul *"New York Times"*, el a fost primit cu căldură la un dejun oferit de Comitetul Relațiilor Internaționale unde a servit un prânz *"cușer"* din vegetale și paste făinoase. Deputatul republican Benjamin Gilman a declarat: *"Vrem să știți că sunteți nu numai printre prieteni, dar în mișpoche (familie, în Idiș). Congresul va continua să stea umăr la umăr cu Israelul, indiferent de obstacolele pe care le-ar putea pune alții în calea lui"*. După dejun, Netanyahu a declarat presei: *"Sunt foarte recunoscător pentru suportul pe care l-am primit în Congres"*. Democrații au acuzat liderii republicani din Senat și din Cameră că utilizează vizita Israelienilor ca să marcheze puncte împotriva Administrației democrate.

Madeleine Albright a telefonat lui Arafat la Oslo unde acesta era într'o vizită, pentru o convorbire la Londra. *"Doresc să mă consult și să vorbesc cu el. Este important ca să fim într'un contact strâns"*, a declarat Secretarul de Stat, care apoi s'a întâlnit cu Arafat pe data de 18 Mai.

La sfârșitul lunii Mai a crescut din nou tensiunea între Israelieni și Palestinieni în urma paradei militare a trupelor israeliene pentru comemorarea cuceririi Ierusalimului de Est în războiul din 1967.

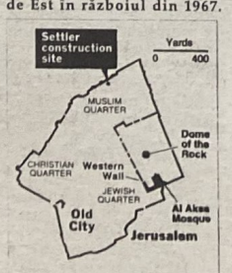

Totodată, coloniștii făcând parte din grupul naționalist religios Ateret Cohaim, au început construirea de locuințe în Cartierul Musulman, aparent fără un permis din partea primăriei orașului.

Președintele Camerei Reprezentanților, Newt Gingrich în fruntea unei delegații de 25 de reprezentanți a făcut o vizită în Israel. Palestinienii au dezaprobat declarațiile sale repetate și în parlamentul israelian, că sprijină pretenția Israelului că Ierusalimul este *"eterna și unita capitală"* a acestuia. Ei consideră că Ierusalimul de Est, ocupat de Israelieni în 1967, trebue să fie capitala viitorului stat palestinian. Administrația americană a criticat și ea declarațiile lui Gingrich, considerându-le că subminează eforturile procesului de pace.

Timpul de gândire de două săptămâni (28 Mai) a expirat fără să se mai realizeze nici un pas înainte în procesul de pace israelo-palestinian. Președintele Clinton a fost tracasat de o serie de probleme ca Whitewater, Lewinsky, fondurile din China pentru campania electorală etc.

LEBED REDIVIVUS, ELȚÎN CU PROBLEME

Aleksandr Lebed a reapărut cu brio pe arena politică a Rusiei. El a câștigat alegerile, pentru funcția de guvernator al marei regiuni transsiberiene Krasnoiarsk (2.300.000 km², 3 milioane locuitori), ceea ce îi va da un loc în Camera Superioară (Consiliul Federației) din care fac parte toți guvernatorii. I se va oferi deci, nu numai o platformă națională, dar și o finanțare independentă, care îi va permite să aibă elemente solide în viitoarea campanie electorală, pentru alegerile prezidențiale din anul 2000.

În primul tur de scrutin care a avut loc la 26 Aprilie, generalul a câștigat 45% din voturi, iar guvernatorul în funcție, Valeri Zubov, 36%. Întrucât nici unul din cei zece candidați nu a întrunit 50% din voturi, a fost nevoie de al doilea tur de scrutin, care urma să aibă loc pe data de 17 Mai. După rezultatul primului tur de scrutin, a urmat o adevărată alarmă printre elita politică dela Moscova, o victorie a lui Lebed însemnând o ascensiune periculoasă în vederea viitoarelor alegeri prezidențiale. Rivalul său, Valeri Zubov, omul Kremlinului, a spus că dacă Lebed va ajunge președinte, Rusia va *"erupe în flăcări"*, iar comunistul Ghenadi Ziuganov a ridicat spectrul fascismului, comparând ascensiunea lui Lebed cu cea a lui Hitler. Președintele Dumei, Ghenadi Selejnev a declarat că o victorie a generalului va produce o stare de urgență și va apare o *"juntă"* care va semăna cu dictaturile din America Latină.

Pentru Zubov, înainte de votul final, a venit să facă propagandă și celebra cântăreață de muzică pop, Ana Pugaciova, care a sosit cu avionul ei personal și a fost primită de Zubov cu buchete de trandafiri. Dar culmea, deși ea și-a arătat sprijinul pentru acesta, l-a numit pe Lebed *"un rival onest și decent"*, spunând că va vota pentru el, dacă va concura pentru alegerile prezidențiale din 2000. Lebed a primit sprijinul verbal din partea lui Alain Delon ca și a lui Mihail Gorbaciov, care a declarat: *"Lebed este un om al poporului și este devotat Rusiei."*

Pe data de 17 Mai a avut loc al doilea tur de scrutin. Lebed a câștigat detașat, obținând 57% din voturi, față de 38% cât a obținut Zubov. La vot au participat 68% din corpul electoral de 2,1 milioane.

Lebed nu și-a ascuns aspirațiile de a candida pentru președinție la viitoarele alegeri, dar a spus: *"Voi lucra în regiune atâta timp cât este nevoie ca să devină prosperă. Voi merge la alegerile prezidențiale numai când voi fi sigur că voi fi primul"*.

După cum se știe, generalul Aleksandr Lebed s'a făcut cunoscut în special în 1991, când a condus un grup de tancuri spre Casa Albă din Moscova, și a salvat astfel pe Elțin de lovitura de stat comunistă. Considerat un om cinstit și incoruptibil, care are curajul să spună direct ceea ce gândește, el și-a câștigat o mare popularitate. În 1994 un sondaj, făcut în rândul ofițerilor armatei, a arătat că Lebed este cel mai admirat general. A fost obligat să-și dea demisia din armată în 1995, după ce a condamnat deschis războiul din Cecenia și a criticat vehement pe Ministrul Apărării Pavel Gracev, acuzându-l de corupție.

În alegerile prezidențiale din Iunie 1996, Lebed a câștigat un nesperat loc trei, după Elțin și Ziuganov, obținând 15% din voturi. Acest succes l-a determinat pe Elțin ca să-l atieze, pentru ca în turul final de vot să obțină voturile suporterilor

săi. Astfel, a fost numit Secretarul Consiliului de Securitate al Rusiei și consilier de securitate națională al lui Elțin.

În August, el a semnat un tratat de pace cu Cecenia, punând capăt sângerosului război din această regiune, dar totodată și-a câștigat mulți dușmani ca și furia președintelui, prin felul lui direct de a acționa și prin faptul că popularitatea lui a avut un nou ascendent. Era tocmai perioada când Elțin era bolnav și mai mult absent dela Kremlin.

Lebed a criticat pe mulți din anturajul președintelui, acuzându-i de corupție, iar Ministrul de Interne Kulikov a spus lui Elțin, că Lebed pregătește o lovitură de stat, faptă negată de acesta. Astfel că, în Octombrie, Elțin a emis un decret prin care a destituit pe Lebed din funcțiile sale pe care le deținea la Kremlin. El a rămas în umbră până când a concurat pentru funcția de guvernator al regiunii transsiberiene Krasnoiarsk.

Chiar în faza finală a alegerilor din Krasnoiarsk, guvernul lui Elțin, condus de recentul Kirienko, a trebuit să facă față unei noi crize financiare. Minerii exploatărilor carbonifere dela Rostov pe Don și dela minele din regiunea siberiană Kemerovo, vecină cu Krasnoiarsk, au declarat grevă. Cei din Rostov pe Don au blocat timp de 36 de ore trenurile care mergeau spre Nordul Caucazului, iar cei din Kemerovo au blocat calea ferată transsiberiană la Prokopievsk.

În alte orașe ale Rusiei au demonstrat învățătorii (La Moscova 30.000). Toți au cerut plata salariilor care nu s'a făcut de câteva luni. Se estimează că salariile neplătite se ridicau la suma de 14,5 miliarde de dolari. S'a intrat într'o adevărată criză și un cerc vicios. Guvernul este nevoit să plătească salariile cu bani planificați pentru alte scopuri și să împrumute dela bănci și Fondul Monetar Internațional, dar acesta cere ca Rusia să-și diminueze deficitul bugetar sau să mărească taxele. Acestea însă nu au fost colectate de mai multă vreme dela o serie de întreprinderi și companii, ceea ce a determinat pe Elțin să întrevadă semnarea unui decret de confiscare a proprietăților celor care se eschivează dela plata taxelor datorate. Banca Centrală a ridicat rata interesului la 150% pentru a încuraja depunerile și a menține stabilitatea rublei, astfel că investitorii străini să nu se descurajeze. Și totuși, marea companie de stat Rosneft, care a fost prezentată pentru privatizare cu o licitație de incepere dela 2,1 miliarde de dolari, nu a găsit nici un cumpărător. Elțin așteaptă din nou o intervenție salutară a țărilor capitaliste occidentale...

EI ÎNTRE EI

"Cum se omorau comuniştii"

—Ştefan ILIESCU PAKE—

Acţiunea de dominare a ţărilor din jumătatea de Est a Europei s'a manifestat *"à la manière ruse, sovietique"*. Orice încercare de independenţă de sub tutela Moscovei a fost înnăbuşită brutal, sălbatic, cu tancuri ca în Polonia, Ungaria, Cehoslovacia sau prin asasinate individuale, pentru înlăturarea indezirabililor.

În România, Gh. Gheorghiu Dej a început o acţiune vădită care să conducă la o relativă, minoră independenţă politică şi economică.

Fără aprobarea Moscovei, s'a construit fabrica *"Electronica"* la Băneasa şi cea de automobile *"Dacia"* la Piteşti, iar prin plenara C.C. al P.C.R. din 26-27 Martie 1952 - principalii agenţi ai Moscovei în România: Ana Pauker şi Vasile Luca, au fost înlăturaţi din conducerea partidului şi a statului.

Iritat, tătucul Stalin a ordonat suprimarea nedisciplinatului Gheorghiu Dej, prin metode NKVD: asasinatul camuflat.

Au fost patru încercări de asasinare a lui Gheorghiu Dej: trei ratate, a patra reuşită.

Prima încercare a fost în aşa-zisul *"accident de avion"* pe aerodromul din Moscova. Avionul care aducea o delegaţie românească condusă de Gheorghiu Dej, a aterizat *"voit brüscat"* pe pista aerodromului, scaunul pe care stătea Grigore Preoteasa a fost proiectat cu pasager cu tot şi izbit puternic de peretele avionului. Grigore Preoteasa a murit.

Adevărul este că scaunul cu pricina - singurul, de altfel, smuls din şuruburi - a fost anume aranjat înainte de plecarea din Bucureşti şi fusese destinat lui Gheorghiu Dej.

Din cauze necunoscute, Dej a făcut schimb de locuri cu Grigore Preoteasa, care a murit în locul lui.

A doua încercare de asasinat a fost la 24-29 Aprilie 1961, când o delegaţie de partid, condusă de Gheorghiu Dej, a făcut o vizită în Polonia. Gheorghiu Dej şi secretarul său au fost cazaţi la ambasada României. A doua zi dimineaţa, ambasadorul român Dumitru Praporgescu, însoţit de secretarul lui Dej, a ieşit cu o maşină din curtea ambasadei. În stradă, un căpitan sovietic (NKVD) - în civil - l-a împuşcat mortal pe D. Praporgescu pe care l-a confundat, socotind că-l omoară pe Gheorghiu Dej, conform ordinului. Confuzia era uşor de făcut, deoarece ambasadorul semăna cu Dej, amândoi fiind bruneţi, de aceeaşi talie, bine legaţi.

Nu s'a publicat nimic în presa românească despre acest asasinat. Doar *"Scînteia"* a anunţat, printr'o foarte mică notiţă, decesul lui Dumitru Praporgescu, ambasadorul român la Varşovia.

Pe D. Praporgescu l-am cunoscut foarte bine. Am fost colegi de liceu şi la Politehnică.

Era orfan de război, un intelectual de înaltă clasă, comunist convins, nu oportunist.

În a treia încercare de a-l lichida pe Dej, s'a programat compromiterea politică. Cel ales pentru aceasta a fost Mihail Roller. Cine era Roller, zis *"Mişu"*?

Pentru lămurire, facem o paranteză.

În editura *"Fides"*, din Iaşi, a apărut în 1997 cartea: *"100 (una sută) istorioare adevărate cu istoricii "Epocii de Aur"*, semnată de Radu Constantinescu, în care la pag.164-166 găsim informaţii despre Roller Mihai - *"numărul unu"* în organizarea falsificării Istoriei Românilor. Menţionăm că tipărirea acestei cărţi fusese interzisă printr'o directivă secretă din 16 Ianuarie 1996 a Serviciului Român de Informaţii, condus de Virgil Măgureanu. Reţineţi că, la 6 ani după aşa-zisa *"Revoluţie"*, exista încă cenzură.

Redăm parţial descrierea lui Mihai Roller din cartea lui Radu Constantinescu:

"Mihai Roller a ajuns prin manevre obscure şef de secţie la Comitetul Central P.C.R. A fost ales de soartă (?) să aplice directivele lui Jdanov în domeniul istoriei româneşti. Nu avea nici în clin nici în mânecă cu disciplina istoriei. Fusese înainte misit de terenuri. A alcătuit după reţete sovietice <Manualul unic de Istoria R.P.R.>, manual folosit în şcoli chiar şi în perioada regimului I. Iliescu, Petre Roman et co.

"Era un tip antipatic - zic cei care au avut de-a face cu el - înfipt, obraznic şi guraliv". A fost urît cu înverşunare, chiar şi de Evrei.

L-au cunoscut prizonierii români din lagărele sovietice în care, ca adjutant al Anei Pauker, ducea *"muncă de lămurire"* pentru ca militarii români să se înscrie în divizii de voluntari încadrate în armata sovietică. L-a înfruntat ofiţerul de rezervă Puiu Atanasiu care, cu dosarul întocmit de Pauker-Roller, a ajuns la Jilava.

Pe Roller l-a urmat însă Colonelul Cambrea, pe care-l prezintă în adevărata lui valoare profesională şi morală, Slt. Rez. Aurel State în *"Drumul Crucii"*.

Din cele publicate în revista *"Memoria"*, rezultă că M. Roller a fost însărcinat de Moscova să adune elemente de compromitere a lui Gheorghiu Dej.

La Institutul de Istorie din Bucureşti - unde Roller se propulsase director - erau invitaţi pe rând câte un membru din Comitetul Central PCR şi în discuţii - înregistrate mascat - se comentau următoarele idei:

1. Independenţa faţă de Moscova, iniţiată şi susţinută de Gheorghiu Dej nu este o trădare a mişcării comuniste mondiale?

2. Atitudinea lui Dej nu reprezintă o încălcare a disciplinei de partid şi aceasta nu duce spre dictatură?

3. Este normal ca Lica, fiica lui Dej să fie susţinută în cariera de *"STAR"* cinematografic? ş.a.m.d.

Unul din invitaţii lui M. Roller l-a informat pe Gheorghiu Dej despre aceste discuţii şi i-a semnalat şi faptul că a observat microfonul prost camuflat.

Operativ, Dej a venit la Institut neinvitat, neaşteptat, l-a somat pe Roller să-i redea spre ascultare benzile înregistrate şi convins de cele auzite, i-a pus pe birou un revolver, somându-l ca în timp de 2 ore să se sinucidă, avizându-l că are pază la uşă, că nu poate părăsi clădirea, că firul telefonic este tăiat şi dacă nu se sinucide, va fi împuşcat.

Revenind după 2 ore, Roller era încă viu. Gheorghiu Dej l-a împuşcat, ordonând procurorului, adus cu el, să întocmească actul de *"deces prin sinucidere"*.

A patra încercare de a-l suprima pe Dej: *"iradierea"*, a reuşit. Gheorghiu Dej a murit la 19 Martie 1965.

DIN NOU DESPRE IMUNITATEA PARLAMENTARĂ

—Alexe COSTA—

Nu o dată în cei opt ani de când funcţionează Parlamentul României senatorii şi deputaţii s'au ascuns în spatele mult trâmbiţatei *"imunităţi parlamentare"*. Declaraţii belicoase, jignitoare, gesturi care cu altă ocazie i-ar fi dus în faţa instanţei, toate au fost trecute cu vederea sau comentate doar în presă, pentrucă parlamentarii respectivi nu puteau fi traşi la răspundere, din cauza imunităţii.

De departe *"campionul mondial"* al acestor acţiuni este senatorul Corneliu Vadim Tudor. Nu e nici o glumă, nici o exagerare, senatorul Partidului România Mare (PRM) avea la un moment dat peste 100 de plângeri depuse la Procuratură împotriva sa. Toate, pentru jignirile şi cuvintele calomnioase pe care C.V. Tudor le profera şi le mai proferă încă în paginile revistei *"România Mare"*. Nimeni nu a putut să facă nimic.

A apărut apoi şi cazul deputatului PDSR Gabriel Bivolaru. Domnia sa a fost mult mai *"subtil"* decât C.V. Tudor. Deputatul PDSR a preferat să înşele o bancă de prestigiu cu câteva zeci de milioane de lei, prin intermediul unor firme şi a unor credite. Ancheta a trenat luni de zile, pentrucă Gabriel Bivolaru nu putea fi anchetat, imunitatea parlamentară acţionând din nou...

Exemple ar mai fi, dar nu e cazul să ocupăm prea mult loc enumerându-le. Scopul rândurilor de faţă este de a semnala faptul că ceva-ceva pare să se schimbe în politica oficială. Ministrul Justiţiei, Valeriu Stoica, pare a fi decis să modifice unele prevederi privind imunitatea parlamentară.

O primă propunere este cea privind modificarea numărului de voturi cu care un parlamentar poate fi suspendat, practic, din funcţie şi deferit justiţiei, fără a mai beneficia de imunitatea parlamentară. Pentru cei care nu cunosc, trebue menţionat, în câteva cuvinte modul în care un parlamentar nu mai beneficiază de imunitate: ministrul justiţiei adresează Parlamentului o cerere oficială de suspendare a imunităţii pentru un anumit senator sau deputat, care este dezbătută în plen şi apoi se votează. Pentru o *"reuşită"* e nevoie de cel puţin 66% din voturile parlamentarilor, ceea ce este foarte greu de realizat. În noul proiect de lege, ministrul justiţiei pare înclinat să modifice acest prag dela 66% la 51%, adică majoritate simplă. Procedura s'ar simplifica şi astfel de cereri ale ministrului justiţiei ar avea mai multe şanse de reuşită. Să mai spunem, la această încercare, că ea aparţine vicepreşedintelui PNŢCD, Vasile Lupu.

Un al doilea proiect de lege ce se află pe masa ministrului justiţiei vizează modificarea Constituţiei. El se referă la modificarea sensului *"imunităţii parlamentare"*, în sensul că ea va acţiona numai în incinta Parlamentului, când deputaţii şi senatorii îşi exercită activitatea, şi nu în afara acestuia, când parlamentarii sunt, practic, în timpul liber.

Rămâne să vedem ce şanse de reuşită au cele două proiecte de legi. Şi, de asemenea, rămâne să vedem dacă ministrul Valeriu Stoica va cere Parlamentului ridicarea imunităţii pentru senatorul C.V. Tudor. Deocamdată, ministrul studiază şapte dosare în care senatorul PRM apare ca învinuit. Dacă le va considera bine fundamentate şi cu acuzaţii îndreptăţite, e clar că senatorul C.V. Tudor va rămâne fără imunitate şi va apărea în faţa justiţiei.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului cu cel putin 4 saptamâni înainte.

EFEMERIDE

DINAMO

Au trecut peste opt ani de zile dela Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989 şi sechelele comuniste n'au fost eradicate. Mai mult chiar, printr'un proces tipic, ele activează cu tendinţa de regenerare a maladiei maligne. Organismul Naţiunii le ignorează existenţa până la inconştienţă şi urmările vor apărea când orice măsură de profilaxie sau terapeutică va fi tardivă.

Era ridicol să se creadă că după jumătate de secol de guvernare şi teroare comunistă, împuşcarea ceauşeştilor va duce şi la lichidarea comunismului. Nu este vorba de cele câteva milioane de membri de partid - dintre care cei mai mulţi voiau să scape şi ei de *"ei"* - ci de structura educată şi privilegiată din partidul comunist, încadrată sau nu în nomenclatură.

Printre acţiunile de primă importanţă de propagandă şi dezinformare ale comuniştilor, un rol important era acordat sportului, devenit unealta de prim rang în slujba partidului.

Toată tradiţia organizaţiilor sportive din România a fost ştearsă cu buretele şi o nouă organizare de tip sovietic a fost impusă sportului românesc.

Pentru frumoasa demonstraţie naţională şi anticomunistă a echipei de fotbal *Carmen*, din Bucureşti, condusă de Mociorniţă Junior, împotriva echipei comuniste *Ciocanul*, ridiculizată şi anulată sportiv pe teren, în 24 de ore echipa *Carmen*, fruntaşa clasamentului a fost desfiinţată.

Pentru ţinuta românească şi refuzul colaborării cu comuniştii, echipa oboreană *Unirea-Tricolor* a fost desfiinţată şi ea. Au fost lichidate pe rând: *Ripensia* dela Timişoara, *Juventus* dela Ploieşti, *Venus* din Bucureşti şi altele, pentru a le numi doar pe cele mai importante. La ordinul Moscovei, au fost infiinţate echipe pe profil de activitate cu denumiri sovietice sau, acolo unde numele era prea rusesc, cu traducerea în româneşte, care apăreau practic drept nişte sucursale ale Sovieticilor. Astfel au apărut cluburile: *C.C.A.* al Armatei, *Locomotiva* pentru transporturi şi altele, dar cel mai important dintre toate a fost: *Dinamo*, clubul MAI şi al Securităţii.

Rezistenţa Românilor a fost categorică împotriva acestei subordonări şi sub pretextul că pe teren *"Armata nu poate fi huiduită"*. CCA şi-a schimbat numele în *Steaua*, *"Locomotiv"*-ele din Bucureşti şi Constanţa şi-au schimbat şi ele numele, giuleştenii revenind la echipa de tradiţie *Rapid*, iar constănţenii şi-au ales numele *Farul*. Numai Securitatea a refuzat să devină un club românesc. Se împânzise ţara de *"Dinamo"*-uri. La Braşov, la Bacău, la Piteşti, în diviziile B şi C, întâlneai numai *Dinamo*, dar cel mai activ club rămânea tot *Dinamo-Bucureşti*. Nu a rămas ramură sportivă neincadrată în Securitate, pentrucă *Dinamo* nu era altceva decât o pepinieră de cadre, de unde se recrutau agenţii, anchetatorii şi spionii. Fidelitatea lor faţă de Moscova era totală. Uniţi în internaţionalismul comunist, împreună cu celelalte sucursale Dinamo, din celelalte ţări comuniste organizau acele demonstraţii de forţă numite *"Dinamoviade"*, de tristă şi dureroasă amintire.

Boxeurii dinamovişti se antrenau pe *"saci vii"* la anchetele arestaţilor politici. Arbitrii de fotbal asigurau victoria dinamoviştilor de câte ori aveau nevoie în faţa unui adversar mai puternic, iar în echipele olimpice prioritate aveau tot dinamoviştii.

Toţi sportivii dela *Dinamo* erau încadraţi ca ofiţeri MAI şi plătiţi cu salarii la care nici un club din România nu putea intra în competiţie. Fondurile clubului erau inepuizabile. Miliţienii, securiştii şi angajaţii civili din MAI erau încadraţi ca membri ai clubului *Dinamo*, plus alţi membri din afară.

Faţă de toate abuzurile şi ilegalităţile făcute de acest club al Securităţii, ar fi fost normal ca după Decembrie 1989, numele lui să fie şters din sportul românesc. Oroarea de el era aşa de mare, încât şi Eugen Barbu, cât era el de comunist, a cerut după 1989 - dacă nu se desfiinţează - cel puţin schimbarea numelui.

Nu s'a făcut nimic. El apare ca o sfidare, chiar la atâţia ani după Revoluţie. Mai mult decât atât, dacă din curiozitate, cineva vrea să-şi mai aducă aminte de comunism, să meargă la clubul *Dinamo* de pe Ştefan cel Mare şi va trăi *"în epoca de aur a anilor lumină"*.

În Bucureşti s'au dărâmat statuile lui Lenin şi Petru Groza, a fost golit mausoleul din Parcul Carol de cadavrele comuniştilor, s'au schimbat nume de străzi, dar de clubul cu nume sovietic *"Dinamo"* nu s'a atins nimeni. Ca şi de însemnele cu secera şi ciocanul şi steaua în cinci colţuri din fostul palat Scînteia, zis al Presei Libere, care te întâmpină, scoase în relieful de marmură, la toate uşile de ascensor din întregul palat.

Chiar nu poate trăi sportul românesc fără numele sovietic al unui club, sau dinamoviştii *"sunt ce au fost şi mai mult decât atât?"*

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

"REINVENTAREA POLITICII" DE VLADIMIR TISMĂNEANU

-II-

—Ion BOIERU—

Primul aspect: suntem de acord cu punctul de vedere al autorului că, numai studierea elitelor comuniste nu duce la înţelegerea întregului fenomen pe care-l abordează cartea. Dar acest punct de vedere al autorului este văduvit de elementele necesare care pot alcătui o explicaţie dincolo de *"elitele comuniste"*. În realitate, este şi ridicol să vorbeşti de *"elitele comuniste"*, căci nu au existat asemenea specii de oameni. Se poate vorbi de un *"lumpen proletariat"* care a fost dirijat de roboţi şi manevrat de centrala dela Moscova.

Viciul fundamental al comunismului a fost ideologia marxistă, străină de realităţile româneşti, anti-naţională. O mulţime de factori au contribuit apoi la dezvoltarea artificială şi la prăbuşirea comunismului din România. Autorul omite toţi aceşti factori şi ajunge la concluzia halucinantă că *"nucleele autonome ale iniţiativei sociale şi culturale"* au dus la finalul comunismului.

Că autorul sfidează pe Români, cu astfel de puerile concluzii, este foarte grav. Pe ce lume trăieşte Tismăneanu, ca să ne creadă incapabili de a percepe fenomenul comunist? Că i-a sfidat pe Americani, este treaba lui dacă l-au crezut şi l-au acceptat în felul în care s'a prezentat acolo. El spune că nu are *"pretenţia că interpretarea lui este valabilă"* - în textul citat, care urmează. Dar nu această modestie afişată cu ipocrizie are vreo valoare oarecare, ci halucinaţiile lui de cabinet şi sforărie politică marxistă, de diversiune, pentru a elimina din problematică tocmai pe aceia care au închegat o rezistenţă de mari proporţii şi de mari tării, în ţară şi în exilul autentic al Românilor, care au lichidat, până la urmă satanica dictatură comunistă:

"... nu puţini dintre colegii mei de disciplină au zâmbit cu scepticism. Cum ar fi putut nişte comunităţi independente să afecteze soarta unui stat poliţienesc bine controlat cum se prezenta modelul de socialism încazarmat al lui Erich Honeker? În ce priveşte Ungaria, mulţi considerau despre kadarism, cu aparenţa lui de versiune iluminată a autoritarismului, etichetat drept <gulaş comunist>, că putea dura mult şi bine. Reprezentanţii Şcolii dela Budapesta au fost din acest punct de vedere excepţia. Enclavele disidente au fost descrise, chiar de către unii din reprezentanţii acestora (ca de exemplu Miklós Háraszti în cartea lui <Închisoare de catifea>), ca exemple donquijoteşti de naivitate politică. În ce priveşte România, îmi amintesc foarte bine reproşul prietenesc al unui distins profesor britanic, un adevărat mentor pentru mine şi autor al unui studiu clasic dedicat comunismului românesc, care m'a întrebat la un moment dat dacă sunt cu adevărat convins că merită atâta atenţie ideile unor disidenţi ca Mihai Botez, Paul Goma, Dan Petrescu şi Dorin Tudoran. De fapt, în lumina imaginii de monolit a regimului Ceauşescu, ce puteau simboliza aceşti argonauţi ai demnităţii dacă nu eşecul unei societăţi de a se opune celei mai iraţionale dictaturi pe care o cunoscuse Europa Răsăriteană dela Stalin încoace? Nu am pretenţia că interpretarea mea este singura valabilă. Însă acum, când elitele comuniste au părăsit fără glorie lumina rampei şi scena politică din aceste ţări e dominată de figuri privite multă vreme ca irelevante, o astfel de abordare pare să fi fost istoric răzbunată. Cine ar fi putut să prevadă că locul lui Kádár va fi luat de un obscur istoric al medicinei, numit Jozsef Antall? Cine s'ar fi gândit că partidul conducător din R.D.G. va renunţa de bună voie la putere, ori că cei care vor lansa atacul asupra statului terorist care pretinsese că reprezintă interesele muncitorilor şi ţăranilor vor fi pictori, medici şi pastori luterani, angajaţi în mişcări nonviolente şi antimilitariste? Cine şi-ar fi putut imagina că Jaruzelski, spartanul general ochelarist, care în Decembrie 1981 proclamase legea marţială şi aruncase în puşcărie floarea opoziţiei poloneze, va da mâna cu al său nemesis Lech Walesa şi va asigura o trecere lină spre o democraţie procedurală?" (p.24).

Tismăneanu nu are pretenţii asupra validităţii interpretărilor sale, dar pretinde că *"istoria"* l-a răzbunat. Am vrea să ştim şi noi, cum l-a răzbunat în cazul României?

El nu menţionează decât un număr limitat de *"argonauţi ai demnităţii"*, trecând sub tăcere sacrificiile de vieţi şi zecile de mii de ani de temniţă şi nesfârşitele torturi şi suferinţe ale tuturor categoriilor de Români: ţărani, muncitori, profesori, medici, universitari, academicieni, generali, elita politică a ţării şi episcopi, preoţi şi credincioşi ai religiei străbune. Nu îi trece sub tăcere, nu îi uită, ci aruncă blocuri de ciment peste vieţi, ca să aparţină neantului. Şi, un tineret cum n'a mai avut România, de multă vreme, o adevărată aristocraţie morală şi naţională, care era un rezervor al viitorului românesc de credinţă, puritate şi viziune atotcurpinzătorare.

ULTIMA ORĂ

PREŞEDINTELE EMIL CONSTANTINESCU FACE ORDINE ÎN JUSTIŢIE

Preşedintele Emil Constantinescu i-a eliberat din funcţie pe judecătorii dela Curtea Supremă de Justiţie, care nu au îndeplinit exigenţele morale şi profesionale, pentru a mai judeca la cea mai înaltă instanţă din ţară. Prin decretul semnat, de eliberare a acestora din funcţie, Preşedintele a numit şi viitoarea componenţă a Curţii Supreme de Justiţie, care îşi va începe activitatea la 20 Iunie a.c.

Dintre cei 18 magistraţi eliberaţi din funcţie, 17 au semnat ruşinoasa hotărâre nr.1 din 1995, privind blocarea accesului la justiţie a cetăţenilor care vor să-şi revendice casele ce le-au fost furate de comunişti.

Totodată, Preşedintele Constantinescu l-a numit pe Sorin Moisescu în funcţia de preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie.

PDSR ANUNŢĂ OFICIALIZAREA RELAŢIILOR CU PD

O declaraţie surpriză a venit din partea vicepreşedintelui PDSR, Ioan Mircea Pascu. Acesta a anunţat că relaţia dintre partidul său şi PD este foarte bună, cel puţin la nivel oficial. Pascu a avansat ideea unei oficializări a acestei relaţii, pentru ca cele două partide să colaboreze.

În ultimul timp au venit mai multe semnale din partea PDSR privind o posibilă colaborare cu PD.

Surse neoficiale au spus că negocierile privind o apropiere dintre cele două partide sunt chiar într'un stadiu avansat, dar că o afişare publică împreună a celor două partide nu este de actualitate, acest lucru, probabil, urmând să fie făcut anul viitor.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L8C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

MÂNDRA NOASTRĂ BUCOVINĂ

În colecţia *"Romanian Historical Studies"* a apărut nu de mult o broşură ce poartă titlul *"Calvarul Românilor din Bucovina"*, editată de Dl. Traian Golea. Această broşură, de numai nouă pagini, conţine un articol preluat din cotidianul *"Ziua"* care credem că ar trebui tradus în limba engleză şi trimis tuturor deputaţilor, senatorilor, posturilor de radio şi televiziune din Statele Unite, pentru ca fiecare cetăţean să poată vedea singur cine sunt cu adevărat Ucrainenii şi crimele de care se fac vinovaţi.

Reproducem din această broşură, ca să vedeţi şi Dvs. despre ce anume este vorba:

"Tânărul stat ucrainean, deşi desprins, în 1991, de sub talpa comunismului sovietic, continuă să aplice aceeaşi politică de desnaţionalizare iniţiată de fosta URSS. Metodologia de aplicare este, însă, chiar mai dură. Viaţa Românilor din Bucovina de Nord este, sub toate aspectele, supusă unor presiuni greu de imaginat. Învăţământul în limba română, istoria Bucovinei, mărturiile continuităţii Românilor pe meleaguri bucovinene, religia şi chiar viaţa socială sunt mutilate. Tot ceea ce înseamnă românism suportă un proces planificat de eradicare. Televiziunea ucraineană afirmă că în România trăiesc 300.000 de Ucraineni, iar în Ucraina s'ar afla doar 200.000 de Români. În realitate, în Ucraina trăiesc peste un milion de Români. Cifra este confirmată de statisticile altor minorităţi din Ucraina. Diversiunea rusească de divizare a etniei române în Români şi Moldoveni este continuată şi alimentată. Se încearcă, chiar, ca locuitorilor Herţei să li se inoculeze ideea că ei sunt Herţeni. Noile acte de identitate ale Ucrainei nu permit scrierea numelor româneşti. Astfel, numele Elena este trecut Olena sau Petru este scris Piotr. Românii reprezintă 22 de procente din populaţia regiunii Cernăuţi. Dar statisticile neoficiale relevă că în Ucraina se află în jur de 1.300.000 - 1.500.000 de românofoni, concentraţi în mai multe zone: Cernăuţi, Transcarpatia şi Sudul Basarabiei."

Mândra noastră Bucovină, cu frumoasele ei mânăstiri şi brazii ei falnici a avut un destin tragic. Ocupată mai întâi de Austrieci, a revenit la România pentru scurt timp, după Primul Război Mondial, timp în care spiritul creator bucovinean a dat literaturii române vestita şcoală a Iconarilor, avându-l pe Mircea Străinu drept mentor, apoi după al Doilea Război Mondial, a fost răşluită României de Ruşi care, în cele din urmă, o dăruiesc Ucrainenilor, şi aşa începe marea lor tragedie.

"După pierderea Bucovinei au avut loc masacre în care au pierit mii de oameni nevinovaţi. Masacrul dela Lunca. Masacrul dela Fântâna Albă, dela care se împlinesc, la 1 Aprilie, 56 de ani. În marginea pădurii Varniţa au fost ucişi Românii pentrucă doreau să fie alături de neam, înăuntrul graniţelor României".

Desigur că deportările, uciderile, falsificările numelor, ar fi de resortul tribunalului internaţional dela Haga. Dar cine se ocupă de bieţii bucovineni...

"Bucovinenii au supravieţuit gulagului comunist şi politicii antiromâneşti prin credinţă. Bisericile au fost şi sunt un punct de sprijin pentru toţi Românii. O serie de biserici vechi incluse în patrimoniu - se scrie în această broşură - ***au fost devastate, arse, pângărite. Biserica Sfântul Nicolae din Cernăuţi a fost incendiată, iar după renovare a fost distribuită Ucrainenilor... Românii bucovineni nu pot ridica un monument în memoria lui Ştefan cel Mare"*** - încheie broşura.

Lăsăm acum ca cititorii să judece singuri, dacă aici e vorba de un genocid al Ucrainenilor contra Românilor bucovineni, sau, ca să o spunem mai cu duhul blândeţii, de un atac la drepturile sfinte ale omului?!

Nicolae NOVAC